

„Beleszerettem
ebbe a könyvbe!”
TOTALLY BOOKED BLOG

MEGTÖRVE
1.

A LEGSÖTÉTEBB HAJNAL

USA Today bestsellerszerző

ALY MARTINEZ

álmogyár

ALY MARTINEZ

**A LEGSÖTÉTEBB
HAJNAL**

ELŐSZÓ

Charlotte

Aki azt mondja, szavakkal nem lehet ölni, téved. Mi több, hazudik. A szavak sokszor a legsúlyosabb fegyverek, és mindennél erősebb érzelmeket váltanak ki a földi halandókból.

– Ön várandós.

Nem ezeket a *szavakat* akartam hallani, amikor elkezdtem az orvosi egyetemem.

Igen, pontosan tudtam, hogy működik ez a szaporodásdolog, mégsem számítottam rá, hogy az egyéjszakás kalandom kiszakadt óvszerrel, ennek következtében pedig terhességgel végződik.

– Fiú – mondta az orvos, amikor kilenc hónappal később a mellkasomra helyezte a magzatmázás kis emberpalántát.

Nem mondhatnám, hogy az újszülött *szavakkal* kommunikált volna, az a hang mégis megváltoztatta az egész életemet. Ahogy belenéztem a szürkés-kék szemébe, már nem csak egy nő voltam, aki gyereket szült. Attól a perctől kezdve *anya* lettem.

Testestül. Lelkestül. Mindenestül.

– Lucas – suttogtam, miközben a karjaimban tartottam a háromkilós fiamat, akiért életem végéig felelős vagyok. A

zsigereimben éreztem, hogy bármit megtennék érte. Csakhogy az évek során kénytelen voltam megtanulni, hogy nem befolyásolhatok mindent.

– A fiának szívátültetésre lesz szüksége – mondta az orvos, amikor a kardiológusnál várakoztunk a sürgősségi osztályon. Abban a pillanatban úgy gondoltam, Lucasnak adom a szívemet, mert az orvos *szavainak* hallatán úgy éreztem, hogy már amúgy is kitepték. Tudtam, hogy nem minden gyerek születik egészségesnek. Csakhogy Lucas az *én* gyermekem volt. Én hordtam a szívem alatt, és az én méhembem vált két sejtből emberi lényvé, aki egy szép napon a saját útját járja és a saját világát építi.

Tíz ujj a kézen. Tíz ujj a lábon. Az én hollófekete hajam. Az apja gödrös álla. Ez a baba váratlanul fogant, amikor a legkevésbé számítottam rá. Nem voltam hajlandó beletörődni, hogy beteg.

Miután az orvos elment, Brady rám nézett. A mellkasához szorította a fiunkat, és a *szavai* úgy hatottak rám, mint a késszúrás.

– Meg tudják gyógyítani, ugye?

A válaszom még durvább volt.

– Nem.

Túl sokat tudtam Lucas betegségéről ahhoz, hogy hinni tudjak a gyógyulásában. Egy nap, talán a tizennyolcadik születésnapja előtt majd felmondja a szíve a szolgálatot, én pedig tétlenül nézem, ahogy életem egyetlen értelme a létért küzd. Aztán felteszik egy hosszú várólistára, és kezdődhet az újabb gyötrődés. Főképp morális értelemben, mert arra várunk, hogy valaki meghaljon, így a mi gyermekünk

életben marad, ha megkapja az illető szívét.

Ebben a helyzetben nem mondanám, hogy a tudás hatalom. Legszívesebben fittyet hánynék az orvosok *szavára*.

A várólistán több százan halnak meg anélkül, hogy megtalálnák számukra a megfelelő donort. Azokról nem beszélve, akik a műtőasztalon vesztik életüket, vagy akiknek a szervezete mégsem fogadja be az idegen szervet, így az illető a műtét után néhány órával leli halálát. Az egyetemen mindig azt ecsetelték, milyen sok életet megmentettünk. Csakhogy most a fiamról van szó. Neki csak egy élete van. Nem kockáztathattam, hogy elveszíti azt az egyet.

Vagy azt, hogy én veszítem el *őt*.

Minden szenvedésem ellenére próbáltam derűlátó maradni. Mosolyt erőltettem az arcomra, és úgy tettem, mintha elfogadnám a barátaim és a család biztató *szavait*. Még arra is képes voltam, hogy Bradyt megnyugtassam. Csakhogy ő cseppet sem viszonzta mindezt. A mi kapcsolatunk nem erről szólt. Kiderült, hogy felöltözve az égvilágon semmi közös nincs bennünk. Bár, miután Lucas megszületett, mintha jó barátokká váltunk volna. És, mivel az életünk nagy részét a kórházban töltöttük, ez a szövetség erősödni látszott.

Aztán hat hónappal később egy ártatlan *szó* tönkretett minket.

Szavakkal nem lehet ölni.

Hazugság.

A hangok és a betűk nem tapinthatók, mégis gyorsabban

teszik tönkre az ember életét, mint egy pisztolyból kilőtt golyó.

Egyetlen szó.

Elég volt, hogy beárnyékolja minden boldogságomat.

– Pszt – nyugtatgattam, miközben a babakocsit toltam. Aztán megfogtam a kék-fehér pöttyös szalagot, melyen a monogramja állt, és betoltam a cumit a szájába.

Egész éjjel sírt. Úgy tűnt, nagyon kemény dolog félévesnek lenni. Őszintén szólva nem tudom, mi olyan macerás, amikor gyakorlatilag null-huszonnégyben üzemel a tejsárda, és egy rakás ember ugrik, ha csak egyet nyöszörög. Még az után is, hogy az előbb említett személyeket sokszor lepisili, netán lekakilja.

Ez volt az első őszi nap, mégis tikkasztó meleg volt Atlantában. Tekintve, hogy Lucas napok óta nem aludt, már alig álltam a lábamon.

A kisfiam szeretett kint lenni, én pedig örültem, mert ettől kicsit elálmosodott, bár nagyon küzdött az alvás ellen. Remélve, hogy mindketten túléljük a napot, becsatoltam őt a méregdrága babakocsiba, amit még Brady anyja vett, aztán elmentünk a közeli parkba.

A tőlünk kevesebb mint nyolcszáz méterre lévő játszótér volt a kedvencem. Mindennap negyedórával többet utaztam a suliba, csak hogy lássam. Jó volt nézni a gyerekeket, és elképzelni, milyen lesz Lucas ennyi idősen. Láttam magam előtt, ahogy fogócskázik, és menekül a lányok elől. Önkéntelenül is elmosolyodtam. Vajon társasági lény lesz, mint én, vagy inkább visszahúzódó és tartózkodó, mint Brady? Netán egy kórházi ágyhoz kötve várja majd, hogy

megkapja a szívet, ami talán soha nem érkezik meg? Elvettem az utóbbi gondolatot, amikor hirtelen női sikolyra lettem figyelmes.

– Segítség!

Egyetlen szó.

Lefékeztem a babakocsit, és a hang irányába néztem. Kis híján kiugrott a szívem a helyéről, amikor láttam, hogy felemeli a petyhüdt kisgyermek testét a földről.

Úgy előtött az adrenalin, hogy versenyzői gyorsasággal odarohantam.

– Nem lélegzik! – kiáltotta, és a kezembe adta az élettelen gyermeket.

– Hívja a mentőket! – utasítottam.

Egekbe szökött a pulzusom, amikor egy piknikasztalra fektettem a kisfiút. Próbáltam visszaidézni az egyetlen tanultakat, de csak egy katyvasz volt az egész.

– Mi történt? – kérdeztem, és hátrahajtottam a gyerek fejét, hogy megvizsgáljam, szabadok-e a légutak. Bár azok voltak, légzésnek tényleg nyoma nem volt.

– Én... Én nem tudom – dadogta a nő. – Csak összeesett... Jóságos ég! Nem lélegzik!

– Nyugodjon meg! – ordítottam, bár őszintén szólva nem tudtam, saját magamat vagy az anyát kell inkább megnyugtatnom. Ez volt életem első vészhelyzete, és annak ellenére, hogy ott, a parkban mindenkinél jobban tudtam, mi ilyenkor a teendő, ha Lucasról lett volna szó, biztos, hogy nem bíztam volna a saját képességeimben.

Egy sereg anya gyűlt körénk, de egyik sem ajánlotta fel a segítségét, így én voltam az egyetlen, akire a kisfiú anyukája

számíthatott. Épp ezért sűrűn imádkoztam, hogy képes legyek megoldani a helyzetet.

Néhány perc múlva a kisfiú halkán felsírt.

A hang, amire életem végéig tisztán emlékezni fogok, az az édesanya megkönnyebbült sírása. Lélekszakadva zokogott, mintha ő maga is az életéért küzdött volna.

– Istenem! – kiáltotta, és reszkető kézzel megfogta a gyermek arcát, aztán magához szorította a fiát.

Ahogy a kisfiú egyre hangosabban sírt, kicsit arrébb léptem, hogy teret adjak nekik. Képtelen voltam levenni a szemem a gyerekről, aki néhány perce még teljesen élettelenül feküdt a karomban, most viszont az édesanyja nyakába kapaszkodik.

Reszkető állal és könnyes szemmel mosolyogtam magamban. Kínlódtam. Az orvosi egyetem és az anyaság között egyensúlyozni épp elég kemény, de akkor még nem beszéltünk a tizenkét órás műszakokról és a kőkemény tanulásról, ami várt rám. Kimerültségemben már azt fontolgattam, hogy néhány év szabadságra megyek, míg Lucas egy kicsit idősebb lesz.

Amikor a mentők kiértek, már tudtam, hogy nem volt hiába a sok fáradságos munkanap és tanulás. Egy kisfiú nekem köszönheti az életét. Kapott egy második esélyt. Abban a pillanatban rájöttem, miért akartam mindig is orvos lenni.

Pablo Picasso azt mondta: „Az élet értelme, hogy megtaláld, milyen képességgel ajándékozott meg a sors. Az élet célja pedig, hogy másoknak is adj belőle.”

Már hétéves koromban tudtam, hogy nekem a gyógyítás

az utam. A szomszédom lehorzsolta a térdét, én pedig bekötöttem a sebét, mielőtt szóltunk volna az anyukájának.

Épp itt volt az ideje, hogy ismét segítsek valakinek.

– Köszönöm – kiáltotta felém a kisfiú édesanyja, amikor némi elégtételt érezve továbbmentem.

Bólintottam, és a szívemre tettem a kezem, mintha én is köszönetet akarnék neki mondani.

Amikor látótávolságon kívülre került, elindultam Lucas babakocsija felé.

Ahogy közelebb léptem, kis híján megállt a szívverésem. A fiam nem volt a babakocsiban.

Végigmértem a terepet, és arra gondoltam, hogy csak összezavarodtam. De néhány másodperc múlva már tudtam, hogy valami nagyon nincs rendben.

Nagyon, nagyon nincs rendben.

– Lucas! – kiáltottam, mintha azt vártam volna, hogy a féléves fiam válaszra méltat.

Nem tette.

Ahogy más sem.

A hideg futott végig a hátamon, miközben az egekbe szökött a pulzusom. Mindent lassított felvételné láttam, ahogy folyamatosan körbeforogtam. Egyfolytában azon járt az agyam, hogy hol lehet a gyerek. Teljesen biztos voltam benne, hogy ott hagytam néhány száz méterre, biztonságosan bekötve a babakocsiban.

– Lucas! – ordítottam teli torokból, hogy kis híján leszakadt az ég.

Aztán hirtelen ötlettől vezérelve odarohantam, és megragadtam egy nő karját, mielőtt elhaladt volna előttem.

– Nem látta a fiamat? – kérdeztem.

Riadtan nézett, közben pedig a fejét csóválta.

Odarohantam a következőhöz.

– Nem látta a fiamat?

Ő is csóválta a fejét, ezért továbbmentem, és mindenkit megkérdeztem, de csak fejcsóválást kaptam válaszul.

– Zöld babakocsi. Sötétkék mintával.

Újabb fejcsóválás.

Elhomályosult a látásom, égett a torkom, de folyamatosan rohantam ide-oda.

Ott van. Valahol. Muszáj, hogy ott legyen.

Szívem a torkomban dobogott, egekbe szökött a pulzusom, és rettegettem az igazságtól.

– Lucas! – kiabáltam.

Kavarogtak a gondolataim, és elvesztettem a józan eszemet. Odarohantam az első babakocsihoz, amit megláttam. Rózsaszín alapon piros pöttyös volt, de arra gondoltam, hogy talán odakerült a fiam.

– Hé! – ordította egy nő, amikor lerántottam a gyerekről a takarót.

Az ő gyerekéről. Nem az enyémről.

– Lucas!

Gombóc nőtt a torkomban, és ahogy telt az idő, egyre jobban félttem. A hajamba túrtam, és majd megölt a tehetetlenség. Úgy éreztem, menten összeesem, de minden erőmmel azon voltam, hogy megálljak a lábamon.

A fiamért, akiért bármit megtennék.

– Lucas! – ordítottam ismét, és reszketni kezdtem.

Egyetlen szó.

Ez a szó nemrég segített egy nőnek. Amikor ezt a szót kiáltotta, mert kis híján elvesztette a fiát, én segítettem, és visszahoztam a gyermekét.

Talán értem is megteszi ezt valaki.

Muszáj.

– Segítség! – ordítottam teli torokból.

Egyetlen szó.

Aztán elsötétült előttem a világ.

ELSŐ FEJEZET

Porter

– Apa!

Igen – gondoltam, de túl mélyen aludtam, hogy ki is mondjam. Hetek óta nem tudtam normálisan aludni. A munka és a gyerekek minden energiámat felemésztették.

– Apa!

Mindjárt megyek, kicsim!

– Apa! – ordította.

Felültem az ágyon, és álmosan végigmértem a szobát.

A lányom ott állt az ajtóban. Hosszú gesztenyebarna haja összegubancolva, ráadásul az a nyomorult, földig érő Hello Kitty-s hálóing volt rajta, amivel szó szerint fel lehetett takarítani a padlót.

– Mi a baj, Hannah? – kérdeztem, és próbáltam kidörzsölni az álmot a szememből.

– Travis nem kap levegőt.

Ez a négy szó volt a rémálmom, ami éjszakánként kísértett, és beárnyékolta a nappalaimat.

Azonnal kiugrottam az ágyból. Mezítláb végigtrappoltam a parkettán, és rohantam a fiam szobájába.

Hannah jó pár hete egy szobában aludt velem. A bátyja úgy tett, mintha ez maga lenne a sorscsapás, de közben

gyanítom, hogy örült a társaságnak.

Annak ellenére, hogy Hannah mindössze három és fél éves volt, örömmel töltött el a tudat, hogy van valaki Travis mellett a szobában.

Óvatosan kinyitottam az ajtót, nehogy tönkretegyem a Minecraft posztert, amit még aznap reggel akasztottunk az ajtóra. Odarohantam az ágyhoz, de nem találtam ott Travist.

– Trav! – kiáltottam.

– A fürdőszobában van – mondta Hannah.

Odébb rúgtam egy doboz legót, és kihúztam az éjjeliszekrény alsó fiókját, hogy elővegyem az inhalátorát. Hirtelen egy csomó üres gatorade-es üveg gurult le az emeletes ágy tetejéről.

Ahogy kirohantam a szobából, valami furcsa büszkeség fogott el. Észrevettem a fiamat, aki annak ellenére, hogy egész héten ágyban kellett maradnia, összeszedte minden energiáját, és kisurrant a szobájából.

– Szia – suttoztam, ahogy elindultam a fürdőszoba felé.

Még a gyomrom is összeugrott a látványtól. Sovány teste összegörnyedve a kád szélén, válla beesve, miközben a combján könyökölt. Patakokban folyt róla a verejték, és halálsápadt volt. Mély, lassú légvétele kínszenvedésnek tűnt.

– Kérlek... ne – zihálta.

Tudtam, mit szeretne, de nem voltam abban az állapotban, hogy bármit is megígérjek.

– Pszt! Nyugodj meg! – végigsimítottam a haján. Próbáltam nyugalmat erőltetni magamra, miközben be akartam üzemelni az inhalátorát.

Egész héten antibiotikumot kellett szednie, de ez a tüdejét ért fertőzésen nem segített. Az inhalátor hónapok óta nem volt más, mint méregdrága porfogó. Az elmúlt hetekben viszont olyan súlyossá vált a helyzet, hogy vennünk kellett egy másikat a szobájába.

Annak idején azt gondoltam, rossz, hogy mindennap használnunk kell a készüléket. Mostanra viszont már napi háromszor kell...

A fiam tizenegy éves volt. Kint kellett volna fociznia és rosszkodnia a többiekkel, nem pedig hajnali háromkor felébredni, hogy az életéért küzdjön. Napról napra pocsékabbá vált a helyzet, én pedig folyamatosan rettegtem, hogy elveszítem.

Olyan keményen küzdött a levegővétellel, hogy szinte zengett az egész ház.

Amikor sikerült beüzemelnem az inhalátort, ismét felhangzott a már jól ismert berregés.

– Nyugodj meg, és próbálj lélegezni – suttoztam, és majd megszakadt a szívem, ahogy a szájához szorítottam a készüléket, ő pedig remegő kézzel, holtápadtan a foga közé szorította a csutorát.

Szentséges ég! Ez a rossz darab volt.

Leültem mellé a kád szélére, szívem a torkomban dobogott, miközben átöleltem. A fiam egy igazi harcos, ezért nem tudtam, segít-e bármit a jelenlétem, nekem viszont sokat jelentett a fizikai közelség.

Úgy lélegeztem, ahogy ő, ezért perceken belül szédülni kezdtem. Csoda, hogy ő még tartotta magát.

Kérlek, istenem! Az elmúlt három évben annyiszor

imádkoztam az úrhoz Travis egészségéért, hogy elmehettem volna lelkipásztornak.

Hibásnak éreztem magam, amiért nem hat a kezelés. Legalábbis nem elég gyorsan.

Elfogott a rettegés. A fiam gyűlölni fog. Mégis én vagyok a szülő. Az én feladatam, hogy kemény döntéseket hozzak. Annak ellenére, hogy meghasad a szívem. Éreztem a bőrömön a fiam minden fájdalmát és kínszenvedését. Ez nem csak az ő küzdelme volt. Mindenkire hatott. Ha bármi történik velem, az az én lelkemen szárad.

Megígértem, hogy gondját viselem. Azt nem ígértem, hogy a barátja leszek, holott az is voltam.

– Hannah! Idehoznád a telefonomat?

– Ne! – kiáltott Travis.

Lehunytam a szemem, és a vállára hajtottam a fejem.

– Ne haragudj!

– Nem... Nem megyek – zihálta.

Nagyot nyeltem, és próbáltam elfojtani minden érzelmet. Erősnek kellett lennem mindannyiunk érdekében, függetlenül attól, hogy majd megszakadt a szívem.

Nem akartam ezen újból keresztülmenni.

– Muszáj, Trav.

Megpróbált felpattanni, de olyan gyenge volt szegény, hogy megtántorodott, és előreesett.

Elkaptam a derekánál, mielőtt beverné a fejét a kádba. Az inhalátor a padlóra esett, és zümmögő hangot hallatott, míg Travis ellenkezett velem.

Lassan mozdult, de ahogy felém célzott, akár világbajnok bokszoló is lehetett volna. Isten látja lelkem, simán

bevállaltam volna, hogy kiütéssel győz, ha ettől megnyugszik.

– Ne haragudj – mormoltam, és a mellkasomhoz húztam.

– Gyűlöllek – mondta sírva, és tovább küzdött.

Tudtam, hogy ez nem igaz. Travis szeret engem. A dühét viszont mindig rajtam vezette le.

– Nagyon sajnálom – mondtam, és gyengéden magamhoz öleltem.

Nem ölelt vissza, de nem is vártam. Csak azt akartam, hogy lélegezzen. Amikor Hannah visszatért a telefonommal, Travist a végére ültettem.

Ahogy vártam, most is sírt. Nem hibáztatom. Legszívesebben én is sírtam volna.

Ez nem igazság. Egyáltalán nem az.

A fülemhez tartottam a mobiltelefont, vártam, hogy kicsöngjön, aztán lehajoltam, felvettem az inhalátort, és odaadtam a fiamnak.

– Ha végeztél, irány a kórház.

A kiskamaszok nyegleségével próbálta kitépni a kezemből az inhalátort, de túl gyenge volt hozzá.

Egy álmos „haló” hangzott fel a vonal túlvégéről.

– Szia, anya! Odajönnél a kórházhoz, hogy elhozd Hannah-t?

– Mennyire súlyos? – kérdezte. Hallottam az ágy recsenését, ezért feltételezem, hogy rögtön kipattant.

Travisre néztem, és láttam, hogy minden levegővétel maga a kínszenvedés. Ő nem nézett rám, de tudtam, hogy hallgatózik.

– Hannah! Maradj itt a tesóddal! – kértem, és kimentem a

fürdőszobából.

Nem válaszoltam anyám kérdésére, míg be nem értem a szobámba. Egyenesen a szekrényhez mentem, és felvettem egy farmert pólóval, majd felhúztam a sportcipőmet.

– Nagyon.

– Istenem – suttogta. – Jól van. Máris indulok. Siess, de vezess óvatosan!

Odamentem az asztalhoz, aztán felkaptam a pénztárcámat és a kulcsokat. Lehunytam a szemem, és megvakartam az orrnyergemet.

– Te is.

Mély levegőt vettem, és reméltem, hogy ez segít leküzdeni a keserúséget, mely, úgy tűnik, az életem része marad.

Kinyitottam a szemem, és Catherine nézett vissza rám.

Nem tudom, miért hagytam a képét az asztalomon. Azt mondtam magamnak, hogy a gyerekek miatt. Szerettem volna, ha azt érzik, hogy még mindig az életünk része, holott már csak hárman vagyunk.

Felvettem a fényképet. Catherine mosolyog rajta, miközben csillogó barna szemmel nézi a pár órás Travist. Végigsimítottam a fiam sötét, kócos haján, mintha valóban meg tudnám fésülni. A tekintetem viszont az anyukájára szegeződött. Még csak három éve, hogy meghalt, de rengeteg minden változott.

Ő biztosan tudná, mit kell csinálni Travisszel. Tudná, hogy kell meggyógyítani. Nem fizikailag, hanem lelkiileg. Emlékszem az első rohamra. Idegességemben fel-alá járkáltam a házban, és hívtam a mentőket, ő viszont nyugodtan ült Travis mellett, simogatta a hátát, és

nyugtatta. Ő is félt, mégis összeszedte magát, és el tudta rejteni a negatív érzelmeket a fiunk elől. Nekem három évre volt szükségem, hogy elsajátítsam ezt a képességet. Catherine mindig tudott hatni a fiunkra, és sikeresen elérte, hogy bevegye a gyógyszereit. Ösztönösen tudta, hogy mire van szüksége. Ahogy kettőjükre néztem, mindig az volt az érzésem, hogy nincs náluk szebb látvány.

Catherine soha nem tévővázott. Mindig tudta, mit kell tenni. Olyan volt, mint egy kőszikla.

Én nem voltam olyan.

Gyenge voltam.

És átkozottul félttem.

Egy dolog viszont teljesen biztos: mindig a fiam mellett leszek.

Szóval én egyáltalán nem voltam olyan, mint Catherine.

Amikor hallottam, hogy kikapcsol az inhalátor, letettem a fényképet az asztalra, mélyen a feleségem szemébe néztem, majd így szóltam:

– Kimondhatatlanul gyűlöllek.

MÁSODIK FEJEZET

Charlotte

– Máris beküldöm őt, Mr. Clark – mondtam, miközben széles mosollyal az arcomon elindultam az ajtó felé.

Sem az ígéret, sem a mosoly nem volt valódi. Fáradt és elgyötört voltam, majdnem huszonnégy órája talpon. Az ágyam két összetolt szék volt, ezért nem mondhatnám, hogy tényleg tudtam pihenni.

– Figyelj, Denise! – mondtam, ahogy beértem a nővérszobába. Minden lépés fáj. – Mr. Clarknak segítségre van szüksége a mosdóban.

Felnézett a monitor mögül, és mordult egyet.

– Nem vagy normális.

Próbáltam vigyorogni, majd az asztalra tettem a jegyzetömböt, és leültem az asztal mellett lévő üres székre. Aztán ásítottam egyet, és lófarokba kötöttem a hajamat.

Fodrászra lett volna szükségem. Bár ez a legkevesebb. Leginkább egy forró fürdőre, masszázásra és normális ételre vágytam, nem a csomagolt, mikrózható kajára. Ezenkívül jólesett volna legalább egyheti alvás. *Mindezek* után pedig jöhet a fodrász.

Az én beosztásom mellett nagyjából annyi esélyem lett volna a fentiekre, mint találkozni egy unikornissal.

– Sajnálom – mormoltam két ásítás között.

Úgy forgatta a szemét, hogy csak a fehérje látszott.

– Ha visszamegyek annak a pasasnak a szobájába, te fogod visszavarni a kezét – mondta, majd hátradólt a székén, és keresztbe fonta a karját. – A demensekkel nincs gondom. Ők nem tehetnek róla, hogy olyanok, amilyenek. De ez a fickó negyven, és azért köhög folyamatosan, mert naponta két doboz cigarettát elszív. Az, hogy gond van a tüdejével, nem jelenti azt, hogy ne tudna egyedül vécére menni.

Kis szünetet tartott, aztán megint a monitort bámulta. – És ha még egyszer megfogja a fenekemet, garantálom, hogy többet nem fog köhögni, mert ott helyben kinyírom.

Viccesnek tűnt, amit mondott, ezért kuncogni kezdtem.

Aztán az órára néztem.

Egy óra.

Elérkezett az idő.

Amikor felhívtak, és mondták, hogy felvették Mr. Clarkot az osztályra, a lelkem mélyén azt reméltem, hogy egyszer majd sikerül elfelejtenem az egészet.

Akárhogy próbáltam, képtelen voltam kiverni a fejemből azt a napot.

Nem volt okom az ünneplésre, mert az a nap csak emlékeztetőül szolgált, hogy túléltem egy újabb évet a sötétségben, melyet maga mögött hagyott.

– Nézd... Nekem most mennem kell. *Kérlek*, gondoskodj róla, hogy valaki segítsen neki.

Denise drámaian sóhajtva a mellkasához kapott.

– Jóságos ég! Itt a világvége? – kérdezte, aztán körülnézett a nővérszobában, és úgy tett, mintha bárkinek is feltehetné

a kérdést: – Dr. Mills tényleg azt mondta, mennie kell? Biztos rosszul hallottam.

Aztán felemelte a karját, mintha örülne. – Nagy nap ez a mai!

– Ha-ha-ha – gúnyolódtam.

Mondhatjuk úgy, hogy sokat dolgoztam. Olyannyira, hogy azt rebesgették a kórházban, hogy vámpír leszármazott vagyok, akinek nincs szüksége alvásra. A legutóbbi születésnapomra egy kivágott, életnagyságú Ian Somerhalder kartonfigurát kaptam a rezidensektől. A fickó állítólag vámpírt játszott az egyik tévéműsorban. Tekintve, hogy nekem nem volt tévém, nem igazán értékeltem a humorukat.

A nappalaim azzal teltek, hogy kijártam a betegekhez szerte a városban, az éjszakákat pedig leggyakrabban a kórházban töltöttem. Olyan pulmonológus voltam, aki bármikor bemegy, ha kiderül, hogy kórházba került az egyik páciense. Nem, mintha nem bíztam volna az ügyeletesekben. Illetve nem egészen. Tehetségesek. (Kivéve Blightont. Erre az idiótára még az aranyhalamat sem bíznam. Bár nem is volt aranyhalam.) A betegeim állapota tőlem függött, az én nyugalmamhoz pedig hozzátartozott, hogy mindig a lehető legjobb kezelést adjam nekik. Ha ez azt jelenti, hogy a hét minden napján bármikor elérhető vagyok, akkor legyen úgy. Úgysem volt valami eseménydús az életem.

A legizgalmasabb dolog, ami a kórházon kívül az elmúlt évben történt, hogy a legjobb barátnőm szervezett nekem egy vakrandit a fodrásznője fiával. Halnak hívták, és

könyvelő volt. Nem az a vonzó, megnyerő fajta. Kopaszodó, unalmas, amolyan tisztaságmániás típus. A vacsora felénél kiszöktem a mosdó ablakán keresztül az utcára, ezért a rákövetkező hétfőn Rita kénytelen volt új fodrászt keresni. Szerencsére úgy tűnt, tanult az esetből, és nem akart megint összehozni valakivel.

Az órámra néztem.

Ötvenkilenc perc.

Arra gondoltam, hogy bemegyek a laborba, és beszerzek valami fertőző – de gyógyítható – betegséget, aztán feladtam, és összeszedtem magam. Nem tudtam elkerülni. Minél korábban odamegyek, annál hamarabb távozhatok, és egy évre elfelejthetem ezt a napot.

– Holnap találkozunk, Denise.

A szemem sarkából úgy tűnt, mintha összekulcsolná az ujjait, majd így szólt:

– Sok sikert, doktornő!

Ahogy a liftre vártam, elfogott a rettegés.

Meg tudom csinálni. Nem ez az első ilyen eset. Csak pofavizit. Fel kell vennem a bájmosolyt. Néhány ölelés. Aztán húzok is haza.

Aztán megint lehúznak rólam néhány réteg bőrt. Egyszerű.

Mordultam egyet, aztán megnyomtam a parkolóhoz vezető gombot.

– Várj, Charlotte! – kiáltott Greg, és megpróbált beszállni mellém a liftbe. A felsőtestét sikerült bepréselni, mielőtt az ajtó becsukódott.

– A francba! – ordította, amikor a lift hol kinyitotta, hol

becsukta az ajtaját.

Megnyomhattam volna a nyitógombot, de nem tettem. Egész nap ez volt az egyetlen szórakozásom.

Keresztbe fontam a karom, és nem rejtettem véka alá, hogy viccesnek találom a lifttel való küzdelmét.

– Mi a fene ez? – mordult fel.

Az ajtó végül feladta, így Greg hatalmas teste a falnak ütközött.

Kitört belőlem a röhögés, így alig tudtam megszólalni.

– Jól vagy? – kérdeztem végül.

– Komolyan? – méltatlankodott, és próbálta megigazítani a kabátját.

– Te... Öhm... – kezdtem, és próbáltam komoly lenni. – Szerintem jelentsd az esetet a karbantartóknak. Jobb, ha ellenőrzik a liftet.

Összevonta a szemöldökét, ezzel a maradék félmosoly is lehervadt az arcomról.

Pedig semmi nem okoz nagyobb örömet, mint felbosszantani Greg Laughlint. Nem volt ez mindig így. Greg és én az egyetem óta jóban voltunk. Okos volt, jóképű, fanyar humorú. Ha akkoriban érdekelték volna a férfiak, biztos fontolóra veszem, hogy randizom vele. Szerencsére hagytam veszni a lehetőséget.

Még az egyetemi évek alatt feleségül vette a közös barátunkat, Ritát, aki mára irodavezető lett. Greg és én pulmonológiára szakosodtunk, és abban a pillanatban, hogy megtehattük, együtt nyitottunk magánrendelőt. Kiváló orvos volt, de rá kellett jönnöm, hogy pocsék férj.

Még azon a héten kiderült, hogy a főnövérrrel hál.

Mondanom sem kell, mekkora kárt okozott mindenkinek. Ritának megszakadt a szíve, a főnövér kilépett, nekem pedig csak annyi bosszúlehetőségem maradt, hogy nem segítek neki, amikor a lifttel kínlódik.

– Örülök, hogy tetszett a műsor – csattant fel, és beletúrt vékony szálú, barna hajába.

– Őszintén szólva nagyon is – vigyorogtam.

– Egész nap üzengettem neked.

– Tudom. Egész nap *kerültelek*.

– Engem nem kerülhetsz el – jelentette ki teljes meggyőződéssel.

– Nem emlékszel, hogy *egész nap* ezt csináltam?

Megállt a lift, én pedig elindultam a garázs felé. Nem meglepő módon követett.

– Ez most Rita miatt van? – kérdezte meglepett hangon. – Még mindig?

Megálltam, és ránéztem.

– Nos... Megcsaltad a legjobb barátnőmet. A főnövérral. Szerintem ezek után addig van jogom rád dühösnek lenni, ameddig jólesik. *Főképp*, hogy ennek még csak egy hete – válaszoltam.

– Látom, kicsit feszültebb vagy a szokásosnál – mondta, és ijedten hátrahúzta a fejét.

– Szokj hozzá! – kiáltottam a vállam fölött, hogy csak úgy zengett a parkoló. Aztán megfordultam, és mentem tovább.

– Csak szeretnék biztos lenni benne, hogy részt veszel a hétvégi mulatságon.

Hirtelen megálltam, és megint szembefordultam vele.

– A min?

– A mulatságon – ismételte meg lassabban és hangosabban, mintha siket lennék.

– Hallottam, amit mondtál. De hogy érted azt, hogy *ezen a hétvégén?*

Rita és Greg minden átkozott évben megrendezik a nagy tavaszi mulatságot a betegeink és családjuk számára. Nagyon nemes gesztus, de Rita kicsit túlzásba esett. Arcfestés, ugrálóvár, mindenféle ügyességi játékok...

Ami azt jelenti, hogy sok gyerek szokott ott lenni.

Ami azt jelenti, hogy én semmi esetre sem akarok ott lenni.

– Én... Azt hittem... Nem a hónap végén lesz?

Emlékeztem, mert kifejezetten emiatt vettem ki négy nap szabadságot, nehogy ott kelljen lennem.

– Nem. Át kellett raknunk, mert azon a hétvégén felújítási munkálatok lesznek a helyszínen. Úgy hallottam, Rita még mindig nem talált új vendéglátócsapatot, de legalább helyszínünk van.

Pislogtam, és próbáltam úgy tenni, mintha egyáltalán nem tartanék ettől az egésztől.

– Nem fog menni.

– Ugyan már, Char. Mindenki ott lesz. Te sem maradhatsz ki. Már így is jégkirálynőnek hívnak.

Kihúztam magam, és tátva maradt a szám.

– Jégkirálynőnek?

Egyik lábáról a másikra helyezte a súlyt, aztán vakargatni kezdte a tarkóját.

– Nos, még ennél is rondább nevekkal illetnek. A jégkirálynő messze a legszalonskéesebb.

– Mi a fenéről beszélsz, Greg?

– Nyugi! Ez csak tréfa.

– A főnökük vagyok – válaszoltam kikerekedett szemmel.

– Pontosan. Már csak ezért is el kell jönnöd. – Arrogáns mosoly jelent meg az arcán, majd hozzátette: – Figyelj! Legalább egy kicsit nézz be! Legyél kedves a betegekkel és a személyzettel. És ha ellágyulna a kőszíved, nagyon hálás lennék, ha meggyőznéd Ritát, hogy engedjen haza.

– Most viccelsz? Tegnap pontról pontra megírtam neki, hogy kasztráljon téged, ha beteszed a lábad a lakásotokba.

– Elfelejtetted, hogy láttam, mit műveltél annak idején a sebészetben – válaszolta vigyorogva. – A te instrukcióid mellett a legrosszabb, ami történhet, hogy szépen leborotvál – tette hozzá, és a sliccére nézett.

Felemeltem a kezem, hogy véget vessek a beszélgetésnek.

– Tudod, mit? Nem vagyok hajlandó a golyóidról beszélgetni. Még dolgom van.

Kétkedve felhúzta a szemöldökét.

– Mégis hová mész? Nem tudtam, hogy szerdánként is pácienseket látogatsz.

– Tudod, a munkán kívül is van élet.

– Húha! – szélesen vigyorgott, majd a kabátja zsebébe dugta a kezét. – Most komolyan. Hová mész?

Akármilyen dühös voltam Gregre, amiért megbántotta a legjobb barátnőmet és elűzte az egyik legjobb, ugyanakkor kétes erkölcsi érzékkel rendelkező főnővért, még mindig a barátom volt. És tekintve, hogy én voltam a North Point Pulmonológia jégkirálynője, nem sok barátot tudhattam magaménak.

Ezért őszinte voltam hozzá.

– Március hetedike van – suttogtam.

– Március he... – Nem fejezte be a mondatot. A szemén láttam, hogy rájött, miről van szó. – Istenem, Charlotte! Nagyon sajnálom. – Arca ellágyult, majd tett felém egy lépést. Látszott, milyen bűnbánó. – Nagyon saj...

– Semmi baj. Minden rendben – azzal otthagytam. Persze hazudtam. Március hetedikén soha semmi nincs rendben. – Mennem kell, mielőtt elkésem.

Szomorúan bólintott.

– Jól van. Menj csak.

Még egy kicsit álltam, és vártam, hogy elnyeljen a föld. Vagy a lefolyó, vagy bármi. Láttam, hogy ez nem fog bekövetkezni, ezért összeszedtem magam, és elindultam a kocsimhoz.

Aztán sajgó fájdalommal a mellkasomban elindultam a pokol felé.

HARMADIK FEJEZET

Porter

– Ne! Várjon... Én csak... – Még mindig a fülemhez szorítottam a telefont, és lehajtottam a fejem. – tartom.

Jó ég! Mikor lesz már vége ennek a napnak?

Miután egy álmatlan éjszakát töltöttem Travisszel a kórházban, kimentem, és láttam, hogy lapos az autó gumija. Ezek után késve értem a minőség-ellenőrzésre. A hivatalnokok négyféle szabályszegést állapítottak meg, a beszállítóm pedig esküdözött, hogy nem az ő hibája. Legalább egy hét, mire mindent rendbe teszünk, de ehhez legalább az egyik, de lehet, hogy mindkét hűtőt el kell mozdítani.

Még több idő. Még több pénz. És még az is kész csoda, ha időben ki tudunk nyitni.

Három éve, hogy belefogtunk a vállalkozásba az öcsémmel. Csakhogy nem tudtam, mekkora rémálom új éttermet nyitni. Talán azért, mert akkor még nagyon elszánt voltam, és alig vártam a változást. Ügyetlenül bukdácsoltam az élet sűrűjében. Egyik napról a másikra lettem munkamániás befektetési tanácsadóból a nap huszonnégy órájában egyedülálló apa. Hannah még csak hat hónapos volt, Travis pedig nyolcéves. Képtelen voltam nézni, ahogy a

fiam állapota napról napra romlik. Akkortájt dührohamai voltak, és azon vezette le a feszültségét, aki a közelébe került. Főképp és elsősorban rajtam. Nem hibáztathattam. Én is haragudtam az egész világra.

Viszont ő ébresztett rá, hogy muszáj változtatnom. Nem tudtam heti hatvan órát dolgozni és mindenféle gyerekfelügyelővel pótoltatni az úrt, amit Catherine maga után hagyott.

Ahhoz, hogy meggyógyuljunk, össze kellett fognunk.

Csak én maradtam nekik.

És csak *ők* maradtak *nekem*.

Pontosabban *ők* és az egész testemet felemésztő harag.

Csak árnyéka lettem az egykor kedélyes, jó humorú fickónak, aki mindenem tudott nevetni, és mindig az élet szép oldalát nézte.

Ez a képességem odalett, amikor Catherine meghalt.

Tönkretett.

És ami még rosszabb: tönkretette a gyerekeket is.

Soha nem felejttem el a fájdalmat, amikor Travis az édesanyja temetése után rám nézett, és megkérdezte, hogy ezután ki fog róla gondoskodni. Azt hittem, rögtön megszakad a szívem.

Zsigeri gyűlölet fogott el, és magával rántott a mélybe. Elvesztettem a munkámat, miután behúztam egyet a főnökömnek, aki kétségbe vonta, hogy szabadságra van szükségem.

Catherine halála után már közel sem volt olyan szép ez a világ. Minden nap rosszabbul éreztem magam.

Annak ellenére, hogy nagyon elszigetelt voltam az első

pár hónapban, tudtam, hogy nem vagyok egyedül. Volt egy csodás, támogató családom, és ott voltak a gyerekeim is.

Tanner sok minden volt egyszerre: arrogáns, utálatos és megbízhatatlan.

De ettől még az öcsém.

Világhírű séf, akinek saját műsora volt a Food Channelen, ráadásul sokkal elfoglaltabb, mint gondoltam. De amikor ott álltam kiszolgáltatottnak, és csak a sors kegyeiben bíztam, hatalmasat segített.

Kitalálta, hogy társuljak be hozzá az új étterembe, és legyek a gazdasági vezető. Azt mondta, úgy készítem a beosztásomat, ahogy akarom, és ha kell, még a gyerekeket is bevihetem.

Kedvező ajánlatnak tűnt, de először kinevettem. Még egy tojást sem tudok normálisan felverni. Mégis mit kezdek én egy étteremben? Ő viszont megnyugtatóan, hogy tudja, mit csinál.

Jókora hazugság volt.

Alulértékelt mindent, ami a konyhán kívül történt.

Bérpapír? Személyzet? Marketing? Ügyfélszolgálat?

Már a fejünk tetején álltunk, de mi voltunk a Reese fivérek, és nem volt nap, hogy ne vesztünk volna össze valamin.

Tanner és én semmiben nem értettünk egyet. Nagyjából erről szólt az egész életünk, ezért nem tudom, miért gondoltuk, hogy másként lesz, ha együtt dolgozunk.

Higgyék el, tényleg nem volt különbség.

Az első megbeszélés alkalmával azt mondta, valami hétköznapi szeretne. Ez nálam azt jelenti, hogy hamburgert

és sült krumplit kínálunk, amit majd kénye-kedve szerint ízesíthet. Ezért egyik hétvégén, míg New Yorkban volt, hogy találkozzon Bobby Flay-jel és Wolfgang Pucckal, tervezgetni kezdtem. Kezemet a Bibliára tettem, és úgy gondoltam, agyvérzést fog kapni, ha megmutatom neki a mappámat, aminek segítségével rendszerezni tudom a dolgokat. Kiakadt a helyszínen, amit választottam, nevetett az általam javasolt berendezésen, és kifejezetten megsértődött, amikor a költségeket említettem.

Ezek után azt tettük, amit két, kora harmincas férfi, ha nézeteltérésük támad. Építettünk egy Ninja Warrior pályát a kertben, és megküzdöttünk. A nyertes hozza a döntést az anyagiaktól az ételválasztékon át a dekorációig. Itt szeretném megjegyezni, hogy még mindig biztonságosabb volt ez a fajta mérkőzés, mint az öcsém által javasolt ketrecharc.

Mosolyogtam, és büszke voltam a győzelmemre. Aznap, mikor elneveztük az éttermet, megcsörrent a telefonom. A fülem és a vállam között tartottam az irodai kagylót, és végigsimítottam az asztalon lévő iratokon. Közben leesett egy csomó toll, és szanaszét gurultak a földön. Ennek ellenére sikerült megtalálni a mobilomat egy üres doboz és Hannah egyik Barbie babája között.

– Halló?

– Mr. Reese?

– Igen.

– Harvey vagyok a Total Electricitől...

Ekkor a másik készülékből is ugyanez a kérdés hallatszott.

– Mr. Reese?

Arrébb tettem a mobiltelefont, és beleszóltam a vezetékesbe.

– Igen, én vagyok.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattam. Még egy kis türelmét kérjük – mondta egy női hang.

Leengedtem a vállam. A múlt héten olyan gyakran hívtam az orvosi rendelőt, hogy már kívülről fújtam majdnem az összes várakoztató zenéjüket. Higgyék el, senki nem ismeri olyan jól a Jackson Five dalainak jazzváltozatát, mint én. De ha végre kapnék időpontot dr. Millshez, akár el is dúdolnám, mi több, megtanulnám lejátszani az összeset.

– Semmi baj – mondtam vontatottan.

– Nagyszerű! – kiáltotta Harvey. – Van időpontunk a jövő hétre.

Ismét a számhoz emeltem a mobiltelefont.

– Várjon! Miről beszél? – kiáltottam Harvey-nak.

– Tessék? – kérdezte a nő a másik vonalon.

– Nem ön – csattantam fel, de aztán gyorsan rájöttem, hogy át kéne váltanom kedves üzemmódba. – Úgy értem... Ne haragudjon! Máshoz beszéltem.

– Jól van – jelentette ki a nő, de egy másodperccel később már megint a jól ismert szaxofonos zene szólt.

Eltoltam a vezetékes telefont, és reméltem, hogy csak Harvey hallja, amit mondok.

– Mi a frászt ért azon, hogy *jövő héten*?

– Ahogy mondtam... Van egy kis csúszás.

Ez a nap egyre rosszabb lesz.

– Figyeljen ide! Engem az sem érdekel, ha oda kell mennie

a gyárba, és személyesen kell összeszerelnie mindent! Elfogadtuk az ajánlatát, holott drágább volt, mint a többieké. Azt ígérte, hogy időben leszállítja nekünk, ami kell!

– Igen. Csakhogy megváltoztak a dolgok.

– Akkor változtassa vissza őket, csesse meg!

Kicsit óvatosabban így szólt:

– Holnap hatot tudok vinni, a többit pedig a jövő hét elején.

– Jövő héten nyitunk! – mondtam, és hátradőltem a széken. Nem, mintha egy kicsit is nyugodt lettem volna. Világítás nélkül cseszhetjük. – Ide hallgasson, *Harvey!* – mondtam nyomatékosan a nevét. – Lehet, hogy meglepő, amit mondok, de az emberek szeretnék *lát*ni az ételt, mielőtt elfogyasztják, nekem pedig az a dolgom, hogy ezt lehetővé tegyem. Úgyhogy jól figyeljen: *mindet* ma akarom megkapni, vagy megtarthatja az egészet. Csak a Central Electricben kapni, ami nekünk kell. Legalábbis raktáron. Elegendem van a várakozásból – tettem hozzá nyomatékosan.

– De...

– Semmi de! Csak az időmet vesztegeti. Vagy hozza ide a lámpákat, vagy tegye le a szájba vert telefont, hogy magam hívhassam fel a boltot!

Istenem, csak ne tegye le!

Mély csend támadt, én pedig aggódva vártam, hogy mi lesz.

– Mi a helyzet a holnappal? – kérdezte.

Felpattantam, és csendben örültem, miközben két telefonkagylót szorítottam a fülemhez. Amikor összeszedtem magam, megköszörültem a torkomat.

– Nem igazán örülök, de úgy tűnik, nincs más lehetőségem. Ha holnapra mindent leszállít, talán a jövőben is kötünk magukkal üzletet.

– Nagyon lekötelez – csikorogta nyersen, de jó eséllyel megkönnyebbült. (Legalábbis úgy tűnt.)

– Jó napot, Mr. Reese. Rita Laughlin vagyok – mondta a nő a másik vonalban.

Letettem a másik telefont anélkül, hogy elköszöntem volna Harvey-tól.

– Riita – duruzsoltam. – Önt tényleg nagyon nehéz elérni. Kérem, szólítson Porternek.

– Sajnálom. Kicsit zsúfolt volt ez a hét. Szervezem ezt a tavaszi mulatságot, és... Nagyon sajnálom. Összevissza beszélek. Mit tehetek önért, Porter?

A keresztnevem. Ez már valami.

– Időpontot szeretnék kérni dr. Millshez.

– Jaj! – mondta látszólag meglepődve. – A recepciósnk igazán adhatott volna önnek időpontot.

– A fiannak kéne – böktém ki, miután gondterhelten sóhajtottam.

– Ó! Sajnálom. Dr. Mills nem...

– Gyógyít gyerekeket. Igen. Ezt mondták. Ezért fordulok önhöz. Hogy kérje meg a doktor urat...

– Doktornőt – helyesbített.

– Rendben. A doktornőt. Csak annyit kérek, hogy most az egyszer tegyen kivételt.

Mély levegőt vett.

– Sajnálom. Nem tesz kivételt. Viszont van egy kiváló gyermekpulmonológusunk...

– Martin, Craig, Lorenz, Rogers, McIssanson, Goldmen – soroltam. – Már mindnél jártunk. És mind meggyőzött róla, hogy dr. Mills a legjobb.

– Sajnálom, Mr. Reese.

A francba! Már megint a vezetéknevemen szólít. Ezek szerint vesztésre állok.

Kicsit lágyabb hangon próbálkoztam.

– Mi lenne, ha nekem foglalna időpontot, és magam kérném meg a doktornőt? Lenne olyan kedves, hogy ezt megteszi?

– Nem. Nem lennék olyan *kedves* – vágott vissza.

Na jó. Túl nyájas voltam. Vissza a keményebb vonalhoz.

– Talán adományozhatnék valamennyit.

Sok pénzem volt. Ami azt jelentette, hogy meg tudtam fizetni a magántanárt, a gyerekefelügyeletet és az utazásokat. Arra viszont nem volt elég a keret, hogy új épületszárnyat létesítsek dr. Mills magánrendelőjébe. Hacsak nem fizethetek részletekben.

– Nem fogadunk el megvesztegetést – válaszolta nyersen.

– Dr. Laughlin dr. Mills váltótársa. Nála még vannak szabad helyek. Hozzá tudok időpontot adni a fiának.

– Jaj. Róla sok rosszat hallottam. – Nem válaszolt rögtön, és jó néhány másodpercbe telt, mire beugrott a nő vezetékneve. Megvakartam az orrnyergemet, és próbáltam menteni, ami menthető. – Úgy értem... Biztosan nagyon...

– Abszolút fején találta a szöveget. Ő a leendő exférjem.

– Sajnálom – némileg megkönnyebbültem.

– Nézze! Én tényleg a legjobbat szeretném a fiának. Régóta ismerem dr. Millst. És ő tényleg nem gyógyít gyerekeket.

Nincs kivétel. Ha most megbocsát. Még sok...

– Kérem, ne tegye le! Végigcsináltunk mindenféle kezelést, és vettünk egy csomó inhalálót. Már semmi nem segít, ezért mindig a kórházban kötünk ki. A fiam egyre gyengébb. A többi pulmonológus azt várja tőlem, hogy elfogadjam a helyzetet, és törődjek bele, hogy ez már soha nem lesz jobb. De én nem vagyok hajlandó lemondani a fiamról. Szükségem van dr. Millsre. Kérem. A fiam tizenegy éves, de még soha nem lehetett igazán gyerek. Kérem, segítsen, hogy ez változhasson!

– Porter – sóhajtotta.

Ismét a keresztnevem.

– Rita! Csak annyit kérek, hogy hagyjon beszélni velem. Bármit megteszek.

– Bármit. Rendben.

Még soha nem gondoltam ilyen komolyan, amit mondtam. Elegem volt abból, hogy nézem a fiam szenvedését. *Akartam* azt az időpontot.

– Szereti a steaket, Rita?

– Öhm...

Nagyot sóhajtottam, és felütöttem az egyetlen kártyát, amim volt.

– Van egy éttermem. Ha segít összehozni az időpontot dr. Millsszel, élete végéig ingyen ehet nálunk steaket.

Azt vártam, hogy nevet, vagy leteszi, és letiltja a számomat is.

Arra még véletlenül sem számítottam, hogy ekkora érdeklődést tanúsít.

– Van egy *étterme*? – kérdezett vissza.

NEGYEDIK FEJEZET

Charlotte

– Boldog születésnapot, Lucas! – suttogtam, és felnéztem a képére Brady kandallóján.

Háromezer-négyszázhatvanhét keserves nap telt el azóta, hogy a fiam eltűnt, de még mindig ugyanúgy fáj a szívem. Vagyis majdnem tíz éve láttam utoljára, de semmit nem enyhült a szenvedésem. Sokan mondják, hogy az idő gyógyír a sebekre, de nekem egyáltalán nem segített. Egy kicsit sem.

Valahányszor felkeltem reggel, mindig szembesülnöm kellett a ténnyel, hogy a fiam már nincs. Aztán az évek során olyan tompa és érzéketlen lettem, hogy fel sem tűnt a saját gyötrődésem.

Mindig elfoglaltam magam, bezárkóztam a saját világomba, és kezdtem úgy gondolni, hogy ez a sors büntetése, amiért cserben hagytam az egyetlen embert, aki tényleg függött tőlem.

Ami Brady házában történt egy éve, az ugyancsak nevezhető a saját magamra kirótt büntetésnek. Miután Lucas eltűnt, semmi nem maradt, ami összekötött volna Bradyvel. Isten látja lelkünket, egyikünk sem akart kényszerkapcsolatban élni. Mégis ott álltam, és felnéztem a

bekeretezett fényképre, amin az újszülött fiam volt. Pontosan tíz éve készült.

– Kijössz? – kérdezte halkán Tom.

Halványan elmosolyodtam, és ránéztem.

Ahogy rajtunk, úgy rajta is fogott az idő. Neki valahogy mégis jól állt. Most már nem vegyültek fekete szálak az ősz fűrtjei közé, és a halvány ráncok, melyek mindig megjelentek az arcán, ha mosolygott, mára teljesen az arca részét képezték. Már közel sem volt olyan, mint az az ember, aki annak idején letérdelt elém a parkban, és megesküdü, hogy ha törik, ha szakad, megkeresi a fiamat.

Vicces volt. Visszagondolva rájöttem, hogy sokszor mondta azt is, hogy *meg fogja* találni.

– Inkább a halál.

Leporolta a kabátját, majd zsebre tette a kezét, és így szólt:

– Akkor már ketten vagyunk.

Visszafordultam a fényképhez. Ugyanez van az éjjeliszekrényemen is. Ezerszer végigsimítottam már rajta. Kicsit furcsa, hogy Brady házában látom, és nem a könnyeimmel áztatva.

– Anyád megérkezett. Nagyjából fél perced van, mielőtt bejön, hogy köszöntsön.

Lehunytam a szemem, és vettem egy mély levegőt.

– Jó ég! Miért játsszák ezt minden évben?

Közelebb jött, és a vállamra tette a kezét.

– Mert ez segít, Charlotte.

A fejemet csóváltam, és összekulcsoltam magam előtt a kezem.

– Nem. Inkább kínzás. És őszintén szólva, gyerekes.

– Na jó. Egy kicsit az is. Anyukád viszont egy kicsit felvidul, és legalább Brady is felemeli a fenekét egy fél órára.

Rázkódni kezdett a vállam az erőltetett nevetéstől.

Tom Stafford olyan apafigura volt, amelyet soha nem akartam. Csodás ember, de azt kívántam, bárcsak soha ne kellett volna találkozunk. Mégis úgy gondoltam, hogy ha van bármiféle pozitív hozadéka annak a szörnyű élménynek, akkor ez a férfi az.

Ő nyomozott Lucas eltűnésének ügyében. Kezdetben mindennap beszéltünk. Olykor többször is. De ahogy telt az idő, egyre halványult a remény, a viszonyunk viszont elég személyessé vált. Előfordult, hogy szombat este vacsoráztunk, megittunk valamit, és olyan is volt, hogy hajnali háromkor zokogva hívtam fel. Soha nem kérdeztem, miért volt olyan jó hozzám, de évekkal ezelőtt elmondta, hogy hároméves volt a lánya, amikor megfulladt. Talán emlékeztettem a lányára. Nem tudom, hogy vészeltem volna át azokat a kezdeti éveket nélküle.

– Ma elhívod? – kérdeztem.

– Hagyjuk ezt – válaszolta, és tördelni kezdte a kezét.

– Öt éve, hogy apa meghalt – mondtam, és ránéztem a vállam fölé.

Komor pillantást vetett rám, aztán megkaptam a kategorikus választ.

– Tudom, Charlotte. Ott voltam a temetésén.

– Akkor tudod, hogy ideje továbblépnie. Anyám magányos, Tom.

– Igen, azt is tudom. Szerintem mindketten

továbbléphetnék már – jelentette ki határozottan.

Odébb léptem, és felsóhajtottam. Nem voltam apáca vagy ilyesmi, de amikor abban merül ki a társasági életem, hogy egy ötvenhat éves fickóval vacsorázom és iszogatok, miközben a pasi az anyámra hajt, akkor majdnem olyan.

– Billy megint kérdezett felőled. Talán...

– Kizárt – szakítottam félbe. – Nem fogunk ismét Billy Weinerről beszélgetni.

Elmosolyodott, majd így szólt:

– Ugyan már. Rendes srác. Össze is házasíthatnálak titeket.

– A neve sem tetszik.

Ismét elmosolyodott.

– Adj neki egy esélyt. Ha jól működik a dolog, elintézheted, hogy ő vegye fel a te nevedet.

Majdnem én is elmosolyodtam. De csak majdnem.

Aztán hirtelen meghallottam Brady hangját.

– Sütünk valamit – jelentette ki az ajtóból. – Jöttök?

Tom kihúzta magát, és mindketten megfordultunk, hogy szembenézzünk Lucas apjával.

Tudtam, hogy kemény lesz az a nap. Minden évben úgy hiányzott ez az összejövetel, mint púp a hátamra. Ezúttal viszont más volt, ezért igyekeztem jobban felkészülni.

A kisfiút William Lucas Boydnek hívták. Anyám szólt, amikor megszületett a baba. Ahogy megláttam, úgy éreztem, mintha áramütés ért volna.

Fájt a szívem.

Sírt a lelkem.

Öntudatlan állapotba kerültem.

Sokkal rosszabb volt látni Bradyt egy fél éves, fekete hajú, barna szemű kislánnyal a karján, mint a pusztaság valósága. Ez ugyanis a múlt ocsmány kísértése.

Hátam hozzáért Thomas kemény mellkasához, és megállás nélkül pislogtam, hogy megpróbálják a jelenben maradni. Folyamatosan elárasztottak az emlékek, ahogy Brady a karjában tartja Lucast. Úgy éreztem, rögtön megfulladok. Még most is előttem van, ahogy Brady rám néz, miközben a fiunkat ringatja.

– Jó ég, Charlotte! Nem tudtál volna kivenni egy napot?

– Én... – Megigazítottam a ruhámat, és igyekeztem nyugodt hangon válaszolni. – A kórházból jövök. Volt még egy páciensem.

– Őszintén csodállak, hogy a kemény munka mellett még tudsz időt szakítani a családdra.

Bárki másától ez ártatlan megjegyzésnek tűnt volna. Bradytól viszont nem volt az.

Nagyon megviselt, hogy mindenért engem hibáztat. Már majdnem tíz éve, de még mindig láttam az irántam érzett zsigeri megvetést a szemében, amikor találkoztunk. Sokszor úgy gondoltam, hogy még a halála után is képes lesz mindenért leteremteni.

Az ő sebein sem enyhített az idő.

Gyűlölt. Nem érdekelt volna, ha nem ő lenne rajtam kívül az egyetlen ember, aki hordoz valamit Lucasból.

És még azt is elvesztettem.

Nem titok, hogy furcsán kezeltem a fiunk eltűnését. Brady teljesen kiakadt, amikor öt nappal a történetek után visszamentem az egyetemre. Ugyanakkor mindenkinek

megvan a maga módszere a nehézségek feldolgozására. A mi esetünkben inkább életre szóló pusztulásról beszélnek. Én a munkába temetkeztem.

Képtelen voltam otthon ülni és várni, hogy megcsörrenjen a telefon, vagy valaki bekopogtasson, és közölje, hogy megtalálták Lucast. A folyamatos rágódás végképp nem segített, bár nem volt nap, hogy ne jutott volna eszembe az a szörnyűség. Persze. Valahol én is arra vártam, hogy valaki bekopog, és visszahozza a fiamat. A világ összes istenéhez imádkoztam, aki létezett. Kisírtam a szemem. Úgy éreztem, kivettek belőlem egy darabot. De mindegy, hányszor próbáltam alkut kötni a sorssal, nem változott semmi. Mindennél jobban szerettem volna viszontlátni a fiamat, de sajnos nem volt rá sok esély.

Brady a médiához fordult segítségért, és folyamatosan tartotta a kapcsolatot az Eltűnt és Megtalált Gyerekeket Nyilvántartó Központtal, én viszont mindenképp szerettem volna háttérben maradni. A történetünk lassan bejárta az országot, én pedig nem tudtam volna elviselni, hogy ujjal mutogassanak rám.

Miféle anya hagyja egyedül a gyereket?

Az ilyenek börtönben a helye.

Lehet, hogy megölte, és csak kitalálta ezt a gyerekrablós történetet, hogy elterelje a közvélemény figyelmét.

Nagyjából ilyen és ehhez hasonló hozzászólások érkeztek a médián keresztül.

Tehát a többség szerint bűnös vagyok.

Így is szenvedtem, nem volt szükségem újabb sárdobálásra.

Úgyhogy visszamentem dolgozni, és igyekeztem magam minél jobban lefoglalni. Ezt az emberek úgy értelmezték, hogy nem is érdekelnek igazán a történetek. Hogy mindent a karrierem alá rendeltem. Szerelmet. Barátokat. A családommal töltött időt. Félreértés ne essék: bármikor képes lennék mindezt feláldozni, ha csak egy percre is láthatom Lucast.

Kihúztam magam, és próbáltam minél erősebbek látszani Brady előtt. Kis híján megszakadt a szívem, de nem akartam, hogy még nehezebbé tegye az alpból is nehéz napot.

– Itt vagyok. Rendben? Hagyjuk ezt a süketelést. Együnk sütit. Aztán tegyünk úgy, mintha mi sem történt volna.

Megfeszült az állkapcsa, amikor rám nézett.

– Jó. Persze. Tegyünk úgy. Charlotte Mills módra.

Kényszeredetten felnevettem.

– Igen, Brady. Leginkább nekem kell így tennem, amikor képes vagy elénekelni a Boldog születésnapot című dalt a tíz éve *eltűnt* gyerekünknek!

Előbb beszéltem, mint hogy gondolkodtam volna. Ezt nagy kár volt kimondanom. Nem kellett volna provokálnom. Évekig képes voltam kezelni a beszólásait, de ez a mostani erősen kicsapta a biztosítékot. Úgy éreztem, nincs eszközöm, hogy kivédjem a többi hasonlót. Sőt. Gyakorlatilag kiengedtem a szellemet a palackból.

Arcvonásai megkeményedtek, orrcimpája kitágult.

Megfagyott körülöttünk a levegő.

– Brady! – szólt neki Tom a hátam mögül.

De már késő volt...

– És ez kinek a hibája, Charlotte?

A gondolat is fáj, akár a késszúrás. Tetszik vagy sem, de nem tagadhatom.

Az enyém.

Az én hibám volt.

És ez már örökre így marad.

– Elég! – kiáltotta anyám, hogy csak úgy visszhangzott a ház.

Elképzeltem, hogy bejön, mint valami szuperhős, miközben karját maga előtt tartja, és a bútorok ijedtükben a falhoz simulnak. A valóságban túsarkúban jött, és fehér lennadrágot viselt korallszínű blúzzal, ami kifejezetten illett a sötétbarna kontyához. Ötvennyolc évesen is ugyanolyan szépnek tűnt, mint gyerekkoromban. Amilyen kicsi és törekeny volt külsőleg, olyan kőkemény harcosnak bizonyult, amikor mellém állt a fiunk eltűnésekor. Az egész világgal képes lett volna szembemenni, ha a helyzet úgy kívánja.

– Susan! – kezdte Brady, de még a gondolatot sem volt képes befejezni. Nem akart összetűzni Susan Millsszel. Ahogy más sem.

– Ez most nem rólad szól, Brady! – üvöltött anyám. – Állsz ott, kezedben a fiaddal, és folyamatosan vádaskodsz?! Úgy látszik, nem lehet elég korán megtanítani a gyerekeket a megértésre és a megbocsátásra. Mutass példát a fiadnak! – Befogta William fülét, aztán odasziszegte: – És ne legyél ekkora seggfej az unokám születésnapján!

Imádom anyámat.

Brady áttette a gyereket a másik karjára, és egy pillantást sem vetve rám, fülét-farkát behúзва kiment a szobából.

Hatalmas megkönnyebbülést éreztem.

Százhetven centiméter magas voltam, anyám tíz centivel kisebb, de amikor átölelt, ismét úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek.

– Szia, kicsim – mondta teljesen nyugodt hangon, holott egy perce még ordított, mint a sakál.

– Szia, anya! – suttogtam.

Tom kicsit arrébb ment, de nem túl messzire.

– Jól vagy? – kérdezte, és kibontakozott az ölelésemből.

– Igen.

Megfogta a vállamat, és végigmért, hátha véletlenül hazugságon kap.

Bár ha gyanút fog, akkor is van annyira tapintatos, hogy nem firtatja.

Hosszú ideje kicsit sem vagyok jól. Anyám ki nem állhatta ezt a helyzetet, de az évek során kénytelen volt beletörődni. Attól a szörnyű szeptemberi naptól kezdve a boldog és gondtalan Charlotte Mills megszűnt létezni.

Anyám oldalra hajtotta a fejét, és Tomra nézett.

– Neked fegyvered is van, Tom. Igazán elintézhetted volna ezt az egészet, mielőtt megérkezem.

Tom felemelte a fejét a telefonjáról, és kedvesen – na jó: sármosan – mosolyogva így szólt:

– Nem szeretném a sitten tölteni a nyugdíjas éveimet, Susan.

Anyám vigyorogni kezdett, aztán kacéran Tomra pillantott.

– Na igen. Az tényleg nem lenne szerencsés.

Ide-oda járatam a tekintetemet, és figyeltem, ahogy nézik

egymást. Érezni lehetett, hogy megvan köztük a kémia.

Istenem! Pont ezt akartam. Valakivel. Bárkivel. Bár az azt jelentené, hogy beengedek valakit az életembe, és hagyom, hogy megismerjen. Sok tekintetben ez nehezebb feladatnak bizonyult, mint rájönni, hogy ki vitte el a fiamat.

– Na jó – törtem meg a láthatatlan kapcsot.

Anyám megfordult, hogy visszazökkentse magát.

– Mintha valami sütit emlegettetek volna.

Megfeszült a vállam. Mikor lesz olyan, hogy ez nem fog ennyire fájni? Egyszer azt olvastam a gyászról, hogy apró lépésenként lehet belőle kilábalni. A fiam eltűnésének már tíz éve, én mégis úgy érzem, mintha megállt volna az idő, engem pedig befagyasztottak volna. Nem feltétlenül azt várom, hogy hazajön, de még mindig nem tudom, hogyan lépjek tovább.

Talán nagyobb lépést kell tennem. Vagy óriásit. Ez egyedül nem fog menni. Egyszer talán képes leszek rá, hogy ne csak a múlt fájdalmában éljek, hanem a jövőre is gondoljak.

Már így is egy évtizede, hogy a múlt határozza meg minden lépésemet.

Mi lesz, ha soha nem találok olyan embert, aki úgy szeret, mint ahogy apám az anyámat?

Vagy ha soha nem néz rám úgy férfi, ahogy Tom az anyámra? Úgy bámulja, mintha ő lenne az egyetlen nő, akit életében látott.

Ha a mostani utamon haladok tovább, és képtelen vagyok szembenézni a valósággal, biztos, hogy magányosan, a saját nyomorúságommal körülvéve fogok meghalni.

De mégis hogy lépjek tovább, ha legszívesebben

visszaforgatnám az idő kerekét?

– Charlotte! Itt az idő – sürgetett anyám.

Soha nem volt még ennyire találó, amit mondott.

Mély levegőt vettem, belekaroltam anyámba, és
visszanéztem Lucas fényképére.

– Boldog születésnapot, kicsim!

Aztán mindhárman kimentünk sütit enni.

Tom mellettem állt, hogy eltakarjon Brady elől, anya pedig fogta a kezem, miközben sírva énekeltem a Boldog születésnapot. Kevesebb mint egy órával később elköszöntem, hazamentem, és belekezdtem az önsajnálatba.

ÖTÖDIK FEJEZET

Porter

– Jaj! – ordította Tanner egy üveg vörös szósz mögül, idióta vigyorral az arcán. – Az ingemre öntöttem.

Megfordultam, és próbáltam lépést tartani az operatőrrel és a hangtechnikusokkal.

– Mindig magadra öntöd, seggfej – mormoltam magamban. – Talán jobban meg kéne fognod a kanalat.

Nem az volt számomra az elsődleges, hogy figyeljem a kamerának pózoló Tannert, amint kagylót főz. Mi több, úgy éreztem, mintha a fogamat húznák, amiért itt kell lennem. Pocsék volt ez a nap, és már csak hab volt a tortán, hogy az öcsém a rajongói kedvéért letépte magáról az ingét.

Igen. Bár nem a *Magic Mike* sztárja volt, hatalmas rajongótáborral rendelkezett.

– Vágás! – ordította a rendező, aztán elkomolyodott, és rám nézett. – Be kéne fejezni a beszélgetést.

– Nem mondtam semmit – hazudtam.

Legalább fél órán át motyogtam magamban. A nő már megfenyegetett, hogy kiküld. Pedig szerintem egész jól ment minden. Nem voltam rendező, és semmit nem értettem a főzéshez, mégis pontosan tudtam, hogy az öcsém egy üres fazékban kever.

– Halljuk! *Mindannyian* halljuk – mondta a rendező, aztán az öcsém konyhája felé intett, és jelzett az operatőröknek, akik egyetértően bólogattak.

Keresztbe fontam a karom, és igyekeztem közönyös maradni.

– Sajnálom. Nem tudom, miről beszél. Biztos valaki mást hallanak.

A nő szeme kikerekedett, aztán elhúzta a száját, mint aki citromba harapott.

– Jól van, jól van – szólt közbe Tanner, miközben lehámozta magáról a kötényt. – Magunkra hagyna minket egy kicsit, Andrea?

A nő rám nézett, miközben az öcsémhez beszélt.

– Persze. Ha megígéri, hogy megszabadul ettől az alaktól, amikor kész vagyunk.

– Szabaduljon meg tőlem? Ugye viccel?

Először Tannerre mutattam, aztán saját magamra.

– Ugyanaz a DNS-ünk. Maga pedig azt akarja, hogy...

Tanner hatalmasat bökött rajtam a vállával, majd így szólt:

– Megszabadulok tőle.

– Egy francokat! – vágtam vissza, csak mert felidegesítettek. Én jobban szerettem volna eltűnni, mint ahogy a nő meg akart tőlem szabadulni.

Tanner a fejét csóválta, aztán elővett egy doboz cigit a zsebéből, és kivitt a tornácra.

– Gyerünk! Mondd, mi bajod! Egy percem van a hülyeségeidre, úgyhogy gyorsan bökd ki.

– Ez egy boszorkány – mormoltam, és állammal a nő felé böktém, aki épp utasításokat osztott az ajtó túloldalán

állóknak.

Miután Tanner működésbe hozta az öngyújtóját, gyorsan meggyújtotta a cigaretta végét, ami lazán lógott ki a szája szélén.

– Jó rendező, még jobb az ágyban, de feszült, mint egy tüzelő macska. Javaslom, hogy ennél jobban már ne cseszd fel az agyát.

Dús szőke hajamba túrtam, és halál komolyan megkérdeztem:

– Így kifigyelted a tüzelő macskákat?

Kuncogott.

– Na jó. Árudd el, miért járkálsz olyan idegesen, mint apánk, amikor véletlenül megkarcoltuk a sportkocsiját?

– Ne hasonlíts engem apához! – csattantam fel.

Kék szeme, mely pontosan olyan volt, mint az enyém, mosolyogni kezdett.

– Igazad van. Neked nem lett volna annyi vér a pucádban, hogy sportkocsit vegyél. A vén terepjáród még véletlenül sem olyan, mint az volt – tette hozzá vigyorogva, és az orrán keresztül kifújta egy füstkarikát.

Elhessegettem a füstöt.

– Pöcsfej vagy. Viszont kérnék egy szívességet.

– Komolyan? – kérdezte széles vigyorral az arcán.

Még a gondolat is fáj, mert utáltam tőle bármit is kérni. Mindig ugyanaz a lemez, de most annyira szerettem volna összehozni ezt az időpontot dr. Millsszel, hogy muszáj volt Tanner segítségét kérnem.

– Mit csinálsz szombaton?

Oldalra hajtotta a fejét, és gyanakodva végigmért.

– Gondolom, hogy alapból nem azt, amire kérni fogsz.

– Szeretném, ha főznél.

Az egész reggelt azzal töltöttem, hogy rendeltem majdnem egy tonna húst, és behívtam a négy konyhafőnök-helyettest, hogy készítsenek tézstasalátát, burgonyasalátát és egyéb finomságokat, amiket Tanner *soha* nem szolgálna fel az étteremben.

– Mindennap főzök. Most komolyan. Te még a mogyoróvajjas-lekváros szendvicset sem vagy képes normálisan elkészíteni. Miért pont a szombat ilyen fontos?

– Szeretnék időpontot kapni Travisnek az új pulmonológushoz, ezért vállaltam, hogy mi készítjük az ételeket a tavaszi multságukra.

– És gondolod, hogyha a híres séf, Tanner Reese megjelenik a színen, akkor nyert ügyed van?

– Imádom a szerénységedet. Nem erről van szó. Nem a celeb Tanner Reese-re van szükségem. Azt szeretném, hogy gyere el, légy kedves és elbűvölő, nem utolsósorban pedig süss egy rakás hamburgert. Aztán ha valaki autogramot kér, csak hajrá. De az isten szerelmére kérlek: előbb *várd meg*, hogy kérjék. Nincs annál kínosabb, mint amikor előre kiviszed az összes, általad aláírt szalvétát, ami aztán úgylis a kukában landol.

– Lesz ez még eszmei érték – vágott vissza. Aztán elhallgatott, a távolba meredt, és a tavat figyelte a háttérben.

Mindig is szerettem ezt a házat a tornáccal és az utat övező tölgyfákkal együtt. Az előkertben álló hatalmas fűzfa kellemes árnyékot adott. Ideális hely egy családnak. Amikor az öcsém két évvel ezelőtt megvette a házat, rögtön ez jutott

eszembe.

– Nem – válaszolta bambán.

– Mit nem?

A szemembe nézett, és így szólt:

– Nem fogom a szabadnapomat hamburgersütéssel tölteni. Kérd meg Rault.

– Ne most játszd meg a dívát – válaszoltam, és tettem felé egy lépést.

– Nem vagyok díva. Fáradt vagyok. Szükségem van egy nap pihenőre – válaszolta mosolyogva.

– Akkor vedd ki a következő hétvégét – javasoltam, bár fogalmam sem volt, mit kezdek nélküle.

Már hónapokkal előre foglalt volt minden asztal az éttermünkben. Bármennyire fáj beismerni, de azért volt ilyen felkapott ez a hely, mert az emberek remélték, hogy Tannert is itt találják. Mármint nemcsak a konyhában, hanem a vendégtérben is. Az volt az egészben a legrosszabb, hogy az új étterem megnyitása után egyikünk sem tudta szabaddá tenni magát a hétvégére.

– Nem megy. Ott a Leblanc esküvői fogadás. A fickó egy kisebb vagyont fizetett, hogy mi biztosítsuk a vendéglátást.

Összeszorítottam a fogam, és igyekeztem magamból a legjobbat kihozni.

– Nekem te kellesz. – Aztán hirtelen kiszaladt a számon az igazság. – Muszáj eljőnnöd. Mi lesz, ha nemet mond nekem a nő?

A szájához emelte a cigarettát, de megállt.

– A nő?

Összekulcsoltam az ujjaimat a fejem tetején.

– Dr. Mills. Reméltem, hogy eljössz, és lázba hozod a sármoddal a doktornőt.

– Lázba hozom – viccelődött.

– Nem tudom. Mindegy. Csak sajnós nem engedhetem meg magamnak, hogy elszalasszam a lehetőséget. Gondoltam, ha ott vagy, több esélyem lenne, hogy igent mond.

Fogalmam sincs, hogy képes ilyen széles vigyort produkálni egy ember arca.

– Mondd! Mondd, hogy a celeb Tanner Reese-re van szükség.

– Nem. Nekem az kell, hogy fejezd már be ezt az egyes szám harmadik személyben beszélést.

– Mondd ki!

– Nem.

– Akkor nem. Nem fog menni.

– Basszus! – tört ki belőlem, és a hajamba túrtam. – Jól van. Nekem a kicsit híres...

– Nem kicsit, nagyon – helyesbített.

– Szeretném, ha a nagyon híres Tanner részt venne az eseményen – mondtam összeszorított fogakkal.

– Mondd a teljes nevemet, mert így nem számít!

Lehunytam a szemem, hátrahajtottam a fejem, és felnéztem a második emeleti erkélyre.

– Szükségem van rád, te világszerte híres Tanner Reese. Gyere, süss hamburgert, és segíts, hogy az a doktornő felvegye az unokaöcsédet a páciensei közé.

Megfogta a kezem, aztán alaposan megszorította.

– Most csak szívatlak. Amint megtudtam, hogy Travról van szó, egyértelmű volt számomra, hogy ott leszek.

– Pöcsfej.

Tudtam, hogy mindenben számíthatok rá, de ez kellett. Ha valaki képes rábeszélni egy középkorú doktornőt, hogy kezelje Travist, az az öcsém.

Nevetett, aztán kivette a cigit a szájából, és elindult az ajtó felé.

– Csak mondd, mire van szükséged. Írd meg a részleteket, és zárd be az ajtót, ha elmész.

Mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót, még egyszer visszanezett, és így szólt:

– Igyekezz! Úgy hallom, Andrea ebédideje lejárt, nekem pedig nincs időm téged megvédeni a nőekkel szemben, főleg egy héten belül többször.

Kacsintott, aztán elment.

Tanner tényleg kiállhatatlan, mégis most először mosolyogva mentem el tőle, pedig elég sok minden várt még rám. Koordinálni kellett a főzést, hátra volt még az új étterem megnyitása, el kellett hoznom a gyerekeket a szüleimtől, és el kellett intéznom Travis kezelését. Ahogy hazaértem, örömmel láttam, hogy maradt még sör a hűtőben.

HATODIK FEJEZET

Charlotte

Valami nem stimmel velem, és ez kezdett a szokásosnál is súlyosabb lenni. Március kilencedikére általában befejezem a szenvedést, és összeszedem magam. Március tizedikén még mindig folyamatosan kavarogtak a gondolatok a fejemben. Nem tudom, hogy azért volt-e így, mert tanúja voltam, hogy Tom finoman udvarol az anyámnak, vagy azért, mert láttam, hogy Brady továbblépett, és családot alapított. Jó eséllyel annyira elvesztem a sötétségben, hogy nem találom a kiutat.

Bármi legyen is az ok, erősen nyomasztott.

Mr. Clark még mindig kórházban volt, de képtelen voltam felvonszolni magam, hogy megnézzem. Ehelyett hagytam, hogy az ügyeletesek foglalkozzanak vele, miközben én otthon feküdtem az ágyban, eláztattam a párnát a könnyeimmel, és azon keseregtem, hogy mennyi veszteség ért az életem során.

Tíz év boldogtalanság. Idővel könnyebb kéne legyen az ébredés, nem pedig nehezebb. Azon a reggelen sokkal nehezebb volt kikászálódnom az ágyból és felöltözni, mint bármikor.

Ami sok, az sok. Már nem tudtam tovább úgy élni.

Feltéve, ha azt életnek lehet nevezni.

Valamit változtatnom kellett.

Bármit.

Vagy inkább mindent.

A lelkem mélyén tudtam az igazat. *Nekem* kell megváltoznom. Ez viszont soha nem fog bekövetkezni, ha nem leszek elég tudatos és *kitartó*. Ez a felismerés vitt rá, hogy részt vegyek a tavaszi mulatságon.

– Hát eljöttél! – kiáltott Rita, amikor odamentem a pulthoz. Alaposan végigmért, aztán hozzátette: – Ráadásul... pulóverben. Elragadó.

– Sajnálom. Nem tudtam, hogy alkalmi megjelenés szükséges.

Mindig igyekeztem kerülni a társasági összejöveleteket. A babaváró bulikat. A születésnapokat. Az esküvőket. És bármit. Annak ellenére, hogy csak három barátom van, több hülyeségre hívtak el, mint gondolná az ember. Aztán rájöttem, hogy ha veszek egy üdvözlőlapot, és megírom, hogy sajnálom, de nem tudok részt venni az eseményen, senki nem akad ki, ha tényleg nem megyek el. Csakhogy harminc dolgozónak képeslapot küldeni egy kicsit költséges lenne, bár szívesen megírtam volna, hogy:

Igen. Igazatok van. Jégkirálynő vagyok, és inkább zabálnék fagyasztott csótányt, mint hogy elmenjek arra az átkozott mulatságra. Itt ez az ajándék képeslap, ériétek be ennyivel.

Ahogy elindultam, olyan gyanakvó pillantásokkal illettek, hogy azt hittem, náluk ez a köszönés.

– Miért bámul mindenki engem? – kérdeztem halkán Ritától.

Kezét összekulcsolta az asztalon, majd felém hajolt, és odasúgta:

– Mert a vámpírok nappal alszanak, édesem. Én mindenesetre boldog vagyok, hogy eljöttél – tette hozzá nevetve.

– Biztosra veszem. Legalább nem tartóztatnak le gyújtogatásért. Hallottam az üzenetrögzítőn, hogy tegnap kétszer is ezzel fenyegetőtél.

– Na igen...

Rita örült volt. Látszólag egy szép, csinos, selymes modorú nő, valójában azért nem ilyen rózsás a helyzet. Az évek során számtalanszor megfenyegetett, és nemcsak azzal, hogy felgyújtja a házat.

Épp ezért csalódott voltam, hogy most csak ezzel állt elő.

Két hosszú, kék jegyet emelt a levegőbe, és majd kicsattant az energiától, miközben magyarázott. Rövid, szőke haja ide-oda szállt, ahogy mozgatta a fejét.

– Az ebéd és az arcfestés egy jegy. Tíz jár ingyen. Aztán még nálam lehet venni. Minden összegyűlt pénz a...

– Hol van Greg? – szakítottam félbe. Tudtam, hogy legalább tíz percig beszélne folyamatosan anélkül, hogy levegőt venne.

A homlokát ráncolta, és abban a pillanatban, hogy meghallotta leendő exférje nevét, lehervadt a mosoly az arcáról.

– *Dr. Laughlin* a vizeshordó mellett tölti a napot.

– Nem arról volt szó, hogy ő lesz az íjászatnál a céltábla? – kérdeztem csalódottan.

– Arra gondoltam, hogy a gyerekek túl rémisztőnek

találnák.

– Jó. De a vizeshordónál nem olyan szórakoztató látvány. Jobban tetszett volna, ha ő a céltábla.

– Hát, nem tudom... – Közelebb hajolt, és eltakarta a kezével a száját, hogy ne hallják a körülöttünk állók. – Jéghideg vízzel töltöttem a hordót, és fizettem a helyi középiskolai baseballcsapat dobóinak, hogy több órán keresztül dobálják a labdát a hordóval összekötött céltáblára, így folyamatosan kapja a vizet.

– Jóóó! – lelkesedtem.

Rita szélesen vigyorgott élénkvrösré rúzsozott szájával.

– Ha kirúg, legalább előre megbosszultam.

Felkaptam a fejem.

– Miről beszélsz? Nem fog kirúgni.

– Ugyan már! Szerinted meddig lesz hajlandó az exfeleségét alkalmazni, ha váláskor minden pénzét elperelem?

– Nem érdekel, mit csináltok. Akkor sem fog kirúgni.

Átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezem.

– Nagyon rendes vagy. De ez elkerülhetetlen. Hogy őszinte legyek: én sem szívesen töltöm a napjaimat, hogy őt nézem, amint kajtat a nővér után, akire épp szemet vetett.

– Nincs olyan nő a rendelőben, aki megállna neki azok után, amit ő és Tammy műveltek a hátad mögött. Mellesleg a rendelő félig az enyém, úgyhogy nem mész sehova.

Vonásai ellágyultak, aztán elszomorodott.

– Nagyon hálás vagyok, de ideje továbblépnem, Charlotte. Ha így bánik velem a férfi, akit szeretek, akkor ennyi volt.

Nem vagyok hajlandó bánkódni. Felveszem a kis fekete ruhámat és a túsarkút, aztán irány a jövő.

Kicsit elcsuklott a hangja, de próbált továbbra is mosolyogni.

– Te pontosan úgy tudod, mint én, hogy az élet sokszor pofára esés. Viszont csak egy van belőle.

Minden szava olyan volt, mint egy késszúrás.

Szerettem Ritát. És hála egy üveg tequilának, amit Lucas negyedik születésnapján megittam, ő és Greg mindent tudtak a helyzetemről. Ettől függetlenül mindig nehezteltem, ha szóba került a téma.

Az emberek sokszor próbáltak együttérezni velem, miközben megosztották a saját szenvedésüket. Számtalanszor volt olyan érzésem, hogy össze akarják hasonlítani az enyémmel. Nyilván jót akartak, de ahogy a saját problémáikat ecsetelték, az enyém mindig háttérbe szorult. Még Ritától is rosszul esett, ha érintette a témát, pedig nyilván nem akart megbántani.

Épp válófélben volt, ami nyilván nagy szívfájdalom, de nem halálos betegség. Számára még van remény, és nem keríti hatalmába a bűntudat, mint engem. Lehet, hogy sötét komorsággal telnek a napjai, de ott a fény az alagút végén. Neki fogalma nincs, milyen borzasztó az életem, ugyanis képtelenség összehasonlítani a kettőnkét. Szörnyű volt, amikor kiderült, mekkora seggfej lett Greg. Nagyon fáj, amikor kiderült az igazság.

De ez még nem a világvége.

Rita egy nap majd megtalálja a boldogságot. Mosolyog, nevet, és rájön, hogy így volt a legjobb. Talál majd egy

sokkal jobb férfit, családot alapít, és hálát ad a sorsnak, hogy elvált Gregtől, és új életet kezdhet.

Eközben én még mindig az idő fogságában élek, és lélegzet-visszafojtva várom a jövőt, ami soha nem következik be.

Hacsak... Ki kell találnom, hogy fogok változtatni.

Nagyot nyeltem, mosolyt erőltettem az arcomra, és próbáltam elfojtani a fájdalmat.

– Elég ennyi egy napra.

– Igazad van – szipogott, megtörölte a szemét, bár egyetlen könnycseppet sem hullajtott. – Menjünk, és szórakozzunk egy kicsit.

Míntha képesek lennének rá.

Felemeltem a jegyeket, meglóbáltam őket, aztán elindultam.

– Várj, Char! – kiáltotta.

– Mi az? – kérdeztem, ahogy visszafordultam.

– Megtennéd, hogy ezt odaadod a fickónak a grillnél? – kérdezte, és felém nyújtott egy üres uborkásüveget. – Ebbe kéne gyűjteni az ebédjegyeket – tette hozzá, és szélesen vigyorgott.

Olyannyira, hogy kezdett gyanússá válni.

– Miért nézel rám így?

– Hogy? – kérdezett vissza ártatlanul, miközben még szélesebben vigyorgott.

– Úgy – válaszoltam, és az arcára mutattam.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondta, és megvonta a vállát.

Esküszöm, hogy egyre szélesebben vigyorgott.

Gyanakodva a grill felé néztem, ahonnan hatalmas füstfelhő szállt az égbe. Ott állt egy magas fickó, akinek rendezetlen, kócos, szőke haja volt. Rájöttem, miért: idegességében a feje búbját birizgálta. Farmert és fehér alapon hatalmas fekete feliratos kötényt viselt. Folyamatosan mozgott a szája, miközben valamit eszeveszett módon kapart egy dobozba, amit a lábánál tartott.

Rita a kezembe nyomta az üveget.

– Menj, és beszélj vele.

Oda kellett volna mennem, hogy megmentsem az ételt, ami jó eséllyel az ebéd lett volna, mielőtt szénné ég. Ehelyett kíváncsian figyeltem a pasast, ahogy süti a húst és a hamburgerzsemlet, és felcsapnak mellette a lángok.

– Mi a fenét művel? – kérdeztem.

– Nem tudom. Menj, és kérdezd meg! – válaszolta, és megbökte a vállamat.

Belém hasított a felismerés, ezért ránéztem.

– Össze akarsz hozni vele?

– Jaj, dehogyan – válaszolta, és a szívéhez kapott. – Épp azon vagyok, hogy tizennyolc év után visszatérjek a randizás világába. Nem hagyom, hogy lecsapj a kezemről egy ilyen dögös pasit, mint ez. – Meglökött, aztán így szólt: – Ne legyél már olyan gyanakvó! Úgy néz ki a fickó, mint akinek segísre van szüksége, én pedig tudom, hogy el akarsz rejtőzni, míg haza nem mehetsz. Úgyhogy tegyél mindenkinek egy szívességet, és menj oda – mondta, és tökéletesre manikűrözött körmével a pasasra mutatott.

Védekezni akartam, de tudtam, hogy nincs esélyem.

– Menj, és gondoskodj róla, hogy legyen *ehető* kaja, amit fel lehet szolgálni. Akkor aztán az én engedélyemmel két óra múlva távozhatsz.

– Egy óra múlva – helyesbítettem.

– Másfél óra múlva.

– Egy óra múlva. Még be kell mennem a kórházba.

Ez igaz is volt. Mr. Clark állandóan randalírozott, ezért a nővérek folyamatosan várták az utasításomat telefonon keresztül, miszerint elküldhetik.

– Egy és negyed óra – alkudozott.

– Egy óra, és fizetem a baseballcsapatot, hogy maradjanak ötig – felé nyújtottam a kezem.

Úgy felszaladt a szemöldöke, hogy majdnem elröhögtem magam.

– Megegyeztünk.

HETEDIK FEJEZET

Porter

– A kurva... – Befejeztem, mielőtt a gyerekek meghallottak volna. – Ne haragudj, Porter! Nem fog menni. Angie-nek szüksége van rám. Grillezni tudsz, nem? – utánoztam az öcsém hangját, miközben épp levakartam egy odaégett zsemledarabot a tűzhelyről, és a lábamnál lévő szemetesbe hajítottam. Még legalább tíz ugyanilyen hevert benne.

Nem. A válasz határozott nem. Nem tudom, hogy kell grillezni – legalábbis jól nem. Ebben a tekintetben kicsit sem számítok férfinak. Tannernek persze nem mondtam, hogy nem tudok grillezni, mert alapból seggfej. Negyedórával az előtt hagyott faképnél, hogy elkezdtuk volna ezt az egészet, mert a nőnek, akivel nagyjából tíz másodpercig randizott, támogatásra van szüksége, ugyanis elpusztult a kutyája. Szeretem a kutyákat, de azért na... Az öcsém nagyon jól tudta, hogy függök tőle.

Ha ez még nem lett volna elég, a telefont sem volt hajlandó felvenni, amikor kerestem.

Egy újabb zsemlét tettem a grillrácsra. Hosszú fémspatulát használtam, aztán fenyegető hangon így szóltam:

– Ne merj odaégni!

Őszintén szólva igencsak bestresszeltem. Ha odaégetem a

zsemléket, azzal nemigen szerzek magamnak jó pontot, márpedig be kell vágódnom, ha időpontot szeretnék dr. Millshez. Ahogy azon a reggelen, most is reménykedtem, hogy valami jó fog történni azok után, hogy Travis újabb kezelést kapott, ami persze fabatkát sem ért.

A grillről a tömegre néztem. A gyerekek rohagáltak a parkban, és ide-oda cikáztak a játékok és az üdítőspultok között. Akár Travis is köztük lehetett volna. Helyette otthon feküdt az ágyban, mert már ahhoz is gyenge, hogy iskolába menjen. Teljesen legyengítették az immunrendszerét, ezért ki kellett vennem Hannah-t a szeretett ovijából, nehogy hazahozzon valami fertőzést a bátyjának. Neki biztos nagyon tetszett volna ez a multság. Mindenütt vattacukrot lehetett látni, a jégkásakészítő gép hangja pedig elnyomta a hangszóróból felcsendülő Disney-számokat. Néhány kislány lufit eregetett, amikor arra lettem figyelmes, hogy valaki közeledik felém.

Egy nő bújt át a kötél alatt, ami leválasztotta a grillezőt. Hosszú, fekete haját az arcába fújta a szél.

– Jó napot – mondta, mint egy automata.

Míg próbálta kifésülni a haját az arcából, gyorsan végigmértem. Sötét farmert és bő pulóvert viselt, ami körülbelül úgy állt rajta, mintha zsákba bújt volna. Leginkább azokra a lányokra emlékeztetett, akik a legnagyobb nyári melegben is úgy ülnek be a kávézóba, mintha december lenne. Nyakig beöltözve. Ezek a lányok mindig könyvvel a kezükben ültek, és gőzölgő forró csokit szürcsöltek.

Ez a nő elég feltűnő ahhoz, hogy az ember észrevegye, de

olyan távolságtartónak tűnik, hogy nem merném megkönyékezni.

Ahhoz pont elég szép, hogy még napokig rá gondoljak.

– Jó napot – ismételte, amikor megint ránéztem. – Uborkásüveg?

Pislogtam, és alaposan végigmértem a karját. Ezek szerint azért jött, hogy adjon egy üres uborkásüveget zöld tetővel, kis bemetszéssel a közepén.

– Jegyet lehet benne tartani. Rita mondta, hogy hozzakönnék egyet.

Ismét ránéztem, és láttam, hogy a homlokán gyöngyözik egy verejtékcsepp. És mert szerettem volna felhagyni a sutasággal, megszólaltam.

– Ön alaposan befűtött.

Jó ég, Porter!

A nő összevonta a szemöldökét, és letette az üveget a grill mellé.

– Hagyom dolgozni.

– Jaj, várjon! Ne haragudjon! Ez rosszul jött ki. Úgy értettem, hogy meleg van. Huszonhat fok.

– Igen – szólt nyersen, aztán elindult.

– Tényleg nem akartam... A francba! – ordítottam, amikor felcsaptak a lángok a grillrácsra. Megfogtam egy üveg vizet, és odaöntöttem. Aztán az arcom elé kaptam a kezem, amikor a lángok oldalra csaptak.

Ez jellemző. Lassan felgyújtom a parkot.

Jó hír viszont, hogy vannak orvosok a helyszínen.

Rossz hír: búcsút mondhatok az időpontnak.

– Vigyázzon! – szólalt meg a nő, és közvetlenül mellém

állt. Hosszú, sötét haja az arcomhoz ért, amikor letekerte a grillt, hogy a lángok kialudjanak.

– Hú! Ez rosszabb is lehetett volna – sóhajtottam megkönnyebbülve.

Olyan lesújtó pillantást vetett rám, hogy kis híján lefagytam.

– Szerintem gond van a grillezővel – jelentettem ki mosolyogva.

– A grillezővel vagy önnel? – kérdezte.

– Nyilvánvaló, hogy a grillezővel.

Felemelte a földről a zsemlésdobozt, és felém tartotta.

– Azt ugye tudja, hogy a tehén már elpusztult? Nem kéne tovább büntetni – mondta olyan hangsúllyal, mint aki nem ismer tréfát. Pedig a beszólás egész vicces lett volna.

Összevontam a szemöldökömet, és azon gondolkodtam, mit válaszoljak. Zsigerből valami bunkóság jutott volna eszembe, de szerencsére a jobbik énem győzött.

– Elég udvariatlan – jelentettem ki.

– Mondja ezt egy olyan ember, aki úgy néz rám, mintha most szabadult volna a börtönből.

Nevethetnékem támadt. Szeretem a fanyar humort, ráadásul igaza volt. Tényleg alaposan végigmértem.

Viszont... Nem tudtam, hogy most viccelődik, vagy teljesen komolyan gondolja, amit mond.

Ezt a nőt képtelenség kiismerni.

Egy jó darabig.

Közben új zene szólt a hangszóróból, mire a gyerekek ujjongani kezdtek.

Olyan gyorsan történt minden, hogy ha más ember lettem

volna, talán észre sem veszem. De én rögtön felismertem. Minden reggel ezt láttam, amikor felkeltem és tükörbe néztem, ahogy este is, amikor lefeküdtem aludni.

Egy kicsit közelebb mentem hozzá, és remélve, hogy valamivel kedvesebb lesz, megkérdeztem:

– Jól van?

– Persze – válaszolta.

Hívös, kimért, összeszedett.

Valamit rejteget.

Egyszerre tűnt titokzatosnak és szomorúnak.

Felnézett, amikor fölé hajoltam.

– Mit csinál? – kérdezte, és gyorsan elhúzódt.

– Semmit.

Bár jobb lenne mindent – gondoltam.

Közelebb mentem, mire mélyen a szemembe nézett.

A francba.

Most láttam, mi van a szemében.

Üresség.

A saját ürességem.

Sikerült az összes érzelmet elrejtennem. És nemcsak a világ, hanem saját magam elől is. Úgy gondoltam, ha nem adok teret a fájdalomnak és a félelemnek, talán nem hatalmasodnak el rajtam. De ahogy teltek az évek, már csak az üresség maradt, ami még rosszabb.

A mosolyom olyan volt, mint egy maszk: csak a gyerekek kedvéért tettem fel.

Nevetni is csak azért próbáltam, hogy ne ejtsem kétségbe a családomat. Belegebedtem az igyekezetbe, hogy ne omoljak össze.

Ahogy a szemébe néztem, hirtelen megvilágosodtam.

– Szia! – suttogtam tegeződve, mintha rég nem látott barátok lennénk.

– Szia? – kérdezett vissza pislogva, és meglepetten nézett rám.

Nyilván azt gondolta, hogy megőrültem, de sebjaj. Tulajdonképpen igen.

Ez még nem gátolt meg abban, hogy folyamatosan vigyorogjak és ismét ráköszönjek.

Amikor még furcsállóbb pillantást vetett rám, hozzátettem:

– Nem csak ennyiből áll a szókincsem, de úgy tűnik, most ennyire futja.

Olyan halvány mosoly jelent meg az arcán, hogy nagyító kellett volna hozzá.

Addig is szépnek találtam, de ahogy elmosolyodott, gyönyörűnek tűnt.

Mélybarna szeme kicsit felcsillant, ahogy farkasszemet néztünk.

– Maga megőrjít.

– Bizonyos szempontból ön is engem – nevettem.

– Akkor talán... hátrébb menne?

– Talán – válaszoltam, de nem mozdultam.

– Még ma? – erősködött, de még mindig mosolygott egy kicsit.

Nem. Ez a nő nem udvariatlan vagy durva. Inkább a túlélés eszköze nála.

Ahogy nálam is.

A fejemet csóváltam, aztán rávettem magam, hogy arrébb

menjek, mielőtt megijed.

– Sajnálom.

Idegesen félrenézett, aztán hirtelen megint a szemembe.

– Mit? Hogy elrontotta a hamburgert, vagy azért kér bocsánatot, mert korlátozza a személyes teremet?

Nagyot sóhajtottam, és igyekeztem humoros lenni.

– Elrontottam a hamburgert? – kérdeztem, és a tönkrement zsemlék felé mutattam. – Mondhatja, hogy odaégett, de én inkább élelmiszer-biztonsági óvintézkedésként aposztrofálnám. Legalább senki nem kap E-coli baktériumot.

Rám mosolygott. És nem az a műmosolyféle volt. Nem maszk. És még csak nem is volt keserves.

Inkább játékos.

Elbűvölő.

Csak azért beszéltem tovább, nehogy eltűnjön ez a mosoly.

– Ez amúgy genetika. Nekem nincs grillezésért felelős génem.

– Szóval önnek csak olyan génjei vannak, melyek a hús elrontására alkalmasak? – kérdezte, és látszólag el akarta rejteni a mosolyát, ami nekem annyira tetszett.

Vigyorogni kezdtem.

– Abból több is jutott.

Aztán odaperdültem a hűtőhöz, kivettem egy rozsdamentes acéltálcát, és mint aki varázsol, egy kezemben tartva visszavittem hozzá.

– Hú! – sóhajtotta. – Még soha nem láttam senkit így húst hozni.

– A jó ügyért mindent megteszek.

– A világnak több ilyen hősre lenne szüksége, mint ön – szélesebben mosolygott, miközben a grillt nézte.

Borsózni kezdett a hátam, mintha valami csodát láttam volna.

– Az emberiségért teszem.

És ekkor jött valami még jobb.

Egy igazi, őszinte nevetés, amitől csak úgy zengett a park.

A francha! Ez a nő...

Téglalap alakban tette a zsemléket a grill szélére.

– Árulja el, grillmester, hogy tett szert erre a munkára.

– Egy döglött kutyának köszönhetem.

Felkapta a fejét.

– Mondja, hogy nem ez a titkos hozzávaló!

Kitört belőlem a röhögés.

– Nem igazán. Ott jobbra wagyu, prémium marhahús és hátszín keveréke.

– Wagyu? – kérdezte meglepődve.

– Egy húsfajta. Nézzen utána! – kacsintottam.

Felém mutatott a fogóval.

– Ha kiderül, hogy nyúl van benne, hívom az ellenőröket.

Kuncogtam, aztán válaszolni akartam valami ütőset, de hirtelen minden megváltozott.

– Lucas! – kiáltotta egy nő.

Az általam kiszemelt nő olyan gyorsan megfordult, mintha égne a ház. Aggódva követtem a tekintetét, ahogy egy kisfiúra nézett. Nem volt több kétévesnél, és az anyja mellett totyogott.

– Állj meg, kicsim! – szólt rá az anyja, aztán gyorsan

felemelte, mielőtt a gyerek átbújhatott volna a kötél alatt.

Az egésznek nem volt nagy jelentősége, ezért furcsa volt, hogy a segítőm kezéből kiesett a spatula, ő pedig rémülten lépett hátra.

Ösztönösen megfogtam a karját, nehogy elessen.

– Minden rendben?

– Igen – hazudta rutinosan, miközben folyamatosan az anyát nézte.

Lüktetett a mellkasa, és érezhető volt a feszültsége, mely lassan rám is átragadt.

Ahogy belém botlott, vállát a karom alá tolt, és belekapaszkodott az alkaromba.

Átkaroltam a csípőjét, közelebb húztam, és próbáltam megtartani a súlyának egy részét.

– Jól...

Elhallgattam. Semmi értelme nem lett volna befejezni a mondatot. Egyáltalán nem volt jól.

Pontosan ismertem ezt az érzést.

– Lucas! – suttogta elhaló hangon, aztán eltakarta a száját, mintha nem akarta volna kimondani ezt a nevet.

Láttam, ahogy az anyuka és a gyerek eltűnnek a tömegben, és megkérdeztem, ismeri-e a kisfiút.

Jó néhány másodpercig tartott, míg válaszolt.

– Nem – mondta olyan bánatosan, mintha ismernie kellett volna.

Aztán lélekben ő is eltűnt.

Mintha csettintésre minden megváltozott volna, hirtelen kihátrált a karjaimból.

– Jól vagyok.

Homlokomat ráncolva figyeltem, hogy remeg a keze.

– Figyeljen...

– Tényleg. Jól vagyok.

Hátrahajtotta a fejét, és rám nézett. Még soha nem tapasztaltam ilyet, de most a szó rossz értelmében.

Mintha falat húztak volna közénk és a világ közé. Tekintete hűvös volt, válla beesett. Látszólag nem történt nagy változás, de ez elég volt ahhoz, hogy az eddig csodaszép, titokzatos mosolyú nő megtörjön és alig álljon a lábán.

Ismerős volt a helyzet.

Túlságosan is.

– Mennem kell – suttogta.

– Ne! – felé nyújtottam a kezem.

Kikerült, és így szólt:

– Szólna Ritának, hogy behívtak a kórházba?

– Maradjon, és segítsen nekem sütni. Ha végeztünk, odaviszem – alkudoztam, és kezdtem egyre jobban aggódni. Nem kell, hogy ilyen állapotban vezessen.

A fejét csóválta, és elindult, én pedig rettegve figyeltem minden lépését.

– Várjon! – kiáltottam. Mégis mit mondjak ezután?

Lehet, hogy félreértettem.

Talán nem osztozunk a fájdalomon.

Talán ez volt a legtöbb, amit tehettem, és muszáj hagynom, hogy elinduljon a maga útján.

– A francba! – mormoltam, amikor elment, és még a nevét sem sikerült megtudnom.

– Sajnálom, hogy késtem – mondta Tanner, ahogy átbújt a

kötél alatt.

Döbbenet és megkönnyebbülés lett rajtam úrrá.

– Mit keresel itt?

Nevetett, aztán felemelte a grillező tetejét, és a fejét csóválta, amikor meglátta a kartondobozt.

– Jó ég! Én csak vicceltem, amikor azt mondtam, hogy nem jövök. Nem gondoltam, hogy elkezdesz sütni.

Legszívesebben elküldtem volna az öcsémet melegebb éghajlatra, amiért ekkora seggfej, de még mindig a nőre gondoltam, akit hagytam csak úgy elsétálni.

Hirtelen Rita is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Hogy ment?

Nyeltem egy nagyot, és próbáltam visszatérni az ételkészítéshez. Travis miatt voltam ott. Nem tehettem meg, hogy csak úgy lelépek.

– Kis híján felgyújtottam a létesítményt, de most már jók leszünk – válaszoltam, és Tanner felé bökttem az állammal.

– Úgy értem, Charlotte-tal.

Pislogtam, ahogy eljutottak hozzám a szavai, aztán kis híján elájultam.

– Charlotte? – kérdeztem, mert kizártnak tűnt, hogy jól hallottam a nevet.

– Nem mondta? – kérdezte Rita, és ellágyultak a vonásai.

Teljességgel kizárt.

Behunytam a szemem, és lehajtottam az állam.

– Istenem! Kérem, mondja, hogy nem dr. Mills volt!

– A francba – mormolta Rita. – Azért küldtem, hogy beszéljenek. Gondoltam, ez meg is történt, mielőtt elindult.

– Nem – nevettem, bár cseppet sem volt vicces. – Nem

tudtam, ki ő.

Tanner olvasott a sorok között, és rögtön közbelépett.

– Küldje vissza, hogy én is találkozhatlak vele.

– Elment. Hívták a kórházból – jelentettem ki, egyik kezemet csípőre téve, másikkal a hajamba túrva.

A kurva életbe!

Hogy engedhettem, hogy ez megtörténjen?

– Porter, drága – nyugtatgatott Rita. – Ha ez vigasztalja, akkor elárulom, hogy amúgy sem lenne hajlandó kezelni az ön fiát.

Leültem a hűtőre, és a térdemre könyököltem.

– Ezt nem tudhatja. Sikerült volna meggyőzőnöm.

– Majd meglátjuk – szólt magabiztosan Tanner, és megsimogatta a vállamat. – Mindent megteszek, hogy segítsek.

Az öcsém talán mégsem akkora seggfej, bár nem tudtam hinni az ígéretnek.

– Nagyon sajnálom – mondta Rita. – Charlotte ilyen. Ó...

Összetört.

Megkeseredett.

Meggyötört.

Pont úgy, mint én.

De a fiamnak szüksége volt rá.

Magam előtt láttam Travist, ahogy a kád szélén ül, izzad és zihál. Teljesen kiborultam. Akkor egy éjszakát kellett kórházban töltenünk.

Akkor.

És mi lesz legközelebb?

És azután?

Mi lesz, ha nem jön többet haza?

Úrrá lett rajtam a pánik.

Jó. Majd kitalálunk valamit. Úgyszincs más választásunk.

– Melyik kórházba? – kérdeztem, és talpra ugrottam.

– Öhm... – kezdte Rita, miközben hol rám, hol az öcsémre nézett. – Ezt sajnos nem oszthatom meg önökkel.

Tettem felé egy lépést, miközben Tanner szorosan mögöttem állt.

– Nem hozok rá bajt. De őszintén szólva elég rosszul nézett ki, amikor elment. Mintha megrémült volna. Egy Lucas nevű kisfiútól.

Rita sóhajtott, és halálsápadt lett.

A reakciója csak olaj volt a tűzre.

– Csak azt akarom tudni, hogy épségben megérkezett-e a kórházba.

Aztán teszem, amit kell, hogy a fiannak hétfőre legyen hozzá időpontja.

– Viszek neki ebédet – tettem hozzá.

Tanner átvette a stafétabotot, és elkezdett sütni. Két zsemlet tett a grillrácsra.

Kezemet imára kulcsoltam, és Ritára néztem.

– Kérem!

– Ez így nem fog menni – mondta.

– Talán nem. Legrosszabb esetben kap valamit enni a doktornő, aztán ha úgy tartja kedve, becsaphatja előttem az ajtót. Hadd próbáljam meg! Csak ennyit kérek.

Látszott, hogy gondolkodóba esik.

– Jól van. Emory... A közepesen átsült steaket szereti mustárral és uborkával.

Összecsaptuk a tenyerünket Tannerrel, és mindkettőnk arcára kiült a diadalittas félmosoly.

– Öt perc múlva mehet az ebéd! – kiáltotta.

Jól van. Az öcsém egyáltalán nem seggfej.

NYOLCADIK FEJEZET

Charlotte

– Szajonara! – szólt ki Heather, amikor egy nővér kitolta Mr. Clarkot a lifthez. Nevetést hallottam.

– Csak szakszerűen – mormoltam magamban, miközben végigolvastam az éjszakás bejegyzését.

Ismert jól, ezért gyakorlatilag kisregényt írt, hogy lássam, mit miért csinált a páciensemmel. A lényeg egy mondatban összefoglalható: követte az utasításaimat. Mindegy. Szerettem, ha sok információt adnak, úgyhogy nem bántam. Néztem a lapot, és többször újraolvastam, mert képtelen voltam figyelni.

Az a fickó a mulatságon elrabolta minden gondolatomat.

– Szia! – mondta, és ahogy visszagondoltam, a hideg futott végig a hátamon.

Egyetlen szó. Két szótag. Négy betű.

Harminchárom évem alatt milliószor hallottam már ezt a szót.

De nem így. Soha nem így. Ez a szó visszhangzott a fejemben a kórház felé menet.

Hülyeség. Hülye volt. Én voltam hülye, amiért többet gondoltam egy egyszerű köszönés mögé. Na és? Sokszor előfordult velem, hogy egy fickó így kezdte a flörtölést.

De ez a pasas...

Igen. Úgy viselkedtem, mint egy őrült, érzelmileg instabil nő, amilyen valójában voltam. Semmi új a nap alatt. De valami rejtélyes oknál fogva ez a fickó emlékezetes maradt.

Legalábbis nem tudtam kiverni a fejemből.

Lehunytam a szemem, és mély levegőt vettem.

Láttam magam előtt a vigyorát.

Kék szemét, mellyel olyan igézően szuggerált, hogy kis híján elvesztem a tekintetében.

Eszembe jutottak az idétlen poénjai.

A kócos haja, a metszett álla.

A hatalmas keze a csípőmön.

Erős keze, mellyel megtámasztott, amikor ismét kísérteni kezdett a múlt.

Még visszhangzott a fülemben a határozott, mély hangja.

– Szia!

Mosolyogtam.

– Segíthetek? – kérdezte Heather, ahogy mellém tolt a kerekesszéket, és pedig beleültem.

– Azért jöttem, hogy találkozzak dr. Millsszel.

Felkaptam a fejem, és egy mélykék szempárral találkoztam, mely ismét rám szegeződött.

A franca!

– Grillmester! – üdvözöltem, és ösztönösen megigazítottam a hajam. – Mit keres itt?

Még mindig magasnak tűnt. Fél órája, hogy eljöttem, ezalatt nyilván nem változik egy ember termete. Kócos, szőke haját viszont megfésülte, és levette a koszos kötényt. Tiszta, vasalt felsőt viselt, mely szépen kiemelte izmos

bicepszét. Nem, mintha érdekelt volna. Olyan a karja, amilyen... A vállához kapcsolódik, ennyi.

Az izmos, széles vállához.

A fenébe!

– Nos, miután otthagytott, felrobbant a grill. Ezért elmentem a sürgősségre, és...

Felpattantam, ezzel a kerekesszék elgurult a szoba végébe.

– Tessék?

– Csak vicceltem. Hoztam önnek ebédet – válaszolta nevetve.

Letette a gőzölgő műanyag dobozt a pultra. Mennyei illatok áradtak belőle.

A gyomrom korogni kezdett, de az agyam próbált a helyén maradni.

– Miért?

– Miért ne? – kérdezett vissza, miközben összevonta a szemöldökét.

Mert nem ismer.

Mert ahogy meghallottam a fiam nevét, kis híján idegösszeomlást kaptam, és amikor ránéztem a kisfiúra, egy pillanatig reménykedtem, hogy ő az, pedig nagyon jól tudom, hogy legalább nyolc évvel fiatalabb volt.

Mert olyan bonyolult az életem, hogy az önt is maga alá temetné.

Mindezt magamban tartottam, és feltettem a kérdést:

– Nem kéne inkább égett bőrt és gumit feltálcázni a gyanútlan áldozatok számára?

– Ha nem lenne teljesen igaza, most megsértődnék.

Amúgy nem. Az öcsém szakács, és szerencsére épp időben érkezett, hogy megmentse a helyzetet, de főleg az ételt. Ezt is ő készítette – mondta kajánul. Néhány centivel közelebb tolt a dobozt. – Biztosíthatom, hogy gumiabroncs nem került bele.

Nem mondott mást, csak nézett rám, mintha olvasni akarna a gondolataimban.

– Nincs benne gumiabroncs? Így máris jobban eladható.

– Tudom. Már most elkezdtek hirdetni az abroncsmentes ételeinket.

Lesütöttem a szemem, így nem látta a mosolyomat.

– Képzeld csak el. Ön és én. Egy éttermi asztal. És a tökéletes grillezett wagyu.

– Sajnálom, de nem eszem kutyát – biggyesztettem le a szám.

Nevetett.

– Pedig biztos nem rossz. Amúgy a wagyu japán szarvasmarha. Nagyon szeretik, mert a húsa puha, márványos és rendkívül ízletes. Ráadásul nem olyan zsíros, mint az átlag marhahús.

Tátva maradt a szám.

– Ennyire ismeri a japán marhát, de nem tudja, hogy kell húst grillezni?

Félig megvonta a vállát.

– Mit mondjak? A sütésért felelős genetika az öcsémet illette, az internet viszont a segítségemre volt.

Nevettem. És nem olyan csendes, visszafogott módon. Szó szerint úgy kitört belőlem a röhögés, hogy a szomszéd épületben is hallhatták.

Úgy tűnt, nem zavarja. Széles vigyora látni engedte tökéletes, hófehér fogsorát. Ahogy elnéztem, több év fogszabályzásnak és a kávé- és borivás mellőzésének köszönhetően mindezt.

– Köszönöm. Igazán nem kellett volna fáradnia – mondtam, és a doboz után nyúltam. Ő viszont kicsit odébb húzta.

– Ha szeretnék önnel ebédelni, akkor mindenképp.

Összeugrott a gyomrom, és önkéntelenül is kicsúszott a számon:

– Nem.

– Nem? – kérdezte meglepődve.

Vicces, mert még mindig ez a kérdés visszhangzott a fejemben.

Nem, mintha nem akartam volna vele ebédelni. Csak nem készültem fel rá. Nekem nem lehet csak úgy ebédet hozni. Még mindig próbáltam magamhoz térni a mulatságon szerzett sokkhatásból. Igen. Nagyon éhes voltam. A fickó viszont biztos beszélgetni akar. Jó ég! Mi van, ha azt várja, hogy én kezdeményezzek bájcsvejt?

Nem. Ez kizárt.

– Őszintén szólva rengeteg dolgom van – hazudtam.

– Értem – lehervadt a mosolya.

Lelkifurdalásom támadt. A fenébe is! Nyilván nem erre számított.

– Sajnálom. Tudja, hogy van az. Munka, munka, munka.

– Igen. Hasonló cipőben járunk. Ön... Életeket ment. Én pedig... szalvétát rendelek. Bár tudja, mit? Azt hiszem, mégsem járunk hasonló cipőben. A kettőt össze sem lehet

hasonlítani.

Oldalra hajtottam a fejem.

– Az a munkája, hogy szalvétát rendel?

– Sokszor ez az érzésem, de amúgy nem. Étteremtulajdonos vagyok. Két éttermem van. – Nyilván meglepődtem, mert felemelte a kezét, és gyorsan hozzátette:

– Ne aggódjon, egyikben sem én főzök.

Kitört belőlem a röhögés.

Mi a fenét csinálók? Épp azt mantráztam magamnak, hogy ideje változtatni.

És megígértem, hogy én magam leszek a változás. Most pedig lekoptatok egy fickót, mert könnyebb a megszokott sötétségben rejtőznom, mint bátran kimenni a napfénybe. Holott a fickó jó embernek tűnik. Minden energiámmal azon voltam, hogy egy soha nem lassuló világban létezsek. Lehet, hogy inkább nekem kéne gyorsítani.

Azok az átkozott kis lépések csak arra voltak jók, hogy még mélyebbre süllyedjek.

Ez a pasas – ez az ebéd – lehetne az első nagy lépés.

Mi rossz származhat belőle?

Félek a szavaktól?

Ha visszagondolok, tíz éve a *szavak* határozzák meg az életemet.

Félelem. Bűntudat. Aggodalom. Magány. Vágyakozás.

Ideje, hogy teret engedjek az érzelmeknek is.

Miután fél kézzel becsuktam Mr. Clark kartonját, rátettem a többi tetejére.

– Tudja, mit? Tartok egy kis szünetet.

– Komolyan? – kérdezte, és felcsillant a szeme.

– Komolyan.

– Hála az égnek! – sóhajtotta. Izgatottság és megkönnyebbülés furcsa elegye érződött rajta. – Talán be kéne mutatkoznom. Porter Reese vagyok – tette hozzá, és felém nyújtotta a kezét.

Akkor még nem tudtam, hogy ez a három szó gyökeresen megváltoztatja az életemet.

KILENCEDIK FEJEZET

Porter

– Akkor, ha jól értem, az öccse, Tanner híres szakács, és mindkét éttermüket Porterhouse-nak hívják? – kérdezte, aztán kanalazni kezdte a krumplisalátát.

Nevettem.

– A Ninja Warrior verseny győztesével nem lehet vitatkozni.

Pislogott, aztán elbűvölően mosolygott.

Miután sikeresen meggyőztem Charlotte-ot, hogy ebédeljen velem, végigvezetett a folyosón, és lementünk a zsúfolásig telt ebédlőbe. Senki nem köszönt, viszont többször feltűnt, hogy a dolgozók egy része kikerekedett szemmel néz ránk. Ha Charlotte észrevette is, ügyet sem vetett rájuk. Csak előre nézett, és kizárta az egész világot.

Őszintén irigyeltem. Évekig próbálkoztam, hogy ez sikerüljön. Hazafelé úton veszek magamnak egy tűzálló ruhát, mert nem kérdés, hogy a pokolba jutok.

Még meg kellett volna említenem az időpontot, amit Travisnek kérnék, de végül úgy döntöttem, ráérek vele. Sokáig halogattam.

Charlotte Mills lenyűgözött.

Nem beszélt sokat, de nem is volt hallgatóg. Látszott, hogy

minden mondatára és megjegyzésére ügyel. Megnyerő és visszafogott. A szemében lévő ürességet időnként felváltotta némi fény.

Nem sokat tudtam meg róla azon kívül, hogy leszedte a szezámmagot a hamburgerről, és olyan vastagon kente a hússal a mustárt, ahogy más a ketchupot szokta.

Ezzel együtt vonzódtam hozzá.

Beszélte a nyelvemet, bár fogalmam sem volt, miért.

Travis miatt jöttem ide. De amikor Charlotte a nevemet suttogetta, már tudtam, hogy nagyon kell koncentrálnom.

Nincs az az isten, hogy kísétáljak a kórházból, míg nem kértem magamnak is egy időpontot. Az enyém órák múlva lenne, és mindenféle kórházi kezelés nélkül.

Charlotte nagyon bájos volt.

Távolságtartó, de amikor rám mosolygott, olyan érzésem támadt, mintha meghódítottam volna a Mount Everestet. Ha valaki, én aztán tudom, milyen nehéz mosolyogni.

Legalábbis őszintén.

Szívből jövőn.

Már nem a melegítőfelső volt rajta, hanem egy kórházi felső. Bevallom, nem igazán érdekelt, hogy mit visel, mert mindenben szépnek és vonzónak tűnt.

Egyáltalán nem vagyok az az elhamarkodott fajta, de mellette éreztem, hogy van közös nevező. Olyan, ami eddig senkivel.

Félreértés ne essék. Tudom, hogy nincs szerelem első látásra. Szerintem lelki társak is inkább a mesében léteznek. A vonzódás pedig nem egyenlő a szerelemmel, akárhogy is próbálja magát meggyőzni az ember.

Az érzelmek halványulnak és rögeszmévé válnak. A valóság viszont felszínre tör.

Míg lenyűgözve néztem és hallgattam Charlotte-ot, nem voltak illúzióim afelől, hogy ebből lehet bármi más. A számok embere voltam. Tudtam, hogy rajta kívül még hárommilliárd nő szaladgál a világban. Úgy gondoltam, több esélyem lenne beleszeretni egy bárányba, mint ebbe a megtört nőbe. Ugyanakkor hittem, hogy nem véletlenül lép be valaki az ember életébe, az okot viszont nekünk kell megtalálni.

Igen. Pokolra jutok, mert mielőtt megadom neki a lehetőséget, hogy visszautasítson Travis időpontját illetően, ki kell találnom, miért lépett az életembe.

– Mi a neve az új étteremnek? – kérdezte, és lecsípett egy darabot a hamburgeréből, aztán a szájába tömte. Majdnem ugyanezzel a módszerrel ette meg az egészet.

Nagyon édes.

A szék támlájának dőltem. Én már rég megettem a hamburgert.

– Tannerhouse.

Egyik kezével eltakarta a száját, nehogy kipottyanjon az étel, míg beszél.

– Komolyan?

– Sajnos igen. Ugyanis a verseny második körét ő nyerte.

Nevetésének hallatán sokkal jobban éreztem magam.

A fenébe a Mount Everesttel! Inkább olyan, mintha létrát építenék a mennyország felé. (Igen, tudom, hogy rendkívül csöpögős ez a gondolatmenet. De olyan jó érzés volt hallani, hogy én magam is felnevettem.)

Próbáltam nem az ajkát nézni, de hiába. Rózsaszín rúzsá szépen kiemelte a szája ívét.

Bár nem volt az a finomkodó fajta, egyértelműen látszott, hogy alapból kifinomult, nőies jelenség. Nagyon elegánsan csinálta még az olyan apróságokat is, mint hogy két ujjal tűrte a füle mögé a hajtincsét, vagy azt, hogy minden falat után letette a villát.

Amikor rajtakapott, hogy bámulom, elpirult, és lefelé nézett, arcát pedig eltakarta a hajával.

Legszívesebben a válla mögé tűrtem volna, hogy ismét lássam. Amikor azon voltam, hogy a lényegre térek, felnézett, és így szólt:

– Az öccse karakán egyéniségnek tűnik.

– Ha ez alatt azt érti, hogy legfőbb célja engem kiakasztani, akkor igen. Valóban karakán.

– Mennyivel fiatalabb önnél? – kérdezte, aztán ismét evett egy falatot.

– Két évvel.

– Akkor huszonöt-huszonhat éves?

Ezek szerint nemcsak én flörtölök. Az én módszerem feltűnőbb, de azért ő sem rejti véka alá.

Előrehajoltam, és hunyorítottam.

– Az ő korát szeretné megtudni, vagy az *enyémet*?

Halálos nyugalommal nézett vissza.

– Azt mondta, az öccse híres. Ezért egyértelmű, hogy az ő kora érdekel.

Viccelt. Faarccal adta elő az egészszet, de nekem tetszett. Én is nyugodt maradtam.

Elővettem a mobiltelefont, és megnyitottam a keresőt.

– Harminckét éves. Akar róla képet?

– Persze – válaszolta, és tettetett érdeklődéssel előrehajolt.

Azért tudtam, hogy csak megjátssza, mert közben folyamatosan a vállamat és a bicepszemet figyelte, amikor azt hitte, nem tűnik fel, hogy bámul.

A fejemet csóváltam, és megkerestem a Google-on a megfelelő képet. Megmutattam neki, és hazudtam.

– Ha érdekli, megkérdezem, ráér-e ma vacsorára.

Előbb sütném meg Tannert a grillen, mint hogy Charlotte közelébe engedjem.

– Jól hangzik. Hazaszaladok, és...

Nem fejezte be a mondatot, amikor a telefonra nézett.

– Jó ég! – suttozta, és eltakarta a kezével a száját. – Valóságos Adonisz.

A kép Slothról készült a *Kincsvadászokból*.

– Azt mondják, hasonlítunk, de én nem látom ennek nyomát.

– Ön egyáltalán nem így néz ki.

– Nem? – vigyorogtam.

– Nem. Ő sokkal mutatósabb.

Elmosolyodtam. Meglepő módon nem a szokásos maszkmosoly ült ki az arcomra, hanem a jóleső, belülről jövő mosoly. Nagyon rég éreztem hasonlót.

– Persze – mondtam, és a telefon után nyúltam. – Ha megadja a számát, szívesen elküldöm önnek a képet, hogy később is meg tudja nézni.

– Komolyan? Az ön kedvessége nem ismer határokat.

Esküszöm, egy csepp humor nem volt a hangjában, ezért nagyon meglepődtem.

Kivette a telefont a zsebéből, és gyorsan elhadarta a számot. Nem tudtam elég gyorsan bepötyögni.

Rávigyorogtam, és beírtam neki egy üzenetet Facebook chaten.

Én: Porter vagyok. Alias Grillmester.

Felnéztem, ahogy rezegni kezdett a telefonja.

– Válaszoljon rá! Hátha egy kedves férfi szeretne önnel randizni.

Csettintett a nyelvével, aztán gyorsan válaszolt.

Ő: A csúnya Reese fivér?

Én: Inkább úgy mondanám, hogy genetikailag problémás. Amúgy igen.

Ő: Elnézést, hogy ilyen érzéketlen voltam.

Felemelte a fejét, én viszont kerültem a szemkontaktust, és gyorsan a telefonomra néztem.

Én: Rendben. Arra gondoltam...

Ezek után küldtem egy képet Slothról.

Én: Talán nem vagyok Adonisz, de mi lenne, ha szájalomból találkozna velem ma este?

Nevetett, miközben gépelt.

Ő: Sajnálom, de ma már szájalomból ebédeltem egy fickóval. Méghozzá kutyát.

Nevettem, de továbbra sem néztem rá.

Én: Hú! Szörnyen hangzik. Meg nem enném a wagyu terrieremet.

Ő: Na igen. Furcsamód vonzó volt a pasas, de nem tudom, nem sorozatgyilkos-e. Amikor először találkoztunk, kis híján felgyújtotta a grillt, velem együtt.

Erre felkaptam a fejem.

– Ugyan már! Nem akartam felgyújtani! – kiáltottam, és az asztalra tettem a telefonomat.

Hangosan nevetett, aztán visszatette a mobilját a zsebébe.

Néhány másodpercig néma csendben ültünk. A krumplisalátát nézte, én pedig őt, reménykedve, hogy visszanéz rám. Végül vettem magamnak a bátorságot, és a kézfejére tettem a tenyeremet.

– Vonzónak talál?

– Emellett gyanítom, hogy sorozatgyilkos – mondta még mindig a salátára nézve.

Hüvelykujjammal végigsimítottam a kézfején, és megkérdeztem:

– Csak hogy tisztázzuk. Mi lesz a vacsorával?

Felnézett, és elkomolyodott.

– Figyeljen, Porter! – kezdte, és ki akarta húzni a kezét az enyém alól, de nem hagytam. – Nem tudom, mint mondott rólam Rita, de...

– Rita nem mondott semmit.

– Jó – dünnyögött hitetlenkedve. – Akkor magától kitalálta, hogy hol dolgozom és hogy eszem a hamburgert?

És hogy nem kezel gyerekeket.

– Na jó. Egy keveset elárult. De nem ezért szeretnék önnel vacsorázni.

Hátradőlt, kihúzta a kezét, és keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Kedves fickónak találok, de tudnia kell, hogy érzelmileg megközelíthetetlen vagyok.

– Nem az. – A keze után nyúltam.

– Nem? – kérdezett vissza, miközben gyorsan elhúzta a kezét.

– Egyáltalán nem. Inkább úgy mondanám, hogy zárkózott. Ez két teljesen külön dolog.

– Nem ismer engem! – csattant fel.

Felálltam a helyemről, megkerültem az asztalt, és leültem Charlotte mellé.

– M... Mit csinál? – kérdezte, és odébb húzódott a padon.

Követtem, míg a háta a falnak ütközött. Lábát felhúzta, ezért előrehajoltam, hogy közelítsek hozzá. Felgyorsult a légzése, ahogy a szívverésem is.

– Jobban ismerem, mint hinné.

Vitatkozni akart, de nem hagytam, hogy megszólaljon.

– Mosolyog, hogy az embereket boldoggá tegye, miközben pocsékul érzi magát. Úgy tesz, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, nehogy bárki megkérdezze, hogy van. Azért nevet, hogy emlékeztesse magát annak hangjára, de közben olyan fásult, hogy nem is érzi a nevetés örömét. Nem azért zárkózik be, mert szeret egyedül lenni, hanem mert úgy gondolja, hogy senki nem értené meg.

Tátva maradt a szája, és halkán felsóhajtott.

– Hogy... Honnan tudja?

Gyorsan a füle mögé túrtem az egyik hajtincsét, aztán megfogtam az arcát.

– Mert én pontosan ugyanígy vagyok ezzel.

Nagyot nyelt, aztán bontotta a szemkontaktust.

– Hadd találjam ki! Most azért van itt, hogy kifejezze az együttérzését, mert azt hiszi, ugyanaz a gondunk. Garantálom, hogy a kettőnk esete köszönőviszonyban sincs egymással.

– Tudom. És biztosíthatom, hogy nem célozok sajnálkozni. Én sem érteném jobban az ön gondját, mint ön az enyémet.

– Akkor mit akar? – kérdezte, és mélyen a szemembe nézett.

Mély levegőt vettem, de nem sokat ért, mert továbbra is ugyanolyan ideges voltam.

– Társaságra vágyom. Kérdések és ítékezés nélkül. Semmi körítés. Semmi megjátszás.

Kikerekedett a szeme, aztán mély fájdalom jelent meg az arcán.

Kockázatos volt így betámadni. Az évek során több tucat megkeseredett emberrel találkoztam, de csak a töredékük volt tisztában azzal, hogy gond van.

Összeugrott a gyomrom, ahogy vártam a reakcióját. Az ilyen típusú nőnél nincs arany középút. Vagy dühkitörése lesz, vagy a karjaimba omlik. Imádkoztam, hogy az utóbbi történjen, de az előbbitől sem riadnék vissza.

Ilyen az elszántság. És ha Charlotte Millsről van szó, nem ismerek akadályt.

Idegesen nyalogatni kezdtem a szám szélét, ő pedig rögtön észrevette.

Éreztem, hogy nyeresre állok.

Nem tud meggyógyítani, ahogy én sem őt.

De ha az ember mindennap mázsás lelki terhet cipel, két óra kötetlen beszélgetés csodákra képes.

Végigsimítottam a hüvelykujjammal az ajka fölött.

– Csak egy vacsora, Charlotte. Mondjon igent! –
duruzsoltam.

TIZEDIK FEJZET

Charlotte

Remegő kézzel megigazítottam a fekete blúzomat. Fogalmam sincs, milyen anyag volt, és még a fazonját sem tudnám leírni. Ujjatlan, kerek kivágású, ezért úgy tűntem, mint akinek van melle. Ami a ruhatáramat illeti, már ez is nagy szó.

Nagyot sóhajtottam, és végül igent mondtam Porter vacsorameghívására.

Nincsenek kérdések.

Társaságra vágyom. Kérdések és ítékezés nélkül. Semmi körítés. Semmi megjátzás.

Ilyen ajánlatra képtelenség nemet mondani. Olyan érzésem támadt, mintha egész életemben arra vártam volna, hogy valaki ezt mondja nekem.

Csak egy vacsora, Charlotte.

Azóta hevesebben dobog a szívem, hogy mellém ült az étteremben. Hatalmas teste az enyémhez simult, miközben igazító kék szemmel nézett rám. Lehunytam a szemem, ahogy éreztem meleg tenyerét az arcomon.

Miután elmentem a kórházból, a bevásárlóközpont felé vettem az irányt, és alaposan lepassztottam a bankszámlámat. Vettem tizenkét felsőt anélkül, hogy

felpróbáltam volna, Mind fekete volt, de csak az egyiknek volt megfelelő a mérete. (Ezt vettem fel a vacsorához.) Vettem két fekete bugyit, amik méretben jók voltak, de csak az egyikben tűnt formásnak a fenekem (pont ezért viseltem ezt a fazont). Ahogy hazamentem és ráhajtottam a kocsifeljáróra, egyre idegesebb lettem. Két óra múlva találkozom Porterrel, és úgy érzem, hogy ebből egy és háromnegyed órára lesz szükségem, hogy rávegyem magam a randevúzásra. Visszatolattam, és megint elindultam a bevásárlóközpontba, hátha találok egy fodrászatot, ahol megszépítenek.

Szerencsém volt. Elképesztően jó lett a frizurám. Az alig sminkelt arcom viszont pocsékul festett, ezért gyorsan odamentem a sminkpulthoz is.

Mire besétáltam a Porterhouse-ba, úgy néztem ki, mint egy új nő. Csak sajnós a külső megújulás még nem jelent automatikus belső változást. Ott akartam lenni. Hogy megint lássam Portert. De a régi szokásokon nehéz változtatni. Fejben összeszedtem egy rakás indokot, amiért előbb haza kell mennem, mint hogy kihoznák a főételt. (Na jó: ebből kettő tényleg nyomós érv lehetne.)

Amikor meghallottam kellemes, mély hangját, tudtam, hogy feleslegesen gondolkodtam menekülésben.

– Charlotte – üdvözölt, amikor meglátott a bejelentkezőpultnál.

Megfordultam, és ahogy rám mosolygott, láttam a csillogást a szemében.

Összeugrott a gyomrom, ahogy végigmértem. Magas, talán százkilencven centi. Nem túlságosan izmos, mégis

fesznek és szálcásnak tñnt a teste. Fehér inge kiemelte széles vállát. Az ing ujját könyökig feltúrte, ezért látszott, milyen eres az alkarja. A kórházban is vonzónak tñnt, de most fényévekkel jobban nézett ki.

– Jó ég! – sóhajtotta, amikor megállt elöttem. – Ön elragadó.

A csípőmre tette a kezét, és megcsókolta a nyakamat.

– Szia! – suttogtam, és felnéztem rá.

– Szia – mondta vigyorogva.

Néhány másodpercig némán figyeltük egymást, miközben a tömeg körénk gyűlt. Évek óta nem éreztem magam ilyen jól.

Társaságra vágyom. Kérdések és ítékezés nélkül. Semmi körítés. Semmi megátszás.

– Örülök, hogy eljöttél – mondta, miközben elengedte a csípőmet, és hátralépett.

Máris hiányzott.

Nagyot nyeltem.

– Csak látni akartam, hol rendezed a szalvétákat.

– Gonosz – mondta nevetve.

Miután elhozta az étlapot a pulttól, a derekamra tette a kezét, és végigvezetett az éttermen. Mit mondjak, le a kalappal. A Porterhouse tényleg mutatós volt. Hatalmas oszlopok díszítették az étterem sarkait, a rusztikus asztalok pedig folyosót képeztek a helyiség közepén. Hátról T alakban álltak az asztalok, így jobban meg lehetett közelíteni a kisebb étkezőhelyiségeket. Minden asztalon réz gyertyatartó, benne hangulatosan világító gyertyákkal. A fehér étkészlet és a fényes ezüst evőeszközök kifejezetten

elegánssá tették.

Nem én voltam az egyetlen, akit lenyűgözött. Minden asztalnál sűrögtek-forogtak a pincérek, olyan sok volt a vendég.

Porter egy szabad asztal felé mutatott.

– Elképesztő ez a hely – mondtam, ahogy haladtunk.

– Köszönöm. Majd megmondom Tannernek, hogy tetszett – Ahogy leültünk, élém rakta az étlapot. – Amikor a berendezéssel kapcsolatos döntésért versenyeztünk, vesztettem. Ha én nyertem volna, most papírból lenne a szalvéta, és szívószállal innánk.

Nevettem, és letettem magam mellé a táskámat.

Ahogy felnéztem, láttam, hogy figyel és mosolyog.

Ismét elpirultam.

Aztán ő is leült.

Még hozzá mellém.

Tőlem jobbra.

Jóságos ég! Talán tényleg szükség lesz valami kifogásra.

Aztán még rosszabbra fordult a helyzet.

Kicsit oldalra húzódott, aztán keresztülhajolt rajtam.

– Uhh! – nyöszörögtem.

Szinte ráfeküdtem a háttámlára, hogy kitérjek az útjából, de hatalmas felsőteste pont közém és az asztal közé szorult, a keze pedig nem tudom, mit csinált az asztal alatt.

Mindeközben bolond lettem volna, ha nem szagolom meg. (Ugyan már! Ő volt az, aki mellém ült. Erre még a hülye is azt mondja, hogy elhibázott lépés az első randin. Ha még ehhez hozzáadjuk, hogy kis híján az ölembe hajolt... Na nem, mintha gondot okozott volna, hogy megszagoljam.)

Ugyanis csodás illata volt.

Míg képzeletben vállon veregettem magam, amiért nem nyögtem hangosan, Porter hirtelen felült, kezében a telefontal és a töltővel.

– Bocsánat. Lemerült a telefonom, míg vártalak.

Felállt, aztán leült a velem szemben lévő helyre.

Hála az égnek!

– Sokat vártál? – kérdeztem idegesen. A vigyorát elnézve ismét elvörösödtem.

– Nem. Pont időben jöttél – válaszolta, miközben magabiztosan összekulcsolta a kezét, és nyugtalanító pillantást vetett rám.

Ez Porter. Úgy tűnik, hobbija, hogy elbátortalanítson.

Felemeltem az étlapot, és úgy tettem, mint aki a menüsört nézi.

– Általában pontos vagyok – morogtam.

– Jó tudni – mormolta, és továbbra is éreztem a tekintetét a bőrömlön.

A hideg futkosott a hátamon az izgatottságtól, de közben éreztem, hogy zavarba jövök.

Miért néz rám úgy?

Épp amikor eldöntöttem, hogy élek valamelyik előre eltervelt kifogással és hazamegyek, megjelent egy csinos, fiatal pincérnl az asztalunknál.

– Jó estét, Porter. Hozhatok valamit?

– Igen – válaszolta. – Kérsz valamit inni, Charlotte?

– Egy pohár bort. Fehéret – válaszoltam túlzott lelkesedéssel, mert Porter kuncogni kezdett.

– Legyen szíves, hozzon nekünk egy üveg Sauvignon

Blanc-t. Az ausztrált. Én pedig kérek egy gin-tonikot.

– Két citrommal? – csacsogta a pincérnő.

Kész csoda, hogy meghallottam, mert pont abban a pillanatban Porter átnyúlt az asztal fölött, és összefonta az ujjainkat.

– Úgy tökéletes lesz.

Érzékelttem, hogy a pincérnő távozik. Nem, mintha felnéztem volna. Ahhoz szemkontaktust kellett volna folytatnom, és félttem, hogy lesül a bőr képepről. Ráadásul igyekeztem úgy tenni, mint akit a menü hozott lázba, nem pedig az, hogy Porter *fogja a kezemet*.

Jóságos ég! Több eszem is lehetett volna, mint hogy randira megyek.

– Charlotte – szólt gyengéden Porter.

– Mit ajánlasz? – kérdeztem gyorsan.

Megsimogatta a kézfejemet.

– Charlotte – ismételte.

– Már rég ettem jó steaket.

Lapoztam, de nem láttam a szavakat.

– Charlotte – ismételte hangosabban.

– Igen? – kérdeztem, mert tudtam, hogy már nem hagyhatom figyelmen kívül.

– Nyugalom – mondta kedves, megértő hangon.

Letettem az étlapot, és szégyenlősen mosolyogtam.

– Ne haragudj! Nagyon rég randiztam. Legalábbis jól. Rita néhány hónapja össze akart hozni a fodrászának a fiával. Könyvelő volt, és rendkívül unalmas, úgyhogy kiszöktem a vécéablakon. – Porter felhúzta a szemöldökét, én viszont folytattam, mert *még mindig* bámult, és a kézfejemet

simogatta. Kellemes, kicsit furcsa érzés volt. – A nap huszonnégy órájában dolgozom. A karrieremnek élek. Nem tudom, mit mondott rólam Rita, de biztosíthatlak, hogy nem igaz. Nem vagyok érdekes és szórakoztató, de ő mindig ezt mondja a pasiknak. Igazság szerint egy káosz az életem. Unalmas, otthonülő vagyok, aki orvosi szaklapokat olvas, és mikróban elkészíthető kajákon él. Nagyra értékelem, hogy elhívtál vacsorázni. Komolyan. De nem biztos, hogy ez menni fog.

Még mindig bámult, aztán mosolyogni kezdett a szeme.

Jó. Ezek szerint kinevet.

Legszívesebben rögtön hazamentem volna. De ahhoz vissza kellett volna húzni a kezem.

Megfogtam a táskámat, próbáltam elhúzni a kezem, de ő az asztalhoz szorította.

– Könyvelő volt?

Őszintén szólva nem számítottam rá, hogy az általam mesélt történetből ez a kérdés foglalkoztatja leginkább.

– Igen. Borzasztó.

– És még te mondd, hogy unalmas vagy – nevetett.

Ránéztem, és elmosolyodtam.

– Kis híján elaludtam, amikor randiztam veled.

Végül elengedte a kezem, aztán odébb tette az étlapot.

– Én mindent megteszek, hogy ébren tartsalak. Néhány éve hagytam abba a könyvelést – kacsintott.

A francba!

Zavaromban az ajkamat harapdáltam.

– Nyugi. Nem szórakozásból hívtalak vacsorázni.

A zsebébe nyúlt, kivett egy tollat, aztán felírt valamit a

szalvétára.

– Nem akarok felhajtást. Azt mondtam, semmi körítés, és ezt komolyan is gondoltam. Ha egész este itt akarsz ülni és nézni a menüsört, míg betanulod, boldogan itt maradok, és figyelem, ahogy olvasol.

Rám mosolygott, aztán vissza a szalvétára. Lehet, hogy rajzol? Nem tudtam volna megmondani.

– Ha beszélgetni akarsz, beszéljünk. Ha csendben akarsz ülni, úgy is jó.

Végül odaadta nekem a szalvétát.

Egy térkép volt rajta. A tetején lévő apró csillagból nyilak jöttek lefelé, aztán két irányban folytatták útjukat.

Próbáltam kisilabizálni a rajzot, és nagyon koncentráltam, ő pedig ISMÉT a kézfejemre tette a tenyerét.

Mi a fene van ezzel a férfival? Kevesebb mint huszonnégy órája ismerem, és ezalatt többet érintkeztem vele, mint másokkal egy év alatt.

– Charlotte! Nagyon örülnék, ha *egész* este maradnál. Hogy még a kávé és a desszert is beleférjen. De ha menni akarsz, előre szólok, hogy nincs ablak a női mosdóban.

Halál komoly maradt, aztán az egyik nyílra mutatott.

– Legjobb, ha a vészkijáratot használod a folyosó végén. – Aztán a másik út végére mutatott a szalvétán. – Vagy az épület hátsó végében lévő.

Egyik kezemmel gyorsan eltakartam a szám, hogy ne látsszon a mosolyom. Hiábavaló próbálkozás volt, mert láttam, hogy ő is mosolyog.

– Jobb, ha tőlem tudod, hogy én is unalmas vagyok. És én sem randiztam évek óta. Viccet félretéve: lehet, hogy

nemsokára szükséged lesz a térképre. De szép vagy és okos. És akár hiszed, akár nem, szórakoztató is. Úgyhogy addig ülök itt, míg maradsz, és csak remélni tudom, hogy az este végén a kukába kerül a térkép.

Jó ég! Honnan jött ez a fickó?

Csendben ültünk. Bal keze a jobb kézfejemen, miközben a szívem majd kiugrott a helyéről. Porter le nem vette rólam a szemét.

Visszatért a pincérnő, és mondott valamit.

Porter válaszolt.

Én viszont csak ültem, és olyan melegséget éreztem, amit évtizedek óta nem.

– Mi a válaszod? – kérdezte Porter, miközben a pincérnő váratlanul felém fordult.

– Ne haragudj... Tessék?

– Azt kérdeztem, itt maradsz-e a vacsora végéig?

Nagyon szeretnék. Porternek társaságra van szüksége. Kérdések és ítékezés nélkül. Ahogy nekem is.

– Attól függ, mi a desszert – azzal összefűztem az ujjainkat.

– Amit akarsz, Charlotte – duruzsolta.

– Csokitorta?

– Világhírű.

Szó nélkül megfogtam a szalvétát a szabad kezemmel, és összegyűrtem.

Mosolygott, ahogy én is.

– Jól van, Megan – szólt a pincérnőnek. – A hölgynek egy németjuhász-steak lesz.

Kitört belőlem a röhögés.

– Mi az? – kérdezte ártatlanságot színlelve. – Úgy tűnt, ízlett a wagyu. Gondoltam, maradjunk ennél a vonalnál.

– Jaj – vágta rá undorral a pincérnő.

Ismét elnevettem magam. Jóízűen. Őszintén. Szívből.

Nem tudom, mikor éreztem magam utoljára ilyen felszabadultnak.

Ekkor kellett volna észrevennem, hogy veszélyes alak ez a Porter Reese. Csakhogy én túlságosan elvesztem a tekintetében, a kedves mosolyában, ezért nem is feltételeztem hátsó szándékot.

Két órán keresztül csak általánosságokról beszéltünk. Szó szót követett, de egyik sem zaklatott fel. Kötetlenül, felszabadultan társalogtunk. Rég volt már ilyen estém. Kikapcsoltam a telefonomat, bort ittam, és mennyei vacsorát fogyasztottam egy csodás férfi társaságában.

Porter betartotta, amit ígért. Nem kérdezősködött és nem ítélkezett. Én pedig nem játszottam meg magam. Nem is kellett. Fájt az arcom a sok mosolygástól.

Arra a két órára mintha megfordult volna velem a világ, de ezúttal a szó jó értelmében.

Ugyanis Porter is vele forgott.

Az este végén, miután megettük a hatalmas csokitortát és megittuk a kávé, elkísért az autómig.

Nem meglepő módon most is fogta a kezem.

Meglepő módon viszont az ajka az enyémet súrolta, mintha meg akart volna csókolni.

Aztán, ahogy beszálltam a kocsiba és integettem neki, éreztem, hogy szívemet szokatlan melegség járja át.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Charlotte

Porter: Rendben hazaértél?

Én: Igen. Már az ágyban fekszem.

Porter: Vicces, hogy ezt mondod... Jut eszembe: mit szólsz a tacóhoz?

Én: Az ágyban?

Porter: Tessék? Dehogysis! Összesen kétszer találkoztunk. Ilyen rámenős fickónak tűnök?

Én: Azt írtad: „Vicces, hogy ezt mondod... Jut eszembe: mit szólsz a tacóhoz?” Mindezt azok után, hogy megírtam, hogy már az ágyban fekszem.

Porter: Jajj. Tudod, úgy olvastam: „Már az ágyban eszem.”

Én: Hopp. Lehet, hogy a rendszer felülírta, amit begépeltem?

Porter: Nem baj! Úgyis szerettelek volna meghívni tacót enni. Ráérsz holnap?

Nevettem, és oldalra fordultam. Egész testemet átjárta a forróság, ezért lerúgtam a takarót.

Én: Nem is tudom. Ha beleszámítjuk a tavaszi mulatságot, akkor két nap alatt már a negyedik találkozónk lesz.

Porter: Tudom. Belőlem sosem elég. Ne aggódj! Ez számomra hízelgő.

Én: Most megkönnyebbültem.

Porter: Jól van. Nem kell könyörögnöd. Holnap délben eszem veled tacót. Tudok valakit, aki tud valakit, aki tud valakit, aki asztalt foglal nekünk a Taco Bell étteremben.

Olyan szélesen mosolyogtam, hogy már fájt.

Én: Tudtam, hogy jó üzlet étteremtulajdonossal randizni.

Porter: Most erre mit mondjak? Amúgy is jó fogás vagyok. Na, mondj igent az ebédre!

Én: Miért akarsz mindig enni velem?

Porter: Mert ha rád bízom a randit, akkor az ágyban fogunk tacót enni. Ahhoz legalább hatszor kéne randizni, úgyhogy lassíts egy kicsit, Mills!

Úgy kitört belőlem a röhögés, hogy visszhangzott a hálószoba. Lehunytam a szemem, mély levegőt vettem, és belesüppedtem az ágyba.

Én: Igazad van. Nem tudok mexikói kaja nélkül élni. Elnézést kérek.

Porter: Megbocsátok. Viszont kaptam egy üzenetet a fickótól, aki ismer valakit, aki ismer valakit, hogy nincs hely holnap a Taco Bellben. Viszont sikerült asztalt foglalnia az Antojitosban.

Az Antojitos nem egy átlagos étterem. Valóságos kaland. Az egész úgy néz ki, mint egy mexikói út, a pincérek pedig utcai árusnak öltözve szolgálták fel az ételt. Mindennap más az ételválaszték, de az emberek imádják. Minden finom volt, amit náluk ettem. Nem lehetett asztalt foglalni, úgyhogy kígyózó sor állt az étterem előtt.

Én: Ez nem tisztességes. Elhúztad az orrom előtt a mézesmadzagot a Taco Bell-lel, aztán jobb híján az Antojitosba hívsz.

Porter: Tudom, tudom. És hogy kiengeszteljelek, hajlandó vagyok már az ÖTÖDIK randin tacót enni az ágyadban.

Porter: Szóval... Most gondoltam bele, milyen pajzánul hangzik. Esküszöm, nem úgy értettem.

Nevettem, és a billentyűzeten hagytam az ujjam, amikor láttam, hogy ismét megjelenik a szövegbuborék. Megint ír valamit.

Porter: Úgy értem... akkor eszünk tacót az ágyban, amikor te akarsz.

Porter: Ha igazi taco, akkor olyan roppanós hangja van, hogy rémálmaink lesznek.

Porter: Megtennél nekem egy szívességet? Kérlek, töröld az utóbbi négy üzenetemet anélkül, hogy elolvasnád. Köszí.

Könnyek – *valódi* könnyek – szöktek a szemembe a nevetéstől.

Porter: Jó ég! Miért nem válaszolsz?

ÉN: Mert szívatni akarlak.

Porter: Nevetsz?

ÉN: Igen.

Porter: Akkor megérte ilyen kínos helyzetbe kerülni.

Na jó. Arról beszéltünk, hogy tacót eszünk az ágyban, ami nem sokkal ijesztőbb, mint közvetlenül egymás mellett ülni a padon. Mégis melegség járta át a testemet.

ÉN: Az Antojitos jól hangzik. Holnap be kell mennem a rendelőbe, úgyhogy majd ott találkozunk.

Porter: Rendben. Aludj jól!

ÉN: Te is.

Álmosan felsóhajtottam, aztán le akartam tenni a telefont az éjjeliszekrényre, de ismét megjelent egy szövegbuborék. Vártam. És megint vártam. Legalább három perc telt el, mire

megjelent az üzenet.

Porter: Valamit be kell vallanom: bánom, hogy nem csókoltalak meg ma este.

Kis híján megállt a szívem. Háromszor is elolvastam az üzenetet, mire volt bátorságom válaszolni.

ÉN: Megtetted.

Porter: Nem. Nem úgy. Olyan csókra gondolok, ami után egész este borogatnod kell az ajkaidat, én pedig azzal töltöm az est hátralévő részét, hogy ízlelem a csókodat.

A lábujjamtól a fejem búbjáig az egész testem bizsergett a gondolatra. Éreztem, hogy izgalomba jövök. Hátrahajtottam a fejem, és a plafont bámultam. Sok férfival volt dolgom az évek során. A szexualitás nálam biológiai, és nem érzelmi alapon működött. Amint véget ért az orgazmus, már nem mutattam érdeklődést a partnerem iránt. Ha visszagondolok az elmúlt tíz évben történt együttlétekre, a felszabadultság jut eszembe. Akkor néhány pillanatra szabadjára engedtem az érzéseimet, aztán visszatértem a régi kerékvágásba. Tíz év alatt viszont egy kellemes csókot sem kaptam. Biztos megcsókoltak páran, de feledhető volt.

Most viszont bámulom a kijelzőt, és a csókról olvasok, ami meg sem történt. Ennek dacára teljesen biztos vagyok benne, hogy nem felejténém el.

ÉN: Be kell, hogy valljam: örültem volna, ha megcsókolsz.

Porter: Holnap, Charlotte...

Ezt ígéretnek veszem, és garantáltan behajtom rajta.

Reggel a rendelőben egy halom papírmunka várt. Sikeresen felhalmoztam, míg próbáltam túlélni azt a bizonyos március hetedikét. Annyira eltakart a sok papír, hogy alig láttam ki tőle. Fél tizenegykor még mindig nyakig voltam a munkában, de legalább láttam az asztalomat. Ezt sikerként könyveltem el, és abba is hagytam a papírozást.

A munka megvár, Porter viszont nem. Illetve lehet, hogy ő is megvárna, de nem akarom próbára tenni. Ha őszinte akarok lenni, én nem akarok sokáig várni, hogy lássam.

Épphogy bezártam az ajtót, amikor megcsörrent a kezemben a telefon.

Rita nevét láttam a kijelzőn, és számítottam rá, hogy hosszasan fogunk cseverészni a társkeresésről.

– Úgyis beszélni akartam veled – szóltam bele.

– Neked is szia – szólt kedvesen. – Mire készülsz ezen a szép vasárnap reggelen?

A vállam és a fülem közé szorítottam a telefont, kinyitottam a kocsim ajtaját, és beszálltam.

– Elmegyek.

– Nocsak.

– A legtöbb dologgal végeztem, úgyhogy elég hatékony voltam. Kivéve, hogy még nem ástalak el élve.

– Jó ég! Mit tettem már megint?

– Porter Reese-t – tértem a tárgyra, és ahogy kimondtam a nevét, elmosolyodtam.

Mély csend lett a vonal túlvégén.

– A francba! Beszélte veled? – kérdezte.

– Igen.

– És?

– Elmentem veled vacsorázni.

– Jó ég! – sóhajtott. – Pisztolyt szegezett rád?

Elnevettem magam. Aztán lehunytam a szemem, és hátrahajtottam a fejem.

– Félek.

– Istenem! Kérlek, mondd, hogy nem fogott rád igaziból pisztolyt.

– Nem. Önként és dalolva mentem. Most fogunk ebédelni.

– A francba! Jól vagy?

– Igen – válaszoltam nemes egyszerűséggel.

Csakhogy ebben semmi egyszerű nem volt.

Porter tévedett. Én érzelmileg megközelíthetetlen vagyok. Mert ha közel engedek magamhoz valakit, akkor fennáll a veszély, hogy elvesztem az illetőt.

Számomra nem azért volt félelmetes a randi, mert olyasvalakivel ülök egy asztalhoz, akit alig ismerek. Attól tartottam, hogy le kell bontanom a gondosan felépített falat, és át kell lépni a lélektani határait.

Mi lesz, ha bepánikolok?

És mi lesz, ha ismét szembesülök valamivel, ami végképp letaglóz?

De mi van akkor, ha sikerül végre megnyugodnom, és abbahagyni a belső vívódást? Ha már az élet napos oldala tekint rám, csak én még nem vettem észre?

– A fenébe! – kiáltotta Rita. – Hogy sikerült rávennie, hogy

kimerészkedj?

– Ő... Nagyon kitartó – válaszoltam, és majdnem elnevettem magam.

– Ez azt jelenti, hogy kezelni fogod a gyerekét?

Egész testem megfeszült, és összeugrott a gyomrom. Hirtelen megfordult velem a világ.

– Tessék?

– Mondtam neki, hogy nem vállalod. De esküszöm, ez a férfi nem ismeri a nem szót.

– A *gyerekét*? – kérdeztem, és egy verejtékcsepp jelent meg a homlokomon.

– Várj... Ez is szóba került. Vagy nem?

– Nem. Kurvára nem.

Persze hülye voltam. A legtöbb velem egykorú férfinak van gyereke. És talán érthető okokból ezt kizáró oknak tartottam. Csakhogy eddig nem volt nagy tétje. Legalábbis nem jutottam el olyan szintre a kapcsolatban, hogy el kellett volna gondolkodnom.

– Nem. Nem. Hát persze.

Levegő után kapkodtam, aztán kitört belőlem a kérdés:

– Mi a fenének hozol össze olyannal, akinek gyerekei vannak?

– Nem akartalak vele összehozni! Hidd el! Már megtanultam a leckét.

– Akkor *hogy* talált rám a kórházban? – ordítottam, és a végén elcsuklott a hangom.

– Jó ég! Nyugodj meg! Felhívta a rendelőt, hogy időpontot kérjen a fiának. Mondtam neki, hogy nem kezelsz gyerekeket, de hajthatatlan volt. – Halkabban folytatta: –

Nagyon megsajnáltam, Char. Ahogy elhallgattam, már a város összes pulmonológusánál jártak. Azt mondta, bármit megtenne, úgyhogy... – Szünetet tartott, és magam előtt láttam, ahogy idegesen tekergeti a haját. – Amikor kiderült, hogy étteremtulajdonos, mondtam neki, hogy ha ők bonyolítják a vendéglátást a mulatságon, összehozok veled egy konzultációt.

Nevettem, de kicsit sem volt vicces a helyzet. Mérhetetlen fájdalmat éreztem.

Igen. Porter Reese csodás ember.

Csodásan hazudik.

– Meséltél neki Lucasról? – kérdeztem remegő hangon és reszkető kézzel.

– Egy szót sem szóltam róla. Tudod, én soha...

– Akkor honnan a francból tudja, hogy valami bánatom van? – fakadtam ki.

Egy ebéd, egy vacsora, három beszélgetés, egy gyors csók és néhány vicces chatelés. Ez nem sok, mégis sikerült összetörnie a szívemet. Teljesen.

És nem azért, mert Porter egy nyavalyás manipuláló.

Hanem azért, mert a *remény* ettől kezdve végképp az ellenségem lesz.

A remény, hogy változhatok.

A remény, hogy továbbléphetek.

A remény, hogy vannak még rendes férfiak a földön.

A remény, hogy többé nem kell egyedül lennem.

Nincsenek kérdések.

Nincsenek előítéletek.

Semmi megjátszás.

Hazugság az egész.

Felejtsük el, hogy megkeményedett a mellbimbóm, amikor hüvelykujjával végigsimított az arcomon. Ahogy azt is, amikor az egész testem bizsergett, mert megéreztem a csodás illatát. Magánnyal kevert vágyakozás uralta az érzéseimet. Vibrált körülöttünk a levegő, én pedig úgy éreztem, mintha újjászülettem volna.

Szavai begyűrűztek a gondolataimba. Sokszor olyan volt, mintha a vesémbe látna.

Porter Reese megértett.

Nem a beszédemet, hanem a hallgatásomat.

Legalábbis azt hittem.

– Mennem kell – suttogtam.

– Esküszöm, Charlotte. Nem mondtam neki semmit. Úgy gondoltam, lebonyolítják a vendéglátást a mulatságon, utána majd te nemet mondasz neki a gyerek kezelésére. Úgy tiszta.

Március hetedikét kivéve nem szoktam sírni. A sírást az érzelmek váltják ki, én pedig gondosan ügyeltem rá, hogy kiöljem magamból azok jelentős részét.

A jót. A rosszat. Minden boldogság- és szomorúságérzést. Jobb volt érzéketlennek lenni.

Porterrel viszont más volt. Rövid idő telt el, de ha az ember egész életét a sötétség uralja, akkor egy halvány fény is világítótoronynak tűnhet.

Nem szóltam semmit, csak bontottam a kapcsolatot.

Aztán beindítottam a kocsit, és hazamentem.

Közben próbáltam ügyet sem vetni a patakokban áradó könnyeimre.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Porter

Nem jött el ebédre.

Anyámra bíztam a gyerekeket, úgyhogy ültem az Antojitos étteremben, és három órán keresztül vártam.

Telefonáltam. Nem vette fel.

Írtam üzenetet. Nem válaszolt.

Kezdttem aggódni.

Biztos történt vele valami. Kizárt, hogy szándékosan el akarna tűnni. Főleg azok után, ahogy a karjaimba omlott vacsoránál, és lábujjhegyre állt, hogy könnyebben megpuszilhassam az ajkát. Látszott, hogy nagyon fél, mégis úgy kapaszkodott belém, mintha nem akarna elengedni.

Amikor hétfő lett – aztán kedd –, úgy tűnt, tényleg felszívódott.

A gyerekekkel töltöttem a hétvégét, és próbáltam elterelni Charlotte-ról a gondolataimat. De valahányszor nevettem vagy mosolyogtam, mindig eszembe jutott.

Újból felhívtam. Még üzenetet is hagytam.

Aztán komolyan aggódni kezdtem, úgyhogy megint írtam neki. Ezúttal egy rakás képet küldtem Slothról, és megkérdeztem, hogy hajlandó lenne-e legalább az öcsémrel találkozni. Semmi válasz...

Próbáltam kiverni a fejemből. Azt sem tudtam, hol kezdjem. Néhány közös étkezés és mosoly még nem jelent kapcsolatot. Csak azt tudtam, hogy akár Catherine is lehetett volna. És ha őszinte akarok lenni, ettől félttem a legjobban.

Nem. A saját érdekemben jobb lesz, ha elengedem még a gondolatot is.

Két gyerekem van, akiknek a léte tőlem függ. Nem tölthetem azzal az időt, hogy egy nőt hajkurászok. Ennél többet érdemelnek a gyerekek.

Travis jobban lett, legalábbis átmenetileg. A kórházban szteroidot kapott, hogy legyen némi ereje, de egy hét múlva sokat romlott az állapota.

Mivel dr. Mills teljesen magával ragadott, ahelyett, hogy időpontot kértem volna tőle a fiának, elhívtam a doktornőt vacsorázni.

Annak ellenére, hogy minden örömmel a gyerekekre kellett volna koncentrálnom, képtelen voltam őt elfelejtani.

Kedd reggel csodásan sütött a nap. Az ég a narancs és a vörös minden árnyalatában pompázott, amikor felöltöztettem a gyerekeket. A nap sugarai olyan erősen világítottak be az ablakon, hogy lejjebb kellett húznom a redőnyt, ha azt akartam, hogy Travis lásson valamit a tananyagból, amit a magántanára segítségével próbál elsajátítani. Csodás nap volt. Hannah megfűzte anyámat, hogy engedje őt hintázni, melyet pont akkor szereltem fel, amikor anya megérkezett.

Néhány órával később elmentem dolgozni. Ahogy becsukódott mögöttem a bejárati ajtó, időtől függetlenül úgy éreztem, mintha beköszöntött volna az este.

Pár nap múlva nyílik a Tannerhouse, mi pedig versenyt futottunk az idővel. Betanítottuk a személyzetet, véglegesítettük a menüsört, és az utolsó simításokat végeztük az éttermen, miközben úgy éreztük, hogy jóval több órából kéne álljon egy nap.

Ültem a pirosnál a kocsiban, figyeltem az útjelzéseket, mint mindennap, mióta megvettük az épületet. Képtelen voltam a kijárat felé kanyarodni.

Nem kérdeztem Charlotte-tól semmit. Mégis tudnom kellett, hogy miért nem jelent meg az ebédnél.

Na jó, hazudok.

Egész egyszerűen látni akartam.

Bekapcsoltam az irányjelzőt, átsoroltam a másik sávba, és anélkül, hogy tudnám, a rendelőben találom-e Charlotte-ot, elindultam a kórház felé.

Ami még rosszabb: abba sem gondoltam bele, hogy mit szól majd, ha meglát.

Mindegy. Ráérek akkor aggódni, amikor látom, hogy jól van. Ha szerencsém van, talán mosolyog még rám valaha.

Húsz perccel később már ott álltam a pulmonológia bejáratánál.

Az ősz hajú recepciósnő kinyitotta a kukucskálót, amikor látta, hogy jövök.

– Jelentkezzen be, kedvesem – mondta, és felém nyújtott egy íróasztalt.

– Nem páciens vagyok. Azért jöttem, hogy beszéljek dr. Millsszel.

A fejét csóválta.

– Sajnálom. Dr. Mills nem foglalkozik receptekkel.

Időponttal kapcsolatban Ritával kell egyeztetnie.

– Rita! – kiáltottam, aztán megköszörültem a torkomat, és halálos nyugalmat színleltem. – Igen. Nagyon szeretnék beszélni Ritával. Tudja... a receptekről.

Rámosolyogtam, és drukkoltam, hogy kedvesnek tűnjek. Amikor összevont szemöldökkel, gyanakodva végigmért, már sejtettem, hogy túljátszottam a szerepemet.

– Mondja meg Ritának, hogy Porter Reese van itt. Már ismer.

Amikor a recepciós vonakodva felvette a telefont, kicsit körbenéztem. Nekem úgy tűnt, minden orvosi rendelő egyforma. Magazinok. Régi bútorok. Gyógyszeres szekrény. Ez viszont eltért az általam megszokottól. Minden újnak tűnt, és annak ellenére, hogy barátságos volt, mégis sugallta, hogy itt sem fogja jól érezni magát az ember. Legalábbis annak alapján, amit eddig tapasztaltam Travis betegsége kapcsán. Mindig rossz hírt kaptunk.

Miután végigmértem a hatalmas várót, megnéztem az ajtóhoz közeli fényképeket. Charlotte olyan műmosolyt erőltet az arcára, hogy ilyet még nem láttam. Tengerészkek felsőt visel, és gyöngysor van a nyakában. Szinte biztosra veszem, hogy ki nem állhatta ezt az öltözéket. Ne kérdezzék, honnan tudom. Abból a két alkalomból indulok ki, amikor találkoztunk. Vagy egy bő melegítőkapszula viselt, vagy fekete felsőt. A képen látható ruhában úgy érezhette magát, mint egy kényeszerzubonyban.

Ahogy belegondoltam, halkan felnevettem.

– Ne merészeljen nevetni! – sziszegte egy nő a hátam mögül.

Megfordultam, és Rita nézett rám.

– Jó napot. Elnézést, hogy váratlanul idejöttem, de... – nem tudtam befejezni a mondatot. Megragadta a karomat, és a bejárati ajtóhoz húzott.

– Nem hiszem el, hogy idetolta a képét azok után, amit művelt!

– Én? Mégis miről beszél? – kérdeztem döbbenetben.

– Takarodjon innen, és ne kavarja meg a kását! – suttogta, aztán körbenézett a váróban, és mosolyt erőltetett az arcára, amikor rájött, hogy két páciens figyel minket.

Zavarodottan kihúztam a karomat a fogásából.

– Nem értem, mire céloz. Azért jöttem, hogy lássam Charlotte-ot. A recepciós azt mondta, önnel kell először beszélnem.

Kényszeredett nevetésben tört ki.

– *Nem* azért jött, hogy lássa Charlotte-ot.

– Pedig de.

Alaposan végigmért, aztán dühösen suttogni kezdett.

– Mi a fene van magával? Nem volt még elég? Menjen innen! – sziszegte, és a kijárat felé mutatott.

Összevontam a szemöldököm, és kezdtem magam egyre rosszabbul érezni.

– Mi lenne, ha konkrétan megmondaná, mi a baj, Rita? Mi rosszat tettem Charlotte-tal?

– A kamuvacsora? Jó ég, Porter! Szerintem ő megkedvelte önt – vágta rá.

– Ezt örömmel hallom, ugyanis én is megkedveltem őt – mondtam kicsit halkabban.

– Jó. Most azt várja, hogy elhiggyem, ennek semmi köze az

időponthoz, amit a fiának szeretne foglaltatni?

A hideg futkosott a hátamon, amikor belém hasított a felismerés. Csípőre tettem a kezem, és visszakérdeztem.

– Beszélte neki az időpontról?

– A legjobb barátnőm! Persze hogy szóltam neki.

Éreztem, hogy elönt a már jól ismert düh, csak épp nem engedhetem szabadjára. Charlotte azt hiszi, hogy Travis időpontja miatt tettem úgy oda magam. És ez nagyjából így is volt.

Csakhogyan időközben ő maga is fontossá vált.

– Hol van? – kérdeztem, és közelebb mentem Ritához, aki nem volt több százhatvan centinél, ezért lábujjhegyre állt, és szinte vicsorítva így szólt:

– Hagyja őt békén! Már épp elég baja van... – kezdte kicsit halkabban, de még így is fenyegetően hangzott. – Nem kell, hogy egy magafajta *seggfej* manipulálja. Nem hiszem el, hogy...

Biztosra veszem, hogy megállás nélkül beszélt, nekem viszont ennyi is elég volt. Charlotte azt hiszi, kihasználta. Az egészben az a legrosszabb, hogy *kezdetben* tényleg így volt. De nem akkor, amikor vacsorára hívtam. És *főleg* nem akkor, amikor szerettem volna megtudni, miért zárkózott úgy be. Abban biztos voltam, hogy egy perccel sem akarok tovább álldogálni a folyosón, míg ezt nem tisztázhatom vele.

Megfordultam, aztán irány az irodája felé vezető ajtó. Kinyitottam, hogy továbbmenjek.

– Oda nem mehet be! – ordította Rita, de én ügyet sem vettem rá.

Nehéz léptekkel haladtam, hogy megtaláljam Charlotte-ot. Nincs kétségem afelől, hogy pont úgy néztem ki, mint egy elmebeteg. Pont úgy is éreztem magam. Felbőszült elmeháborodottnak. Nem tudom, hogy csinálta, de Charlotte valahogy enyhíteni tudta a fájdalmamat. Átkozott legyek, ha elengedem anélkül, hogy én is megpróbálnám enyhíteni az övét.

Egy hölgy a folyosó közepén lévő kis asztal mögött ült. Kétségbeesve felpattant.

– Kit ke...

– Dr. Millst – követeltem.

– Öhm... – dadogta, de aztán abba az irányba nézett, ezzel megadva a választ, bár egy szót sem szólt.

Követtem a tekintetét, és szembenéztem a legszomorúbb szempárral, amit valaha láttam. Charlotte arca rezzenéstelen volt, ezzel mindent elárult. Kis híján megállt a szívverésem, amikor belém hasított a felismerés.

Ez az én hibám.

– Charlotte! – suttogtam bocsánatkérően.

A folyosó másik végén állt, mélyen a szemembe nézett, a kórlapokat a mellkasához szorította, és meglepődésében egy kicsit kinyitotta a száját.

Szép volt.

Fáradt.

És nagyon összetört.

Közelebb mentem.

– Beszélünk kell.

Felemelte a kezét, hogy megállítson, de nem szólt semmit. Kifejezéstelen arccal révedt maga elé, mintha keresztül

akarna nézni rajtam. Most ugyanaz a távolságtartó nő volt, amilyennek a mulatságon megismertem. Nyoma nem volt annak a kedélyes teremtésnek, amilyen vacsoránál volt. Nagyon elkésértett, hogy ilyennek látom.

– Charlotte! – ismételtem, és közelebb mentem.

– Ez az én rendelőm – jelentette ki. Nem kérdés volt, vagy utasítás. Csak egyszerű kijelentés. Üres szavak egymás után.

A franca!

Abba az irányba indult el a folyosón, amerre álltam, de gondosan kikerült, és úgy haladt tovább.

A kurva életbe!

Számítottam rá, hogy mérges lesz. De ez rosszabb volt. Az előbbieken kívül nem mondott semmit, de biztos voltam benne, hogy magasabbra építi maga köré a falat, mint eddig bármikor. Lassan, de elszántan követtem őt a folyosó végéig, és minden lépésnél azon gondolkodtam, mivel kezdem majd a bocsánatkérést.

Kisebb volt az irodája, mint hittem. Üres volt az asztal. Három könyvespolc volt mögötte, és mindegyiken nagyságrend szerint álltak a könyvek. Még egy porcelánfigura sem díszítette a polcokat.

Az egész tér rideg volt és távolságtartó.

Mint a nő, aki velem szemben állt.

De legalább itt volt, és ez a lényeg.

– Kérlek, mondj valamit! – kezdtem, amikor leült, és a szék felé mutatott, hogy én is így tegyek.

Amikor állva maradtam, ő továbbra is ülve maradt elővette a laptopot, és gépelni kezdett.

„Mr. Reese! Rita mondta, hogy az ön fia beteg. Felhívtam

Patty Rouse-t, hogy megkérdezzem, tudnák-e önöket fogadni a héten.”

Mr. Reese. Összeugrott a gyomrom.

– Nem azért hívtalak randizni, hogy kezeld a fiamat.

Nem nézett fel, csak bólintott, és tovább gépelt.

„Dr. Rouse-t szeretni fogják. Kiváló szakembergárdája van.”

Az asztal sarkához hajoltam, hogy ne tudjon kitérni előlem, aztán megismételtem.

– *Nem* azért hívtalak randizni, hogy kezeld a fiamat.

„Jó kezekben lesz a fia.”

Végül felnézett, és ugyanazt a műmosolyt láttam az arcán, amit a fényképen.

– Ne csináld ezt! – sóhajtottam.

Összekulcsolta az ujjait, és feltette a kezét az asztalra.

Rideg volt. Hivatalos. Távolságtartó.

Mintha nem is ő lett volna. Mintha visszaüldöztem volna a sötétségbe. Talán ki sem jön onnan. Értem legalábbis nem.

– Az Antojitosban akartam mesélni Travisről! – kiáltottam.

Pislogott.

– Várnak a betegek. Tehetek önért még valamit, Mr. Reese?

Ököllem az asztalra támaszkodtam, és közelebb hajoltam hozzá.

– Igen. Ne szólíts többet Mr. Reese-nek, ne magázz, és *beszélj* hozzám!

– Sajnálom. Nem kezelek gyerekeket – jelentette ki rezzenéstelen arccal. Nyoma nem volt a szemében fénynek

vagy bármi életjelnek.

Hirtelen úrrá lett rajtam a düh. Pontosan ugyanezt éreztem, amikor annak idején láttam, hogy Catherine kocsija a folyóba zuhan, miközben mindkét gyerek bent ült az autóban.

Ugyanaz a düh, amit napi szinten érzek. Csak időnként alábbhagy, amikor tudom, hogy Hannah és Travis biztonságban vannak mellettem.

Néhány napja azért hagyott alább a dühöm, mert rájöttem, hogy számtalan ember létezik rajtam kívül, akinek ugyanúgy küzdés a lét, mint nekem.

Nincsenek kérdések.

Nincs ítélkezés.

Semmi megjátszás.

A kurva életbe!

Ez így nem mehet tovább.

Megkövült, amikor közelebb léptem hozzá, megfogtam a tarkóját, és úgy fordítottam a fejét, hogy kénytelen legyen a szemembe nézni.

– Nem tudom, mi folyik itt, de nem arról van szó, amit gondolsz. Ne koptass le! – követeltem.

– Menjen arrébb, Mr. Reese – mormolta a foga között.

– Porter a kibaszott keresztnevem – ordítottam, és megfogtam a székét.

Szeme villámokat szórt, de nem úgy válaszolt, ahogy szerettem volna. A szavakkal kezdhethnék valamit. A hűvös némasággal viszont semmit.

Továbbra is a széken támaszkodtam, aztán leguggoltam, és féltalpon egyensúlyoztam. Szemtől szemben voltunk

egymással. Fizikailag csak egy lépés, amúgy egy egész világ választott el minket egymástól. Utóbbi a feltételezéseken és félreértéseken alapult.

– Őszinte leszek, Charlotte.

– Őszinte? Érdekes a te szádból hallani ezt a szót.

– Megbántódtál. Értem. De ez még nem változtat a szándékomon. *Miattad* vagyok itt, nem Travis miatt.

– Hazugság.

Hirtelen felpattant, így nem maradt más választásom, mint hátralépni. Hosszú léptekkel végigment a szobán, fehér köpenye csak úgy suhogott.

– Nem ismersz! Csak néhány keresés az interneten, és máris megveszel kilóra? A szegény, összetört nő, akiről azt hitted, egy kedves mosollyal és néhány vicces üzenettel máris leveheted a lábáról? – Lehunyta a szemét, és nevetett.

– Istenem! Mekkora hülye voltam! Teljesen bevettem azt a sötétség-bánat maszlagot. Nagyszerű alakítás volt, Porter. Bravó! – Kitárta a karját, aztán a combjára csapott. – Őszintén lenyűgöztél!

Felálltam, és kihúztam magam.

– Nem játszottam. Az isten szerelmére, Charlotte! Nem néztem utánad az interneten. Csak kedvellek, és meghívtalak vacsorázni. Ítéld el, ahogy akarsz. A fiam beteg, és ezen nem tudok változtatni, csak annyit tehetek, hogy a legjobb orvoshoz viszem. Micsoda meglepetés: te vagy az. És igen, el kell ismernem, hogy azért vittem neked ebédet a kórházba, hogy időpontot kérjek tőled a fiam számára. Csakhogy megfeledeztem róla, mert annyira elbűvöltél. Te, Charlotte. Nem dr. Mills. Te. Úgyhogy mondasz, amit akarsz.

Esküszöm az életemre, hogy fogalmam sincs, milyen a háttér.

Lüktető mellkasomra tettem a kezem, közelebb léptem hozzá, és halkabban folytattam:

– Nem kell tudnom semmit, hogy érezzem, valami nincs rendben. Mert magam is a poklok poklát élem.

Felcsattant, és felém mutatott.

– Foglalmad sincs, miről beszélsz. Nekünk nincs közös utunk, Porter. Egy napot sem bírál ki az én poklomban.

Hirtelen ismét elfogott a mérhetetlen düh. Igaza van. Nem tudom, miről beszélek. Ahogy ő sem. Azt ígértem, nem lesznek kérdések. Viszont ezek nélkül is millió választ fog kapni.

Csökkentettem a köztünk lévő távolságot. Kikerekedett a szeme és hátrált, de addig mentem, míg Charlotte háta a falnak ütközött.

Könyökömet a feje két oldalához támasztottam a falon, és fölé tornyosultam.

Aztán hirtelen, bele a közepébe, rázúdítottam az életem összes rémálmát.

– A feleségem a folyóba hajtott a hídról, miközben mindkét gyerek hátul ült.

Charlotte megfeszült, de én folytattam.

– Mögötte voltam a kocsiban, úgyhogy én is átéltem minden pokoli másodpercet. Hidd el, Charlotte: ha valaki, én tudom, mi a fájdalom és a sötétség.

– Ez nem ugyanaz – suttogetta elutasítóan.

– Nem is mondtam ilyet. Csak azt szeretném, hogy tudd, *miért* vagyok itt. És addig nem hagyom el az irodádat, míg

nem hiszel nekem.

Elfordította a fejét, és az üres falat bámulta.

– Jó ég! Mondd, amit akarsz, aztán *menj* innen!

Végigsimítottam az orrommal a nyakán, aztán megálltam a fülénél.

– Akkor te is jössz, Charlotte – suttogtam.

Továbbra is megkövülten állt, mintha jéggé fagyott volna.

– Nem tetszik az arroganciád.

– Akkor most ki hazudik? – kérdeztem mosolyogva.

– Beszélj! – csattant fel.

Hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak. Nem gondoltam végig. Amikor a teljes elutasítást éreztem rajta, úgy tűnt, csak az igazság segíthet, hogy elérjek hozzá. Most viszont, hogy összeér a testünk, már egyáltalán nem vagyok biztos a dolgomban.

Ha azt gondolta, hogy nem értem meg, tudnia kell, hogy téved.

– Travis nyolcéves, a lányom öt hónapos volt akkor... az autó pedig folyamatosan süllyedt. Úgy éreztem, az életem is vele süllyed. – Kis szünetet tartottam, mert alaposan megrohantak az érzelmek. – Amikor az autóhoz értem, a feleségem magához szorította Travist – kezdtem, aztán hirtelen elfogott a hányinger. – Először azt hittem, védeni akarja, de aztán rájöttem, hogy szándékosan nem akarja odaadni, pedig szegény gyerek folyamatosan rúgkapált, és próbált szabadulni. A feleségem mégsem engedte el.

Charlotte rám nézett, aztán eltorzult arccal így szólt:

– Ezt nem akarom tovább hallgatni.

Én viszont nem engedtem el a témát. Ezt a történetet már

egyszer el kellett mesélnem a rendőröknek a baleset napján. Azt viszont nem tudom megmagyarázni, miért akartam olyan nagyon, hogy *Charlotte* is hallja.

Mély levegőt vettem, de esküszöm, így sem jutott el a tüdőmig.

– Annyira elborult az agyam, hogy képtelen voltam felfogni, mi történik. Megragadtam a feleségem pólóját, és kirángattam őt és Travist a kocsiblakon, aztán visszamentem, hogy kimentsem Hannah-t a gyerekülésből. Mire a felszínre értem, a lányomnak elkékült a szája. Körülnéztem, és kerestem Catherine-t és Travist, de nem voltak ott, ezért nem volt más választásom, mint odaadni Hannah-t egy vadidegennek, aki beugrott utánam, aztán őket is elkezdtem keresni.

Charlotte átkulcsolta a nyakamat, aztán ellépett a faltól, így a mellkasunk összeért.

– Elég. Hiszek neked – mondta.

A fejemet csóváltam, és mélyen a szemébe néztem.

– Soha nem tértem magamhoz, Charlotte. Többé nem voltam ugyanaz az ember. Aznap láttam utoljára fényesnek az eget.

Öklömet a falnak támasztottam, és attól tartottam, hogy ismét megrohannak az emlékek.

A hajamba túrt, mire tetőtől talpig lázba jöttem.

– Tartsd magad távol a sötétségtől, Porter!

Már nem volt visszaút. Az igazság kikívánkozott és a felszínre tört. Úgy lélegeztem, mint aki az életéért küzd, Charlotte teste pedig úgy az enyémhez simult, hogy éreztem minden légvételét. Olyan volt, mintha értem és helyettem is

lélegezne. Talán így is történt, mert sikerült összeszednem magam, és hozzátennem:

– Catherine küzdött ellenem.

Charlotte reszketni kezdett, én pedig a vállára hajtottam a fejem.

– Visszarángatta Travist a kocsiba. Mire odaértem, a fiunk eszméletét veszítette, Catherine pedig öntudatlan állapotban volt, mégis körme szakadtáig küzdött ellenem, amikor ki akartam húzni a gyereket az autóból. A feleségem, a nő, akinek megesküdtem, hogy szeretni fogom, meg akart halni, és mindenáron magával akarta vinni a fiunkat. – Amikor beugrottak az emlékképek, a torkomon akadt minden szó. – Életemben nem ütöttem meg nőt. De akkor és ott mindent megtettem, hogy elvegyem tőle a gyereket.

Charlotte a fejbőrömbe vájta a körmét, és hiába éreztem fájdalmat, ez semmi nem volt ahhoz a lelki szenvedéshez képest, amit Catherine okozott nekem.

– A felségem volt, és szerettem. De amikor megrúgott és az egyik kezével felém ütött, miközben az ajtóba kapaszkodott és a kezében tartotta az élettelen fiunkat, miközben az autó velünk együtt süllyedt, úrrá lett rajtam az iránta érzett zsigeri gyűlölet. Három évvel később még mindig ugyanezt érzem, ha rá gondolok.

Felemeltem a fejem, megfogtam Charlotte arcát, és a homlokához szorítottam az enyémet.

– Nem játszottam veled. Pontosán tudom, milyen a sötétség és a bánat, Charlotte. Nem tudom, téged mi nyomaszt, de te már tudod, hogy nekem milyen a hátterem.

Először a szemén látszott, hogy megenyhül, aztán az

egész testén éreztem. Téglánként kezdett leomlani az általa épített fal.

– Nagyon sajnálom – bökte ki végül.

Megsimogattam az ajkammal az övét, és megismételtem, amit már annyiszor:

– *Nem* azért hívtalak randizni, hogy kezeld a fiamat. Reméltem, hogy ez lesz a vége, de nem ez volt az ok. Rendben?

Bólintott, és könnyek szöktek a szemébe.

– Túlélte a lányod?

– Igen – válaszoltam, és letöröltem a könnyeit.

Megkönnyebbülten sóhajtott.

– És a felséged?

Nagyot nyeltem, és félrefordítottam a fejem.

– Ő nem.

Ezután mély csend támadt, de nem is volt szükség szavakra. Csak álltunk, ő a falnak támasztotta a hátát, mellkasa pedig az enyémhez simult. Olyan közel voltunk egymáshoz, hogy még a levegő sem fért közénk.

Két magányos ember a sötétségben.

Nincsenek kérdések.

Semmi ítékezés.

Semmi körítés.

Semmi megjátszás.

Egész addig, míg Charlotte meg nem szólalt.

– Nem számít, hogy elvesztetted a feleségedet – mondta olyan halkán, hogy alig hallottam.

– Tessék? – kérdeztem suttogva, és átkulcsoltam a derekát.

– Te döntöttél úgy, hogy szereted. Úgy is dönthetsz, hogy

hagyod elmenni.

Végigsimítottam a hátán, és felkaptam a fejem.

Ismét hullani kezdett a könnye, de ezúttal patakokban.

– Nekem nem volt választásom, Porter. A fiam eltűnt.

– Nem mondtam, hogy neked is el kell mesélned a történetedet. Nincsenek kérdések. Emlékszel?

A fejét csóválta.

– Őt szerettem a világon a legjobban. Mindig. Aztán egy nap... eltűnt.

Úgy kitört belőle a zokogás, hogy visszhangzott a helyiség. Úgy éreztem, mintha szíven ütöttek volna.

Próbáltam még közelebb húzni magamhoz, és úgy tartottam a karomban, mintha attól félnék, hogy darabokra hullik. Közben megállás nélkül zokogott.

– Lucas – mondta sírva, és a könnyeivel kis híján eláztatta a felsőmet. – Az én hibám volt. Egyedül hagytam a parkban. Csak néhány percre mentem távolabb, és valaki elvitte. Már majdnem tíz éve, de fogalmam sincs, hogy él-e vagy meghalt.

– Istenem – suttogtam fájdalmasan.

– Ez a fajta szeretet soha nem szűnik meg, Porter. Még a legnagyobb sötétség közepén is nő, és képtelen vagyok megállítani.

– Jól van. Semmi baj. Nyugodj meg! – mondtam, de képtelen voltam józanul végiggondolni az elhangzottakat.

– Te ezt nem érted! – kiabálta, és megpróbált eltolni magától, de nem hagytam.

– Nem. Valóban nem.

Továbbra is izgett-mozgott a karomban, de ahogy

belemarkolt a felsőmbe, világossá vált, hogy még véletlenül sem akar kiszabadulni.

– Senki nem érti. A világ nélküle forog tovább. Én viszont képtelen vagyok továbblépni. Próbálok, de nem megy. Ennek muszáj valahogy véget vetni, Porter.

Megsimogattam a nyakát, és a vállamra hajtottam a fejét.

– Majd segíték, Charlotte. Segíték továbblépni, és haladni a világgal.

– Nem kezelhetem a fiadat – mondta, miközben kapaszkodott belém.

Lehunytam a szemem.

A francba. Tényleg nem.

Nagyon szégyelltem magam. Valahol reménykedtem, hogy talán mégis.

Bár vannak más orvosok.

– Jól van.

– Szeretném. És esküszöm, érted megtenném. De a gyerekek és én... Nem működne. Mindegyikben őt látom. Minden egyes gyerekben. Teljesen mindegy, hogy fiú-e vagy lány. Engem minden gyerek *rá* emlékeztet.

– Pszt. Jól van – nyugtatgattam.

– Sajnálom.

– Én is. A francba! Én is nagyon sajnálom, Charlotte.

Folyamatosan mentegetőzött, én pedig hagytam, mert úgy láttam, hogy ettől egy kicsit megnyugszik. Pedig egyáltalán nem tartozott nekem bocsánatkéréssel.

Sokáig csak álltunk, és a szívverésünk hangja törte meg a csendet. Képtelenek voltunk megmozdulni. Úgy egymásba fonódtunk, mintha egyetlen egység lennénk.

Tartott.

Én is tartottam őt.

Nincsenek kérdések.

Nincs ítélkezés.

Nincs körítés.

Nincs megjátszás.

Minél tovább álltunk ott, annál inkább rájöttem, hogy pont ezek miatt van a gond. Magamhoz szorítottam, és hirtelen belém hasított a fájdalmas felismerés. Egyedülálló apaként egy olyan nő után futok, aki nem tud megmaradni a gyerekek mellett.

Bár még nem volt az enyém, de amikor kibontakozott az ölelésemből, tudtam, hogy így is, úgy is elveszítem.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Charlotte

Soha nem fogom elfelejteni azt a pillanatot az irodámban Porter Reese-zel.

Olyan érzésem volt, mintha egy pillanatra végre lassított volna a világ.

A páciensek vártak rám, de pont nem érdekelt. Én már egy évtizede vártam, hogy fájdalom nélkül fellelegezhessek. Annak ellenére, hogy tagadni próbáltam, tudtam, hogy ezt az állapotot Porter mellett érem el. Még akkor is, ha közben sötétség vesz körül.

Nem tudom, Porter hogy érte ezt el nálam. Nem tudta a helyembe képzelni magát, de nem is tett úgy, mint aki ismeri a helyzetemet. Nem sajnálkozott, nem adott tanácsot, és nem jött azzal a maszlaggal, hogy ideje továbblépni. Csak meghallgatott, és a karjában tartott.

Biztos mondott valamit, de az együtt töltött pillanat inkább az érzésekről szólt.

Egyáltalán nem volt felszabadító, amikor meséltem neki Lucasról. Teljesen más helyzetben vagyunk, de mindkettőnk életét beárnyékolja a múlt.

Alapból teljesen más életet éltünk. Ég és föld voltunk.

Porternek gyerekei vannak. Az ideje nagy részét jó

eséllyel balettórán és baseballmeccsen tölti. Miután hallottam a történetét, örültem, hogy talpon maradt. Őszintén. De nem tudnék az élete részévé válni.

Az az ő élete, nem az enyém.

Amikor szomorúan rám mosolygott, és hüvelykujjával letörölte a könnyeimet, tudtam, hogy ő is rájött.

Pont egy egyedülálló apával hoz össze a sors. Azért elég kegyetlen a karma.

Felnéztem rá, és halkán megkérdeztem:

– Hogyan tovább?

A választ viszont nem akartam hallani. Vállat vont, de nem azért, mert közömbös lett volna. Inkább csalódott. Szívfacsaróan. Pedig nagyon nem akartam ezt érezni.

– Gyanítom, hogy ez tinilányosan fog hangzani, de nagyon kedvellek.

– Szeretem a tinilányokat – mondta. Aztán összevonta a szemöldökét, és gyorsan hozzátette: – Ez így kimondva pocsekul hangzik. Mindegy. Felejtsd el!

Kuncogtam, és megszorítottam a kezét.

– Van rá esély, hogy visszatérjünk ahhoz a bizonyos szombat estéhez? – kérdezte.

– Az változtat bármin?

Lehajolt, hogy a szemembe nézzen, és elkomolyodott.

– Nem. De ettől még bármikor újra átélném.

Összeugrott a gyomrom. Hihetetlen, milyen csodálatos ember.

Jobban megvisel, ha elengedem, de tudom, hogy meg kell tennem, mielőtt könyörögni kezdenék neki, hogy maradjon.

– Én nagyon szeretném, Porter. Csak... – lehunytam a

szemem, és kibontakoztam a karjából. Az a két szó hagyta el a számat, ami sajnos az egész életemet uralta: – Nem megy.

– Tudom. – Megsimogatta a vállamat, míg elért.

Közelebb jött, átfogta a derekam, én pedig próbáltam távolodni.

– Sajnálom.

– Ne szabadkozz! Értem. Komolyan. Nem vagyok olyan nagy szám. Hidd el! Most még a jobbik énemet kaptad.

Kitört belőlem a nevetés, aztán elsírtam magam.

– Ez nevetséges. Alig ismerjük egymást. Biztos azt hiszed, hogy megőrültem – mondtam, és a szememre mutattam.

Mély, férfias hangján felnevetett. Szerettem ezt a hangot, ezért még fájdalmasabbnak tűnt a helyzet.

– Ha őrült vagy, Charlotte, akkor én nem tudom, mi vagyok. Szörnyű ez az egész.

Jóságos ég! A tény, hogy ő is ezt érzi, csak súlyosbított a helyzeten.

Lesimította a hajat a vállamról, és kellemes bizsergést éreztem az érintése tájékán.

– Ha úgy döntesz, hogy *mégis megy*, kérlek, ígérd meg, hogy én leszek az első, akinek szólsz. Amúgy tartozom neked egy csókkal.

– Hány éves a kisebbik? – kérdeztem sóhajtván.

– Nemsokára négy.

– Szerencséd van. A nők a Mills családban korán halnak. Úgy értem, munkamániás vagyok, ezért jó eséllyel meghalok, mielőtt betöltöm a negyvenet. Ha mégis megélem, akkor megünnepeljük.

Mosolygott, én pedig kis híján elsírtam magam.

Mi a fene van velem?

Lássuk csak! Ő az első férfi, aki iránt bármit is éreztem, mióta kiléptem a saját életemből. És csak azért kitessekelem az ajtón, mert gyerekei vannak.

Amikor homlokon csókol, mély levegőt vettem, és szabadon engedtem a képzeletemet.

Elképzeltem, hogy nevetek, ő pedig csillogó szemmel, széles vigyorral az arcán figyel.

Elképzeltem, ahogy megérinti az ajkamat, miután megcsókol.

Elképzeltem, hogy összekuporodunk a kanapén, és filmet nézünk. A háttérből ugyan melegít a kandalló, de a szívemet valójában Porter miatt járja át a melegség.

Elképzeltem, hogy szeretkezünk. Lassan, gyengéden.

Elképelem, hogy hazamegyek egy fárasztó munkanap után, és a karjába zár, aztán álomba ringat.

Elképelem, hogy együtt nézzük a napfelkeltét.

Mindezek soha nem fognak megtörténni.

Aztán Porter elment.

Nem szólt semmit, amikor kiment az irodámból, de valójában már elköszöntünk egymástól. Ahogy az ajtó felé ment, minden lépésével jobban fáj a szívem.

Végig rám nézett. Ez egyszerre volt ajándék és büntetés, mert a megismerkedésünk óta most először fájdalmasan üresnek láttam a tekintetét.

Egyszerre gyűlöltem és szerettem. Túlélte a poklot. Egy ebéd, egy vacsora és több mint fél óra ölelkezés erejéig összehozott minket az élet.

Ennyi elég is volt.

Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, elfogadtam, hogy
ennek így kell lennie.

A fenét!

Azután még sötétebbnek láttam a világot.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Charlotte

– Naaa? – duruzsolta Tom.

Letettem a pálcikát az üres tányér szélére, és megismételtem.

– Naaa?

Nem válaszolt rögtön.

Néma csendben ettünk, ahogy máskor. Nem volt rossz így. Tom kiválóan értett a hallgatáshoz, és szavak nélkül is éreztem, hogy bármikor segítene.

Lehajította a szalvétát a tányérra, és összevonta a szemöldökét.

– Hogy vagy, Charlotte?

– Mint máskor – válaszoltam, és megvontam a vállam.

Magányosan. Pocsékul.

Kicsit fészkelődni kezdett a széken, de továbbra is engem figyelt.

– Olyan... mintha nem lennél itt.

Ez így igaz. Hetek óta nem voltam ott.

– Jól vagyok. Csak nagyon sok a munka – hazudtam.

Összekulcsolta az ujjait, aztán a hasára tette a kezét.

– Anyád azt mondta, randizol valakivel.

Próbáltam úgy tenni, mintha Porter említésére mi sem

történt volna. Az utóbbi két hétben mindent megtettem, hogy kiverjem a fejemből Porter Reese-t. Fejben mindig jól a helyükre tudtam tenni a dolgokat, mert évekig csináltam. De akárhogy küzdöttem, ez a fickó mindig visszatért a gondolatvilágomba.

Mindennap elcsodálkoztam, hány olyan dolog van, ami rá emlékeztet.

Először a kutya, a hamburger és a szalvéta. Aztán már képtelen voltam kontrollálni, mert mindenről ő jutott az eszembe. Egy másik férfiről, egy kézfejről, vagy bárkiről, aki szembejött velem.

Még a sötétségről is ő jutott eszembe, amikor lehunytam a szemem.

Ha tudná, mennyit gondolok rá, biztos büszkén vigyorogna. Persze hogy ezt is magam előtt láttam. Hangosan felnevetne, amiért...

Nem gondolhatok Porterre.

Bár nem ő volt a legnagyobb gondom.

Másnap, miután Porter távozott az irodámból, elmentem a parkba, ahonnan Lucas eltűnt. Magam sem tudtam, miért mentem oda. Évek óta nem kínoztam magam ezzel. Most leültem a padra, és keservesen sírtam, miközben figyeltem az anyákat, ahogy a gyermekeiket tologatják a babakocsiban.

Tíz. Kibaszott. Év.

És nem értem be annyival. Miután otthagytam a parkot, elmentem a régi házhoz. Oda, ahol a kisfiam biztonságban aludt, és minden rezdülését követni tudtam a bébiőrző-monitoron. Egy hónappal az eltűnése után elköltöztem abból a házból, de ahogy álltam a sarkon és néztem a

kopott, kék bejárati ajtót, felidéztem a napot, amikor utoljára kivettem innen a lábam. Azóta még véletlenül sem tértem vissza.

Szánalmat éreztem a nő iránt, aki *voltam*.

Porter azt mondta, a baleset óta képtelen volt magához térni. Nem tehetek róla, de azon kezdtem gondolkodni, milyen lehetett előtte. Vajon vissza lehet hozni az embert, aki valaha volt?

Mert én olthatatlan vágyat érzek, hogy visszahozzam a régi Charlotte Millst.

Mire hazaértem, olyan keservesen sírtam, hogy a végén hánytam is. De ez még nem akadályozott meg abban, hogy másnap is visszamenjek ahhoz a házhoz.

És azután.

És azután.

Egyik este rosszabbul végződött, mint a másik.

Valami nagyon nem volt rendben.

Talán rosszabb volt a helyzet, mint Porter Reese esetében.

Féltem, hogy innen már nem térek vissza.

Még a maradék, használható részeimet is elvesztem.

– Jól vagyok – mondtam Tomnak mosolyogva, de tudtam és éreztem, hogy az egész csak színlelés. – Te és anya jobban tennétek, ha nem pletykálnátok, mint a tinik – tettem hozzá nyersen, miközben felemeltem a borospoharat. (Véletlenül ugyanezt a borfajtát rendelte az éttermében. Látják? Ez a fickó *mindenütt* ott van.) – Várj! Mikor beszéltél anyával?

Tom az ajtó felé nézett, de még véletlenül sem úgy, ahogy szokott. Csettintettem az orra előtt, hogy figyeljen.

– Hahó! Beszéltek mostanában? Gyakran?

– Igen. Mi... – válaszolta az asztalra könyökölve, ujjával megtámasztva az állát. – Nagyon aggódom miattad.

– A fenéket! Ő aggódik. Te a randim óta milliószor találkoztál velem, és nem mondtál semmit. *Te miatta* aggódsz, amiért *ő miattam* aggódik.

– Na igen...

Visszatettem a poharat az asztalra, és intettem a pincérnőnek, hogy hozza a számlát.

Tom átnyúlt az asztal fölött, és a kézfejemre tette az tenyerét.

Kis híján megállt a szívverésem, aztán olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott. Nem volt váratlan gesztus Tomtól, de ez is *Porterre* emlékeztetett.

– Jól vagyok – ismételtem, és elhúztam a kezem.

– Nekem nem úgy tűnik – vonta össze a szemöldökét.

– Gondolsz, amit akarsz. De az aggodalmaskodás nem segít. Tényleg jól vagyok.

Mindent megtettem, hogy fürkésző tekintetét figyelmen kívül hagyjam. Az ölembe vettem a táskámat, és a hitelkártyám után kutattam.

– Ott voltam, Charlotte – mondta fájdalmasan.

– Tessék? – kérdeztem, és felkaptam a fejem, hogy a szemébe nézzek.

Előrehajolt, és suttogva így szólt:

– Emberek vagyunk. Ha belesüppedünk valamibe, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ezután már nincs kiút. Pedig szó sincs erről. Meg kell találnod a kiutat.

– *Egyszer* randiztam egy férfival, Tom. Megegyeztünk, hogy többet nem találkozunk. Nem akkora tragédia, mint

gondolnád.

– Szertefoszlott a remény. Azt hittem, sikerülni fog.

– Látod? Ezért nem mondok semmit anyának. Egyszer megyek randira, és ti ketten már a nászajándékon töritek a fejeteket.

– Láttunk – bökte ki érzelmekkel teli hangon. – A francba, Char! Mosolyogtál és neveltél. Még soha életemben nem láttalak olyan felszabadultnak. Anyád könnyekben tört ki, aztán megállás nélkül zokogott az ötvendolláros steak fölött.

Felhagytam a hitelkártyám keresésével, mert úgy meglepődtem, hogy a szám is tátva maradt.

– Miről beszélsz? – kérdeztem, bár a napnál is világosabb volt. Egyetlen helyen voltam mostanában, ahol ötvendolláros steaket lehet kapni.

– Vettem magamnak a bátorságot, és elhívtam anyádat randizni. Sikerült asztalt foglalnom a Porterhouse-ba. Egymásba karolva beléptünk, és úgy éreztem magam, mint egy király. Aztán megláttunk téged. Majdnem kétszáz dollárt fizettem az ételért, amit meg sem ettünk. Mindezt csak azért, hogy figyelhessünk titeket a szemközti asztaltól – tette hozzá nevetve.

Akkor ezért láttak Porterrel. Atlantában legalább ezer étterem van. Persze hogy nekik pont a Porterhouse-ba kellett jönni. A sors nem is rendezhette volna másképp.

– Csodálatos – gúnyolódtam.

– Igen, Charlotte. Az volt.

Felállt, kivette a farzsebéből a pénztárcáját, majd az asztalra tette a pénzt.

– Nem vagy jól. Kizárt, hogy erről meggyőzz. Főleg az után, hogy láttalak az étteremben.

Aztán Tom elment.

Igaza volt. Akkor voltam jól, amikor aznap este találkoztam Porterrel. A zsigereimben éreztem. Talán épp ez volt a gond. Egy pillanatra megéreztem a boldogság ízét, amiből jó eséllyel nem kapok többet.

Akkor tértem magamhoz, amikor rezegni kezdett a telefonom. Kint már sötét volt, és minden porcikám tiltakozott az ébresztés ellen. Jó ég! Mennyit aludtam? Esett az eső, amikor elmentem az étteremből, úgyhogy hazamentem, mielőtt a park felé vettem volna az irányt. Ahogy ledőltem a kanapéra, elnyomott az álom.

Felkaptam a telefont, és a fülemhez szorítottam.

– Ha... – szünetet tartottam, és megköszörültem a torkomat. – Halló! – ismételtem.

– Dr. Mills? Patty vagyok.

Felültem, és már nyoma nem volt fáradtságnak. Hirtelen úgy éreztem, mintha hideg zuhannyal öntöttek volna le.

– Mi a helyzet? – kérdeztem, miközben kirohantam a szobából.

– Hívtak a transzplantációról. Fehér fiú. Dilatatív kardiomiopátia. A... – folytatta a helyzetjelentést, miközben én lófarokba kötöttem a hajam.

Miután felvettem a cipőmet, visszarohtam a kulcsért.

– Mennyi idős? – kiáltottam, és belém hasított a fájdalom. Patty nem válaszolt rögtön, úgyhogy remegő kézzel megismételtem a kérdést. – Hány éves a fiú, Patty?

Egyetlen szó.

– Tíz.

Próbáltam visszatartani a könnyeimet, miközben a zárral küzdöttem.

– Lucas – sóhajtottam, és reménykedni kezdtem.

– Dr. Mills! Én... – kezdte Patty, de nem volt kedvem tovább hallgatni.

– Máris megyek – szakítottam félbe, és letettem.

Alaposan eláztam, míg a kocsinhoz értem. A BMW-m bőrülése hideg volt, de nem ezért futkosott a hátamon a hideg. Beütöttem Tom számát a telefonba, aztán a fülemhez szorítottam a készüléket.

– Thomas... – szólt bele, de nem hagytam, hogy tovább mondja.

– Megtaláltam! – ordítottam, miközben tolattam.

– Újra – jelentette ki szárazon Tom.

– Gyere a kórházhoz! Ott van egy gyerek – mondtam, és ezerrel kihajtottam.

– A francba! Tudtam. Te nem vagy ép. Menj haza, Charlotte! Inkább találkozzunk ott.

– Tízéves. Fehér. Szívtágulatos. Mint Lucas – mondtam elcsukló hangon.

– Ahogy a többi három, akik miatt az elmúlt tíz évben a kórházba rángattál. Megígérted, hogy felhagysz ezzel a marhasággal.

Igen. Az elmúlt években igyekeztem minél kevésbé reménykedni. Olyannyira, hogy a végén már nem tudtam, mit jelent ez a szó. Akkortájt két hívást is figyelmen kívül hagytam Pattytól és a transzplantációtól. Aztán másnap mindig bementem, hogy megnézzem, ki az. Soha nem a

fiam volt.

Az utóbbi hetekben viszont elengedtem magam érzelmi téren, ezért sikerült magam meggyőzni, hogy ezúttal másképp lesz, és tényleg a fiamat találom a kórházban.

– Ez a marhaság talán segít, hogy megtaláljam a fiamat! – kiáltottam, és erősen szorítottam a kormányt, miközben áthajtottam a sárgán.

– Nem, Charlotte. Csak kínozod magad – mondta halkán, mielőtt kipukkasztotta volna a remény buborékját. – Az *nem* ő.

– Honnan tudod? Ha Lucas még él, egy nap biztosan műtét vár rá! A fenébe is, Tom! Ott akarok lenni, amikor ez bekövetkezik! – ordítottam torkom szakadtából.

– Kedvesem – csitított.

Mély levegőt vettem, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a pesszimista hozzászólását.

– Ő az – hajtogattam.

– Nem...

– Mi van, ha mégis? Szerinted nem kéne legalább ellenőrizni?

Kényszeredetten felnevetett.

– Pontosan mit akarunk ellenőrizni, Charlotte? Egy gyereket, akinek szervátültetése lesz? Azt akarod, hogy menjek oda, és hallgassam ki a szüleit, akiknek kisebb gondja is nagyobb? Verjem őket bilincsbe, és vigyem őket a rendőrségre, mert a fiuk véletlenül ugyanannyi idős és ugyanaz a baja, mint annak a gyereknek, akit tíz éve elvittek?

– Igen! Pontosan ezt akarom! – üvöltöttem, bár tudtam,

hogy örültségnek hangzik.

– Teljességgel kizárt. Aki transzplantvárólistán van, az *nem* lehet gyanúsított.

Ebben Tom és én nem értettünk egyet. Nekem az volt a véleményem, hogy börtönt érdemelnének. A transzplantációs központ kardiológiai osztályán már jól ismertek. Mindig hívtak, ha olyan beteg érkezett, aki egyezést mutat Lucasszal. Láttam, milyen szánakozó arcot vágnak, amikor odarohantam, és kiderült, hogy mégsem a fiam az. Ennek ellenére minden hívás kincset ért számomra.

Útközben az összes lehetséges közlekedési szabályt megszegtem.

– Jössz vagy sem?

– Ne csináld ezt, Charlotte – kérlelt kedves, apai hangon. – Menj haza!

– Nem, míg nem látom a fiút. Tudni fogom, ha Lucas az.

– Ne menj abba a kórházba! – mondta hangosabban.

– Muszáj, Tom.

– Charlotte! – ordította, de én letettem a telefont.

Miután az ülésre hajítottam a készüléket, az utat figyeltem. A telefonom folyamatosan csörgött, míg a kórházba értem.

Szívem a torkomban dobogott, ahogy kiszálltam a kocsiból, aztán rohantam az ajtó felé. Összeugrott a gyomrom, de még így sem lassítottam. Közben elővettem a beléptetőmet arra az esetre, ha tiltott helyre kéne menni. Ahogy beléptem, láttam, hogy a nővérek beszélgetnek. Lépéseim kopogtak a padlón. Folyamatosan kavarogtak a

gondolataim, és próbáltam elképzelni, mi vár rám.

Csupa pozitív dolog jutott eszembe.

Elképzeltem, hogy egyszer vége lesz ennek a rémálomnak.

De ahogy félrehúztam a függönyt, rájöttem, hogy a rémálom csak most kezdődik.

Három kék szempár nézett rám.

Mind kék volt.

Két pár egyezett.

De egyik sem Lucasé volt.

Sóhajtottam, és a szám elé tettem a kezem, ahogy tíz év reménye foszlott szerte. Úgy éreztem, itt a vége, összeesküdött ellenem a világ.

A gyerek anyja felállt, és aggódva rám nézett.

El nem tudom képzelni, milyen benyomást kelthettem külső szemmel. Csak azt tudtam biztosan, hogy feszít a kín és a reményvesztettség.

– Jól van? – kérdezte a nő.

Üveges tekintettel néztem rá, miközben kezem-lábam remegett.

Egyetlen szó.

– Nem.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Porter

– Hogy vagy, kisfiam? – kérdezte anyám a vonal túlvégéről.

Hátradőltem a széken, és az asztalra tettem a lábam.

– Pocsék éjszakám volt. Raul hívott, hogy a pincérnők összekaptak a borralalón, és kifogytunk a paszternákból.

– Ez tényleg kellemetlen, de az volt a kérdés, hogy *te* hogy vagy. Az étterem most nem érdekel.

Hogy vagyok?

Élek. Ennyi. Se több, se kevesebb.

Mosolyt erőltettem az arcomra, többet dolgoztam, mint szerettem volna, és többször ácsingóztam Charlotte Mills után, mint beismerném.

Miután hazaértem az irodájából, rákerestem a Google-n.

Meggyőztem magam, hogy nem tisztességtelen, amit teszek, mert ő maga mesélt nekem Lucasról. De amikor végigfutottam a cikkeket és megtaláltam a képet, amin látszik, hogy a rendőrkapitányságról hazafelé menet milyen üres a tekintete, úgy éreztem, megsértem a magánéletét.

Több tucat cikk írt Catherine „balesetéről”. Még videó is van róla, ahogy próbálom kihúzni Travist a vízből. Bármit megadnék, hogy töröljék az összeset, és amikor aznap kikapcsoltam a számítógépet, rájöttem, hogy talán Charlotte

is hasonlóan érez.

Két hete nem láttam, de millió üzenetet írtam neki. Volt köztük vicces és szomorú, de mindegyiken érződött az elszántság. A lelkiismeretem viszont nem engedte, hogy elküldjem őket. Nem akartam az a férfi lenni, aki még több fájdalmat okoz neki.

Márpedig, ha az életem része lesz, és megismeri Hannah-t és Travist, azzal csak megsebezném.

Ritának igaza volt. Charlotte épp elég szörnyűségen ment már keresztül.

– Jól vagyok – ismétellem. – Fáradt vagyok. Ennyi. Remélem, fél órán belül végzek a melóval, így nem kell nálunk töltened az éjszakát.

– Megőrültél? Tizenegy óra, és szakad az eső, Porter. Apád felrobbanna a méregtől, ha ilyen időben hazavezetnék.

– Ez igaz.

– De ha már úgyis itt ragadtam, miért nem mentek el valahová Tannerrel? Mondjuk diszkóba, vagy ilyesmi.

– Öhm... Mert harmincnégy éves vagyok, és már tíz éve is öreg voltam hozzá.

– Ugyan már! Harmincnégy évesen még bőven fiatal vagy, kicsim. Vagy várj! Mi van azzal a hölgygel, akivel pár hete randiztál? Hívd el táncolni. A nők *imádnak* táncolni.

– Hagyd abba! Fáradt vagyok. Egy porcikám nem akar táncolni menni ma este. Ahogy máskor sem. Úgyhogy kérlek, ejtsük a témát!

– Jól van, jól van. Csak segíteni akartam. Vagy dolgozol, vagy a gyerekekkel vagy. Tudod, nem tragédia, ha van egy kis magánéleted, Porter.

– Ez a munkám, anya. Keményen kell dolgoznom, hogy kifizessem a gyerekefelügyeletet, és miután végre hazaérek, velük lehessek.

– Megérdemelnél egy kis szabadidőt.

– Igazad van. De az nem a diszkózásról szól. Inkább aludnék egy jót, vagy elmennék egyedül vásárolni anélkül, hogy Hannah végig nyafog, amiért nem kap csokit.

– Nem sokszor mondok ilyet, de most muszáj: időnként lehetnél egy kicsit olyan, mint Tanner – sóhajtotta.

Megvakartam az orrnyergemet, és hátrahajtottam a fejem.

– Ha ez olyan fontos neked, akkor majd leveszem a felsőmet, ha reggelit készítek a gyerekeknek.

– Ne már! Harmadfokú égési sérüléseid lesznek – nevetett.

– Na jó. Akkor megbeszéltük?

– Igen.

– Nagyszerű. Alszanak már a gyerekek?

– Hannah igen, de Trav itt ül, és engem néz. Szerintem beszélni akar veled.

– Akkor hívd ide! – mondtam, miközben kinyitottam az íróasztal fiókját, és belenéztem, ahogy eddig is tettem a nap folyamán.

Igazság szerint jólesett volna egy esti kimenő, de csak és kizárólag Charlotte-tal. Szívesen elvittem volna táncolni, ha azzal boldoggá teszem. Bár magam előtt látom a rémült arckifejezését már az éjszakai klub gondolatára is.

Magamban kuncogtam, amikor hirtelen meghallottam Travis hangját.

– Szia, apa!

– Szia. Miért vagy még ébren?

Mély levegőt vett, ami zene volt füleimnek. Valamivel jobban volt. A kezelést élete végéig kapnia kell, de legalább nem kell közben kórházba vinni. Ez mindenképp haladás.

– Minecraft-túladagolásom van.

– Komolynak hangzik – mosolyogtam.

– Az is. A jelenlegi kezelés nem hat. Szerintem ideje lenne beszélni a nagymamával, és megkérni, hogy adja vissza az iPademet.

– Tizenegy óra, és holnap iskola – nevettem.

– Nem. Egy tanár jön hozzám holnap reggel. Négy óra tanulás, ezalatt kiújul a betegségem. Szerintem ezt senki nem akarja.

– Szeretlek, Travis – mondtam vigyorogva.

– Ez azt jelenti, hogy igen? – kérdezte reménykedve.

– Nem. Menj aludni! A Minecraft-túladagolás alább fog hagyni, ha kialszod magad. Próbáld ki! Amint hazaérek, megnézem, hogy nem nőtt-e a kezed helyén csákány, a tested pedig nem változott páncéllá.

– Ez gáz – morogta.

– Tudom. Na, mára ennyi. Menj, feküdj le!

Magam előtt láttam, ahogy a szemét forgatja.

– Jó. Szeretlek, apa!

– Én is téged, Trav. Jobban, mint gondolnád.

– Jól van, fiam. Én is megyek aludni. Vigyázz magadra az úton! – vette vissza a telefont anyám.

– Úgy lesz. Majd igyekszem halkán bemenni. Köszí, anya.

– Nincs mit. Szeretlek.

– Én is téged.

Letettem, és benyúltam a fiókba, hogy kivegyem az összegyűrt szalvétát a térképpel.

Igen. Megtartottam.

Igen. Megbolondultam.

Pont nem érdekel.

Néhány órán át csak ültem, és megfeledkeztem a világról. Hallgattam egy megtört nő nevetését, és bármilyen furcsán hangzik, még a bennem tomboló harag is csillapodott.

Végigsimítottam a nyilakon, melyek a kijáráshoz vezettek. Azt kívántam, bárcsak foghatnám a kezét, kivihetném az étteremből, és eltűnhetnék az éjszakában. Abban a világban Travis nem lenne beteg, Charlotte nem lenne összetört szívű, én pedig egyszer és mindenkorra le tudnám csillapítani a haragomat. Mindez csak álom.

Lehunytam a szemem, és visszatettem a szalvétát.

Felálltam, hogy segítsék a személyzetnek a nap végi zárásban, és mindannyian hazamehessünk végre. És pont ekkor hallottam kintről a veszekedést.

– Mondtam, hogy várjon! – kiáltotta Emily, a hosztesz, miközben nyílt az irodám ajtaja.

Egész testem megfeszült, egy nő szó szerint beesett az ajtón.

Kis híján elállt a lélegzetem, mert nem voltam benne biztos, hogy jól látok.

Pislogtam. Aztán megint. Nem úgy nézett ki, mint Charlotte, de ezt a szempárt bárhol a világon felismerném.

Csuromvíz volt az esőtől, patakokban hullottak a könnyei, melyek félig lemosták a szemfestéket holtsápadt arcáról. Reszketett.

– Charlotte! – szoltam, és megkerültem az asztalt.

– Sajnálom, Porter. Mondtam neki, hogy kint várjon – mondta a háttérből Emily.

Felemeltem a kezem, hogy félbeszakítsam, miközben folyamatosan a nőt néztem, akire az utóbbi hetekben megállás nélkül gondoltam.

– Semmi baj. Csukja be maga mögött az ajtót.

– Jó. Rendben – mondta, és elrohant. Még hallottam a zár kattánását.

Egyedül maradtunk.

Úgy vert a szívem, hogy hallani lehetett.

Közelebb léptem, de ügyeltem, nehogy megjijeszem.

Nem szólt semmit, csak meredten nézett rám. Álla reszketett, miközben folyamatosan kinyitotta és becsukta a száját, mintha mondani akarna valamit.

– Gyere – suttogtam.

Nem mozdult, ezért óvatosan közelítettem felé. Legszívesebben átöleltem volna.

– Mi történt, szívem?

Lehunyta a szemét, lehajtotta az állát, és keservesen zokogni kezdett.

– Azt akarom, hogy vége legyen, Porter – válaszolta üres tekintettel.

Nem vesztegettem az időt. Olyan közel mentem, hogy a testünk összeért. Megmarkolta a felsőmet, és a mellkasomhoz szorította az arcát.

– Nem lesz vége. De én azt akarom, hogy vége legyen – mondta ismét. Olyan szívszaggatóan sírt, hogy engem is kétségbe ejtett.

Megsimogattam a hátát, és magamhoz öleltem.

– Pszt. Segítek, Charlotte. Segítek.

Átkulcsolta a nyakamat, a lábát pedig a csípőm köré tekerte.

Felnyújtottam az egyik kezem, és lekapcsoltam a lámpát. Minden sötétbe burkolózott. A mi sötétségünkbe. Aztán odavittem Charlotte-ot a bőrkanapéhoz, és óvatosan az ölembe ültettem.

Hozzám bújt, lábát a csípőm két oldalára tette, és úgy összeért a mellkasunk, hogy éreztem a szívdobogását. Mondott valamit, de nem értettem. Egy mondat viszont tisztán kivehető volt.

– Legyen vége! Legyen már vége!

Kifésültem a haját az arcából, és halántékon csókoltam.

– Segítek. Most csak ketten vagyunk a sötétben.

Rázkódott a sírástól, és folyamatosan izgett-mozgott, mintha egyé akarna válni velem.

A nevét suttogtam, hogy tudja, számíthat rám.

Nem tudom, meddig ültünk ott, de ahogy telt az idő, egyre kisebb volt az esély, hogy el tudom engedni. Felfokozott érzelmi állapotban volt, de végre ismét magamhoz ölelhettem. Úgy éreztem, két hét óta először lélegzem.

Néhány perc múlva már nem zihált a mellkasa, és abbahagyta a sírást. Még néhány perc múlva ellazult a karjaimban.

– Hát itt vagy – suttogtam, és végigsimítottam nedves haján.

– Tíz éve. És mégis egyre rosszabb – mondta, és a vállamra hajtotta a fejét.

– Nincs ítélkezés.

Felkapta a fejét, és megfordult. Semmit nem láttam, de úgy éreztem, mintha az ajka érintené az enyémet. Aztán a másik vállamra hajtotta a fejét.

– Mi a legsötétebb titkod, Porter?

Egy percig sem gondolkodtam a válaszon.

– Azt hiszem, én öltem meg a feleségemet.

Egész teste megfeszült, aztán elernyed, mintha megkönnyebbült volna.

Akkor tényleg éreztem az ajkát. Erősen megcsókolt, mire visszatért belém az élet. Próbáltam megérinteni a nyelvemmel az övét, de ő hirtelen a fülemhez közelítette az ajkát.

– Attól tartok, a fiam még él – suttogta.

– Charlotte... – kezdtem, és szorosan magamhoz öleltem.

– Mi van, ha az, aki elvitte, bántalmazza? Szörnyű emberek vannak a világon, Porter. Mi van, ha éheznek? Vajon elviszik orvoshoz, ha beteg, vagy hagyják szenvedni? – kérdezte szívszaggatóan fájdalmas hangon.

Ezek olyan félelmek, amikben nem tudtam osztozni. De ez az egész nem arról szól, hogy meggyógyítjuk egymást. Csak tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül a sötétben.

– Mi lett volna, ha nem küzdök vele, hanem őt is a felszínre hozom? – kérdeztem. – Mi van, ha észreveszem, hogy öngyilkos hajlamú? Biztos voltak jelek, csak nem tűnt fel. Megütöttem, Charlotte. Ugyanazzal a kézzel, amivel a gyerekeket tartottam. Megütöttem az anyjukat, aztán hagytam őt meghalni – tettem hozzá elcsukló hangon.

Megfogta az arcomat, és újból megcsókolt. Mindketten

nagyot lélegeztünk, mintha osztoznánk a levegőn.

Párhuzamosan beszéltünk, mégis megértettük egymást.

– Évekig álmodoztam róla, hogy megtalálom. Sokszor elképzeltem, hogy a rendőrök hazahozzák. Most viszont azt szeretném, hogy a rendőrök közöljék velem, hogy meghalt. Akkor továbbléphetnék.

A fentiek hallatán úgy éreztem, mintha pofon vágtak volna.

Nem volt időm belegondolni, micsoda fájdalom van a kijelentése mögött, mert várta, hogy folytassam. És talán ez a legsötétebb titok, amit meg kell osztanom.

– Az utóbbi két hétben jobban hiányoztál, mint a feleségem bármikor.

– Porter! – sóhajtott szomorúan.

– Tudom, miért nem lehetünk együtt, Charlotte. Esküszöm, tudom. De még soha életemben nem beszélgettem ilyen jót senkivel. Egy napig nem voltam kábult és dühös. Az volt a legjobb, hogy te pontosan tudod, milyen érzés, ezért nem lett volna gond, ha mégis kitör belőlem. – Megfogtam az arcát, és a homlokát az enyémhez érintettem. – Tudom, ki vagy, Charlotte. És azt is tudom, hogy megszűnik a sötétség, ha együtt vagyunk. Mondd, hogy te is érzed.

Ezzel végigsimítottam az arcától a nyakáig, és leültem a kanapéra.

– Én is érzem.

Egyszerre lett rajtam úrrá az izgatottság és a megkönnyebbülés.

Sóhajtott, amikor megcsókoltam a nyakát.

– Istenem – suttogta, és a hajamba túrt.

A farmerja övét birizgáltam, és megcsókoltam a kulcscsontját.

– Van még valami, Charlotte? – kérdeztem, és a melltartó aljáig felhúztam a felsőjét, miközben a hasát simogattam.

– Nincs több vallomás – nyögte.

Benyúltam a szatén melltartó alá, és simogatni kezdtem a mellbimbóját.

– Jó. Akkor elég a beszédből.

Felkaptam a fejem, és erősen megcsókoltam. Nyelvünk folyamatosan kergetőzött. Nyögtem, amikor pucsított, és érezni lehetett a domborulatait.

Folyamatosan csókolóztunk, miközben a lába közé csúsztottam a térdemet, ő pedig hozzám simult, így éreztem ágyékának melegét a combomon.

– A francba! – ordítottam, ahogy körözni kezdett a csípőjével.

– Kérlek, Porter – mondta határozottan.

Nem kellett könyörögnie. Sem most, sem máskor. Bármikor megadom neki, amit kér.

Fél kézzel egyensúlyoztam a karfán, a másik kezemmel a melltartópántjához nyúltam. Ajkát a nyakamhoz érintette, a mellkasomat és a hátamat simogatta, aztán arrébb húzódott, hogy teret adjon nekem. Percekig szerencsétlenkedtem a márkás melltartó kikapcsolásával, de végül feladtam. Gyorsan a csípője alá nyúltam, és felültettem. Megfogtam a vizes felsőjét, és lehúztam a fején keresztül. Szerencsére a melltartó is követte.

A sötétben tapogatózva megkerestem a farmergombját.

Tíz másodpercig tartott, hogy a nadrágot is lehúzzam róla. (Ez a tíz másodperc egy örökkévalóságnak tűnt.) Egyúttal a bugyijától is megszabadítottam.

Aztán én következtem.

Megfogtam a felsőmet, és levettem, miközben ő a nadrággal foglalatoskodott. Mozdulatlanul álltam, míg a combomig húzta a gatyát, aztán nyöszörögni kezdtem, ahogy szándékosan végigsimított a férfiaságomon.

– Basszus, bébi! – mormoltam, miközben folyamatosan morzsolgattam a mellbimbóját. Levettem a cipőmet, és kiléptem a nadrágomból. – Feküdj vissza!

Továbbra is a mellén tartottam a kezem, és éreztem, hogy engedelmeskedik.

Előrehajoltam, és benyúltam a lába közé. A francba! Már nedves volt.

– Porter – lihegte, és széttárta a combját. Kezét a hasamra tette, és a párna széléhez csúszott. Ez a keskeny kanapé egyáltalán nem kedvez az általam tervezett programnak.

Miközben arra gondoltam, hogy másnap egy hatalmas, kihúzható kanapét veszek az irodába, megfogtam Charlotte derekát, és felemeltem.

Nyöszörgött, amikor megfordultam vele, és fejben kalkuláltam az iroda szélességét.

– Basszus! – mormoltam.

– Bébi! – duruzsolta Charlotte, és megsimogatta a nyakamat, miközben koppant a lába a parkettán.

– A padló vagy az asztal közül választhatunk, Charlotte – jelentettem ki.

Amikor megcsókolt, éreztem, hogy mosolyog.

– Mi legyen? – kérdeztem, és továbbra is magamhoz szorítottam. Csak a kőkemény farkam választott el minket egymástól. Végigsimított a hasamon, aztán lefelé, míg el nem érte a makkomat.

– Ül le, Porter!

– Char...

– Ül – parancsolta.

Összevont szemöldökkel néztem rá, de aztán rájöttem, hogy nem is lát a sötétben.

Végül... leültem.

Az ölembe mászott, és ugyanazt a pozíciót vette fel, mint az elején, mindössze annyi volt a különbség, hogy most meztelenül voltunk, a hímtagom pedig a lába közé ért. Még nem hatoltam be.

Hátrahajtottam a fejem, ő pedig folyamatosan lovagolt rajtam. Megfogtam a fenekét, és gyömöszölni kezdtem.

Nyelvét a fülemhez érintette, aztán nyalogatni, végül harapdálni kezdte a fülcimpámat.

– Te is hiányoztál nekem – suttogta. – *Nagyon* – tette hozzá lihegve.

Mély levegőt vettem, és szorosan magamhoz öleltem. Aztán megmarkoltam a mellét, ő pedig megemelte a csípőjét, hogy elérjem a hőn áhított bejáratot.

– Igen – suttogta, miközben a hüvelye szorosan körülölelte a hímtagomat.

Együtt mozogtunk, ütemesen. Körmével a nyakamba vág, nyögésünktől pedig visszhangzott az iroda.

Felfedezte minden porcikámat, én pedig hol a mellét, hol a csiklóját simogattam.

– Porter! – nyögte, miközben csókolóztunk. Aztán ismét a nyakamat harapdálta. Hüvelyizma jókorát szorított a farkamon, ahogy folyamatosan feljebb és feljebb toltam neki, hogy a csúcsra jusson.

Amikor elélezett, hátrahajtotta a fejét. Haja szétterült a hátán, és hozzáért a fejem búbjához. Őszintén szólva még életemben nem láttam ilyen szépet. Holott nem is igazán láttam.

Ez a nő úgy feltüzelt, ahogy álmomban nem gondoltam volna. A nyakamba kapaszkodott, én pedig egyre erősebben nyomultam.

– Charlotte! – ordítottam, és ahogy közeledett az orgazmus, a nyakába fúrta az arcomat.

A lihegésünket és hangos szívverésünket leszámítva néma csend támadt az irodában.

Különleges csókot ígértem neki. Mire végeztünk, már tudtam, hogy az ajka felduzzadt és sebes, én pedig minden porcikámban éreztem a csókjának ízét.

Azt is biztosan tudtam, hogy bármit megteszek, hogy megtartsam ezt a csodálatos nőt.

TIZENHATODIK FEJEZET

Charlotte

Anyaszült meztelenül, fáradtan ültem Porter ölében. Amikor a Porterhouse-hoz mentem abban a reményben, hogy megállítja nekem a világot, még nem gondoltam, hogy ily módon végződik az estém. Ahogy szorosan magához ölelt és éreztem a testének melegét, miközben egygé olvadtunk, tudtam, hogy ennek így kellett történnie.

Megcsókolta az arcomat, és megszorította a combomat.

– Nem használtam óvszert.

– Fogamzásgátlót szedek – vágtam rá.

– Jó – mondta megkönnyebbülten, majd ismét megcsókolt.

Ezután azt tette, amiben a legjobb. Olyan könnyeddé varázsolta a helyzetet, hogy odalett minden szorongásom.

– Csak hogy tudd, még soha nem szeretkeztem ezen a kanapén. És őszintén szólva fogalmam sincs, miért mondom ezt el neked. Mégis kikíváncozott.

Szívemet melegség járta át, de nem azért, mert én avattam fel a kanapét, ami a szexet illeti. Kitért belőlem a nevetés. Afféle hisztérikus, mégis boldog nevetés. Oldalra dőltem, és továbbra is szakadtam a röhögéstől.

Aztán ő is.

Hallottam már Portert nevetni, de nem így. Ez a mostani

mélyről, szívből jövő, gondtalan kacagás volt.

– Szerinted ez vicces? – kérdezte, aztán fölém hajolt, és megcsikizte az oldalamat.

Folyamatosan ficáncoltam, ő viszont lenyomott. Ujjai nemrég a lábam között matattak, most viszont a bőrömet simogatták. Bizsergető érzés volt, de képtelen voltam abbahagyni a nevetést. Végül a könnyem is kicsordult.

Most végre éreztem, hogy élek.

– Nem kapok levegőt! – mondtam nevetve, mire abbahagyta a kínzást.

Felült, én hanyatt feküdtem, és az ölébe tettem a lábam. Csodás kezével folyamatosan simogatta a combomat, miközben mindketten visszafojtottuk a lélegzetünket.

– Szerinted hallotta valaki, hogy szexelünk? – kérdeztem.

– Ne aggódj! Mindet kirúgom – válaszolta némi gondolkodás után.

Ismét felnevettem, de ő nem csatlakozott.

– Charlotte!

– Igen?

– Mi lesz, ha felkapcsolom a lámpát?

– Fogalmam sincs – válaszoltam, és összeugrott a gyomrom.

Megfogta a kezem, és összekulcsolta az ujjainkat. Nem igazán láttam az arcát, de éreztem, hogy engem néz.

– Kint úgyis sötét van.

– Akkor próbáljuk a legtöbbet kihozni a dologból.

Nem szólt semmit, csak letette a lábamat az öléből, és felállt. Figyeltem, ahogy elindul az ajtó felé. A halvány fény, ami bevilágított, pont elég volt ahhoz, hogy lássam a kezét,

amint a kapcsolóhoz ér.

– Kint úgyis sötét van – ismételte. – A mesterséges fény nem számít.

– Nem fogok eltűnni, Porter.

– Tudod, én nem vagyok ebben olyan biztos – sóhajtotta.

Aztán Porter felkapcsolta a villanyt. Az erős fénytől hirtelen megfájdult a szemem, ezért lehunytam. Folyamatosan hunyorogtam, de aztán sikerült végleg kinyitnom a szemem.

Még mindig ott állt. Lehunyta a szemét, és a fejét csóválta.

– Porter! – suttogtam.

– Tudtam – jelentette ki. Ahogy a fejét vakarta, megfeszültek a hasizmai.

– Mit?

Kinyitotta a szemét, és alaposan végigmért.

– Nem lett volna szabad lekapcsolnom a villanyt. Így vesztettem az élményből – tette hozzá, miközben sármosan kacsintott.

Az ajkamba haraptam, hogy visszatartsam a nevetést.

– A fénynek is van előnye. – Én is alaposan végigmértem, aztán hozzá hasonlóan kacsintottam egyet. – Meztelen vagy – tettem hozzá, és felálltam.

– Ahogy te is.

Ahogy közelítettem felé, egyre komolyabbnak láttam az arckifejezését.

Megálltam előtte, és kőkemény mellkasára tettem a kezem.

– Csodálatos vagy.

Átkarolta a derekamat, megcsókolt, és így szólt:

– Ahogy te is. – Aztán hevesebben csókolt, és az arcomról ugyan letörölte a mosolyt, a lábam közt forróságot éreztem. Lábujjhegyre álltam, de ő felemelte a fejét. – Vedd fel a bugyidat. Le kéne zuhanyoznunk, de az irodában nincs fürdőszoba.

Elengedett, aztán odament az asztal mögötti szekrényhez. Láttam csodás, meztelen hátsóját, kidolgozott hátát és a kőkemény, izmos hátsó combját.

Szép látványt nyújtott, én pedig éltem a lehetőséggel, hogy alaposan megbámuljam.

– Kicsi? – kérdezte anélkül, hogy hátrafordult volna.

– Tessék? – kérdeztem a hátsójához beszélve.

Megfordult, hogy rám nézzen, de olyan gyorsan, hogy nem tudtam elkapni a tekintetemet.

A farkára néztem. (Itt jegyezném meg, hogy az is csodás látványt nyújtott. Hosszú volt és vastag.)

Porter szemébe néztem, és láttam, hogy mosolyog.

Elpirultam, de aztán a plafont kezdtem bámulni.

– Sajnálom. Ez a fény miatt van.

– Milyen pólót hordasz? – kérdezte széles vigyorral az arcán.

– Ja, igen. Kicsit, S-eset.

Elővett egy fekete, szépen összehajtott, Porterhouse logós felsőt, aztán becsukta a szekrény ajtaját. Ahogy közelített, meztelen talpa alatt nyikorgott a padló.

– Kezeket fel! – mondta, és széthajtotta a pólót. Nem várta meg, hogy szót fogadjak, rögtön a fejemre húzta a felső nyakrészét.

– Először fel kéne vennem a melltartót – ellenkeztem.

– Vizes – lehúzta a pólót a mellkasomig, úgyhogy kénytelen voltam belebújni.

– Majd megszárad.

Homlokon csókolt, és megfogta a mellbimbómat.

– Ha megszárad, felveheted.

Kicsit megtántorodtam, ezért a bicepszébe kapaszkodtam.

– Öltözz fel! Még van hét órám napfelkeltéig. Elviszlek valahová.

– Hová? – kérdeztem meglepődve.

– Valahová – válaszolta, és megcsókolt.

Kicsit szomorú voltam, hogy felhúzza a nadrágját, de aztán én is felvettem az enyémet. Amikor mindketten felöltöztünk, megfogta a kezem, átvitt az éttermen, és irány a fürdőszoba. Szerencsére nem találkoztam a személyzet egyetlen tagjával sem, mert időközben hazamentek, míg tartott a légyottunk.

Miután végeztem a fürdőszobában, Porter megfogta a kezem, és a hátsó ajtóhoz vitt, ahol vártam, míg bezárja a bejárati ajtót és bekapcsolja a riasztót.

Még mindig esett, amikor a kocsijához értünk, ami a hátsó bejáratnál parkolt. Kinyitotta nekem az ajtót, én pedig gyorsan beszálltam. Aztán mosolyogva figyeltem, ahogy eltakarja a fejét, míg megkerüli a motorháztetőt és beül a vezetőoldalra.

– Holnap veszek egy kihúzható kanapét és egy szájba vert esernyőt – mormolta.

Nevettem, ő pedig mosolygott.

– Hová megyünk? – kérdeztem, miközben becsatoltam a biztonsági övet.

– Elmegyünk... kocsit lopni – válaszolta ördögi mosollyal az arcán.

– Hogyhogy? – kérdeztem a homlokomat ráncolva.

– Mert megtehetjük – jelentette ki arrogánsan, majd hátratolatott. – És mert szükségét érzem, miután megláttam a BMW-det a parkolóban.

Kitört belőlem a röhögés, és folyamatosan figyeltem, ahogy megfordul az ülésén, hogy kilásson hátul.

Aztán hirtelen abbahagytam a nevetést.

Ahogy én is hátranéztem, megpillantottam egy rózsaszín gyerekülést. Összeugrott a gyomrom, ahogy ránéztem. Az üléshez erősített cumitartó mellett egy Barbie baba árválkodott.

Tisztában voltam vele, hogy léteznek gyerekek. Mindennap láttam őket a boltban, az étteremben és az utcán. Próbáltam őket figyelmen kívül hagyni, pusztán önvédelemből.

De az az ülés nagyon szíven ütött.

Porter lánya ült benne. Biztos sokat dalolászott és nevetgélt az apja viccein. A fia, gondolom, mellette ült, és úgy tett, mintha kicsit sem lenne ínycé, hogy az apjával és a húgával utazik. Mindeközben Porter a vezetőülésen ült, és a visszapillantó tükörből figyelte a gyerekeit. Dagadt a büszkeségtől, és boldog volt, hogy velük lehet.

– Charlotte! – szólt hirtelen, így elvonta a figyelmem a gyerekülésről.

Pislogtam, és rájöttem, hogy mindjárt megérkezünk. A fejemet csóváltam, és megpróbáltam másra gondolni, de képtelen voltam levenni a szemem az ülésről.

– Nézz ide! – sürgetett, majd megfogta a kezem, és a combjára tette. – Mi a baj?

– Nagyon világos van itt, Porter – mondtam hunyorogva.

Elengedte a kezem, és átölelte a nyakamat, aztán maga felé húzott, így összeért a homlokunk.

– Jól van. Hagyod, hogy vezessem a kocsidat?

Bólintottam, így a homlokom kicsit megmasszírozta az övét.

Megcsókolt, aztán így szólt:

– Tarts ki, szívem!

Kitartottam. Nagyjából tizenöt másodperc múlva értünk az autómhoz, addig viszont úgy kapaszkodtam Porterbe, mintha attól félnék, hogy máskülönben elrepülök. Miután a parkolóba értünk, próbáltam nem rögtön kiugrani a kocsiból, de ez nem sikerült. Már a saját autómban ültem, mire Porter leállította a kocsí motorját. Csendben átkoztam magam, amiért ilyen nehéz eset vagyok. Porter elfoglalta helyét a kocsim vezetőülésén, miközben hátracsúsztotta, hogy elférjen a lába.

Zavarba jöttem.

– Sajnálom. Én... – elhallgattam, mert hirtelen azt vettem észre, hogy a csípőm a kormányon van, a lábam pedig a sebváltón. Porter addig igazgatott, míg sikerült az ölébe ültetnie.

– Fél óra – jelentette ki. – *Fél órával többet* vezetek a munkahelyemre, csak hogy ne kelljen átmennem azon a hídon.

Majd megszakadt a szívem, amikor ránéztem.

– Kiegészítem a megállapodást, Charlotte. Nincsenek

kérdések. Nincs ítékezés. Nincs megjátszás. És nincs szabadkozás – mondta, és megcsókolt.

– Elképesztő egy pasas vagy – duruzsoltam némiképp eltorzult arccal, mert próbáltam visszatartani a könnyeimet.

– Ez azt jelenti, hogy nem nézel sorozatgyilkosnak? – kérdezte vigyorogva.

– Nem. Bár azt ígérted, elmegyünk autót lopni, úgyhogy mégiscsak bűnözőféle vagy.

Visszatett az ülésre, és fülig ért a szája.

– Csatold be magad! – utasított.

Szót fogadtam, és amikor kilőttünk a parkolóból, én nyújtottam a kezem, hogy megfogjam az övét.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Charlotte

Tátva maradt a szám, amikor lekanyarodott a hosszú, tölgyfákkal övezett úton, és a szemem elé tárult egy régi, hatalmas, fehér épület. Óriási verandája volt, és az odavezető, patkó alakú keskeny út szinte csalogatta a vendégeket.

– Ez a házad? – kérdeztem, miközben kihúztam magam az ülésen, hogy jobban lássam a ház két oldalán lévő fűzfákat is.

Nevetett, aztán megfogta a kezem, és megcsókolta.

– Ki kell ábrándítsalak, de nem.

– Akkor most hol vagyunk pontosan?

– Valahol – válaszolta vigyorogva, aztán leállította a kocsi motorját.

– Letartóztatnak, amiért idejöttem? – kérdeztem, amikor kiszálltam.

Az eső időközben kicsit alábbhagyott. Amíg sétáltunk, nem sokat beszélgettünk. Láttam, hogy a szeme sarkából figyel, és mindig mosolyog. Én pedig úgy kapaszkodtam a karjába, mintha soha nem akarnám elengedni.

– Talán.

– Nagyszerű.

Átkarolta a vállamat, és az oldalához húzott. Aztán megcsókolta a fejem búbját.

– Nyugi. Ez az öcsém háza. Nem fognak letartóztatni, bár ami azt illeti, betörünk.

Elengedett, aztán megfogta a kezem, és húzott maga után.

Kocogtam, hogy lépést tartsak velem. Sötét volt a házban, de ahogy a bejárathoz értünk, kigyulladt a fény a verandán. Azt hittem, kiugrom a gatyámból ijedtemben. Porter nevetett, aztán benyúlt a farzsebébe, és kivette a pénztárcáját.

– Nyugi. Nincs itthon. Ha itt lenne, olyan világos lenne a házban, mint a Times Square-en. Szerintem fogalma sincs, hogy kell egy lámpát lekapcsolni. – Kihúzott egy kulcsot, aztán odaadta nekem a pénztárcáját. – Fogd meg! – Bólintottam, és ahogy elvettem tőle a viseltes, barna tárcát, átvillant az agyamon egy gondolat. Kattant a zár, ő pedig belökte az ajtót, de aztán egy lépést sem tett. Csak állt, és engem nézett. – Kivetted a pénzt a tárcámból?

– Igen – válaszoltam halálos nyugalommal, és jó pár húszdollárost csúsztottam a farzsebembe. Csak ezután adtam vissza neki a pénztárcáját.

– Pénzre van szükséged? – kérdezte csodálkozva.

– Nem.

– Akkor mi az oka, hogy kirabolsz? – kérdezte pislogva.

– Szóval kirabollak – válaszoltam a félig nyitott ajtóra, aztán a sötét folyosóra nézve. – Csak visszaveszem, amivel tartozol.

– Mivel tartozom? – ismételte meg hitetlenkedve.

A ház kívül-belül takarosnak tűnt. Nem sokat láttam, de annyit igen, hogy kőből van a bejárat, és sötét faburkolat

borítja a padlót. A magas mennyezeten túl látni lehetett egy lélegzetelállító csigalépcsőt, ami szerintem még az *Elfújta a szél* hősnőjét, Scarlett O'Harát is elbűvölte volna.

Ahogy kinyitottuk az ajtót, már arról is megfeledkeztem, hogy illetéktelen betolakodók vagyunk.

– Nem tudom, milyen pénzzel tartozom – jelentette ki Porter.

– A beléptető rendszer összegével – mondtam, és felnéztem a hatalmas kristálycsillárra.

A lapockámra tette a kezét, és arra kényszerített, hogy ránézzek.

– Nem tudom, miről beszélsz – suttozta mosolyogva.

– Miután pár hete besurrantál az irodámba, Greg és Rita ragaszkodott hozzá, hogy szereltessek fel a beléptető rendszert, így ha valaki bejön, a recepción kelljen beléptetőkártyát igényelnie. Több mint ezer dollár volt beszereltetni, úgyhogy most visszaveszem, ami jár.

Kitört belőle a röhögés, aztán a fenekemre tette a kezét. Benyúlt a farzsebembe, és kihúzta a pénzt.

– Elfelejtetted, hogy ma te is hívatlanul jöttél az irodámba. A világ minden kincséért se szereltetnék be biztonsági rendszert, mert nem akarlak távol tartani, a pénzre viszont szükségem lesz, mert hangszigetelő kéne az irodámba.

– Ki mondta, hogy visszamegyek? – kérdeztem, amikor megcsókolta.

– Őszintén remélem, hogy nem jössz többet olyan állapotban. De ha mégis, én mindig ott leszek. Az ajtóm nyitva áll. Majd lekapcsolom a lámpát, úgyhogy vár a sötétség.

Szívemet melegség járta át, és éreztem, hogy kapar a torkom. Nem válaszoltam, csak hátrahajtottam a fejem, és megcsókoltam az állát. Reméltem, hogy ezzel valahogy sikerült kifejeznem a hálámat.

– Gyere! Mutatok valamit – ezzel kézen fogott, és végigvezetett a sötét házban. Egyedül a holdfény világított valamelyest, amit egy pár fehér hintaszék és egy függőágy tett még romantikusabbá.

Porter odament a kötélehez, leült a függőágyra, aztán maga felé húzott. Boldogan omlottam a karjába, fejemet a mellkasára hajtottam, és éreztem testének melegét.

– Arra van egy tó – mutatott a korláton túlra.

Felemeltem a fejem, de nem láttam semmit a sötétben. Visszafeküdtem a mellkasára, és hallgattam a szívverését.

– Csodálatos ez a ház.

– Tanner két évvel ezelőtt vette. Akkortájt elég rossz passzban voltam – kis szünetet tartott, aztán folytatta. – A lehető legrosszabban. Aggódott miattam, ezért mindig szemmel akart tartani. Mindig átjött, és leült mellém, míg a falat bámultam, és folyamatosan visszaidéztem azt a bizonyos napot a folyónál. Mintha bármit is változtathattam volna.

Túl jól ismertem ezt az érzést. Ahogy hallgattam Portert, önkéntelenül megmarkoltam a felsőjét. Kicsit ki akarta húzni, de csak annyit ért el, hogy összefonódtak az ujjaink.

– Mindig szerettem a vizet. Gyerekkoromban a Lanier folyóban csónakáztunk, és fürödtünk is benne. De az után a nap után Catherine-nel, már a zuhanytól is rémálmaink lesznek. Már eltelt egy év, de még mindig zsigeri gyűlöletet

éreztem. Egy kifejezetten pocsék napon Tanner elhozott, hogy megnézzem a házat, mert meg akarta venni. Ahogy megláttam a tavat, elment a józan eszem. Nem vicc, Charlotte. Elvesztettem. Hideg volt, de én teljesen felöltözve, anélkül, hogy kiürítettem volna a zsebeimet, berohantam a tóba, miközben folyamatosan ordítottam, és ököllel csapkodtam a víz felszínét. Mintha a vízen akartam volna bosszút állni, amiért akkora fájdalmat okozott. – Nagyot nyelt, és folytatta. – Kellett a fájdalom, hogy továbbléphessek.

Könnyek szöktek a szemembe, és hozzábújtam. Elkésértett, hogy osztozunk a szenvedésen. Ugyanakkor boldoggá tett, hogy szinte ugyanazt érezzük.

– Ilyen voltam én ma este – vallottam be.

Bólintott, hogy megerősítsen, érti, amit mondok, de aztán folytatta a saját történetét.

– Tanner utánam jött. Háton úszva mellém ért, míg én elvesztettem a felsőmet. Amikor végre belefáradtam az őrjöngésbe, mindketten reszkettünk, ő pedig kiráncigált a partra. Aztán mindketten összeestünk. Felnéztem az égre, és megkérdeztem, mi a fene van velem. Az én agyament, idióta kisöcsém, akinek az volt élete legnagyobb gondja, hogy melyik nőt vigye ágyba pénteken, rám nézett, és így szólt: – Elegend van a múltból, Porter. Csak nem tudod, hogy kéne elengedni és továbblépni.

Sóhajtottam, és megkövült a testem, amikor belém hasított a felismerés. Pontosan azt éreztem, amit az öcsém mondott. Mintha próbálnék megkapaszkodni a sziklacsúcsban, de csúsznának az ujjaim. Fáradt testem a jövő ígérete fölött

lebeg, míg az öcsém fentről figyel. Mégis hogy tudnék ilyen állapotban választani?

– Porter! – sóhajtottam. – Nem tudom, hogy engedjem el a fiamat.

Megsimogatta a hajamat, és homlokon csókolt.

– Senki nem tudja, Charlotte. Én sem. De Tanner megvette ezt a házat, és minden nyáron, amikor már elég meleg az idő, elmegyek a tóhoz, és *igyekszem* tanulni.

Sóhajtottam, aztán összeszedtem minden bátorságomat, hogy elmeséljem, amit nemrég tettem.

– Visszamentem a parkba, ahonnan elvitték.

Ismét megcsókolt, és várta, hogy folytassam.

– Mintha egy jelre várnék, ami azt súgja, itt az ideje, hogy elengedjem.

– Láttál valamit? – kérdezte, és mélyen a szemembe nézett.

– *Téged* látlak – válaszoltam, és könnyek szöktek a szemembe.

– Charlotte – mondta, és a tarkómra tette a kezét.

– Nem akarom, hogy megint elmenj, Porter. Csak időre van szükségem. Néhány napra, hétre, hogy kicsit összeszedjem magam. Nem mondom, hogy jobban leszek, és működni fog köztünk a dolog, de nagyon szeretném megpróbálni.

– Ha akarsz, ötven évet is várok – megsimogatta az arcomat.

– Ne viccelj! A Mills családban a nők nem öregszenek túl szépen – mondtam félig sírva, félig nevetve.

Porter nem nevetett, csak megcsókolt.

Biztatóan és bűnbánóan.

Jelentőségteljesen.

Annak ellenére, hogy megkönnyebbültem, nagyon szívszorító volt.

Ilyet még életemben nem tapasztaltam.

Porter úgy csókolt meg, mintha ő maga is reménykedne.

És akkor sem hagyta abba, amikor megfogtam a kezét és a lábam közé tettem.

Akkor is folyamatosan csókolt, amikor lefektetett a tornác deszkájára. Óvatosan lehúzta rólam a nadrágot, és belém hatolt.

Egyszerre nyögtem az élvezettől és a bánattól, amikor rám feküdt. Egész testemben éreztem a gyönyört, miközben forgott velem a világ.

Megállás nélkül csókolt. Az után is éreztem a csókjának édes ízét, hogy elengedtük egymást.

Porter és én végig a tornácon voltunk aznap éjjel.

Aztán bementünk a házba. Én a mosdóba, ő pedig sörért. Annak ellenére, hogy gyönyörű volt a ház, a tornácot még csodásabbnak találtam.

Bekucorodtunk a függőágyba, és csak azért keltünk fel, hogy megcsókoljuk egymást vagy szorosabban egymáshoz bújjunk.

Pontosan hat óra tizenhét perckor, amikor épp Porter mellkasához húzódtam és minden légzésére emelkedett és süllyedt a fejem, tíz év után először hirtelen megpillantottam a napfelkeltét.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Porter

– Apa! – kiáltott Hannah az ajtó túloldaláról, amikor kiléptem a zuhany alól. – Travis ellopta a töltőmet!

– Nem igaz! Az enyém volt! – vágta oda Travis.

– Neeem! – visított Hannah.

– Add ide!

Megnéztem magam a tükörben, és halvány mosoly jelent meg az arcomon. Aztán törülközőt tekertem a csípőmre.

Igen. Ez az életem. És akármilyen fárasztó és kiborító néha, minden percét imádom.

Már öt napja, hogy Charlotte kihajtott a Porterhouse parkolójából, miután kitett a saját kocsimnál. Nem írt, nem telefonált, de tudtam, hogy jelentkezik, ha készen áll. Bármikor legyen is az. El nem tudtam képzelni, hogy fogjuk működővé tenni ezt az egészet, de ha meg akarja próbálni, akkor én is.

Nem, mintha azt szerettem volna, hogy gyorsan találkozzon a gyerekeimmel. Azok után, amin keresztülmentek, nem hiányzik nekik, hogy új nőt vigyek a házhoz. Kicsit lassítani kéne, és el kéne engedni a múltat, mielőtt megkezdénénk a közös jövőt. Mindegy, hogy csak telefonon beszélünk, üzenetet váltunk, vacsorázunk vagy

alkalmi légyott erejéig találkozunk, amikor anyám vigyáz a gyerekekre. A lényeg, hogy mindennél jobban vágytam Charlotte-ra.

– Hagyd abba! El fogod törni! – ordította Travis.

– Engedd el!

– Te engedd el!

Próbáltam leplezni a mosolyt, miközben kinyitottam az ajtót.

– Befejeznétek végre a civakodást?

Travis továbbra is a hűgát figyelte. Egyik kezével az iPadet szorongatta, a másikkal pedig a fehér töltőt. – Ez az enyém!

Kihúztam a kezükből a zsinórt.

– Most már az enyém.

– Apa! – nyöszörgött Travis. – Már csak nyolc százalék van az iPaden. Le fog merülni!

– Nekem csak öt-egy százalékom van – sírt Hannah. Egyértelműen látszott, hogy vissza kell tértie az óvodába.

Összeszorítottam a fogam, nehogy hangos röhögésben törjek ki. Aztán a hálószoza felé vettem az irányt, és kiküldtem őket.

– De apa! – nyavalyogtak egyszerre.

Rögtön leállítottam őket.

– Nem kell folyton az iPaden lógnotok. Travis! Menj, és készülj fel a holnapi óráidra. Aztán feltöltjük mindkét kűtyűt, *miután* megcsináltad a leckét. Te pedig öltözz fel, Hannah! Nagymama nem ér rá, úgyhogy velem jössz a Tannerhouse-ba.

– Tan is ott lesz? – kérdezte csillogó szemmel.

Mosolyogtam. Tudtam, hogy a lányom odavan a

nagybátyjáért.

– Talán. Siess, hogy minél hamarabb elindulhassunk. Addig írok neki, és megkérdezem, ott van-e.

– Hurrá! – örvendezett Hannah, és kiugrált a szobából.

– Az az én töltőm, Hannie – kiáltott Travis, és rohant a húga után.

– Nem igaz! – ordította Hannah.

– Hé! Megmondtam, hogy fejezzétek be a veszekedést!

Becsaptam az ajtót, és felöltöztem. Próbáltam nem az éjjeliszekevény felé nézni, ahol Catherine fényképe állt. Aztán bementem a konyhába, és beraktam a fagyasztott gofrit a pirítóba. Isteni finom. Mindennap fél órával többet kell miatta edzenem.

Hannah peckesen bevonult a konyhába rikító rózsaszín-fehér csíkos felsőben és fekete-zöld pöttyös leggingsben. Annyira elütött ez a kettő, hogy sírni lett volna kedvem. Hosszú, göndör haja kócosan fityegett, a gumicsizmát pedig fordítva vette fel.

Mosolyogtam.

Ő is, aztán felmászott a bárszékre.

– Travis! Reggeli! – kiabáltam. Felvágтам Hannah-nak a gofrit, miközben megszólalt a telefonom.

Időközben a fiam is bejött a konyhába. Melegítőnadrágot és pólót viselt, arcára kiült a szokásos flegmaság.

– Halló? – szóltam a telefonba.

– Mr. Reese? – kérdezte egy női hang.

– Eltalálta.

Elvettem egy szelet gofrit Hannah tányérjáról, és odaadtam Travisnek.

– Üdvözlöm. Dr. Mills rendelőjéből telefonálok. North Point Pulmonológia.

– És... öhm... Mit tehetek önért? – kérdeztem, és Charlotte nevének hallatán összeugrott a gyomrom.

– Dr. Mills megkért, hogy hívjam önt, és kérdezzem meg, be tudna-e jönni Travisszel ma reggel.

A pultra ejtettem a tálat, ami abban a pillanatban összetört. Idegesen áttettem a telefont a másik kezembe.

– Elnézést. Mit mondott?

– A fia, Travis. Reméljük, hogy el tudnak...

– Charlotte kérte önt, hogy hívjon? – kérdeztem, nehogy félreértsek valamit.

– Igen, uram. Ó...

Zsigerből reménykedni kezdtem, de aztán úrrá lett rajtam az aggodalom.

– Teljesen biztos benne, hogy a doktornő meg akarja vizsgálni a fiamat?

– Ezt mondta.

Megállás nélkül pislogtam, aztán Travisre néztem, aki a pultnál ült. Sápadt volt és kimerült. Sikerült megúsznunk a kórházat, de sajnos még mindig nagyon rossz állapotban volt. A múlt éjjel háromszor kellett inhalálni. Miután hajnali ötkor is felkeltem emiatt, úgy döntöttem, felesleges visszafeküdni.

Bármit megtettem volna, hogy a fiam megfelelő segítséget kapjon, de nem azon az áron, hogy fájdalmat okozzak Charlotte-nak. Láttam, milyen szomorú lett, amikor észrevette Hannah gyerekülését a kocsiban. Öt nap telt el azóta, és most segíteni akar a fiamon?

– Nem tudunk – válaszoltam, miközben elfogott a hányinger. Csak álltam ott megkövülten. Egyik kezemmel megmarkoltam a tarkómat, és a gyerekeimre bámultam. Nekik folyamatos küzdelem az életük. Tőlem függnék. Travis léte is *tőlem* függ.

Az én feladatomban, hogy meg hozzam a nehéz döntéseket, és mindenekelőtt a gyerekeim érdekét kell szem előtt tartanom.

Charlotte úgy döntött, kezeli a fiamat. Mindezt miattam.

De pontosan tudtam, mekkora fájdalom lesz ez neki. Én is hasonló éreztem, valahányszor megláttam azt a hidat.

Ugyanakkor, ha ő azt mondja, meg tudja csinálni, milyen joggal vonom ezt kétségbe?

Úrrá lett rajtam a határozatlanság. Pulzusomban az egekbe szökött, miközben folyamatosan cikáztak a fejemben az emlékek.

– *Azt akarom, hogy vége legyen, Porter.*

– *Travis nem kap levegőt.*

– *Mindegyikben őt látom. Minden egyes gyerekben. Teljesen mindegy, hogy fiú-e vagy lány. Engem minden gyerek rá emlékeztet.*

– *Ki gondoskodik rólam ezután?*

– *Nem tudom elengedni.*

A nap végét mindig ugyanaz a mondat zárta.

– *Szeretlek, apa.*

– Jól van. Megmondom dr. Millsnek. Szép napot, Mr....

– Várjon! – kiáltottam, mire a gyerekek kikerekedett szemmel néztek rám. Mély levegőt vettem, és így szóltam: – Ott leszünk.

Szívem a torkomban dobogott, amikor Hannah-t a karomban tartva felmentem a rendelőjébe. A lányomon még mindig rosszul volt a cipő, Travis pedig szorosan a nyomomban volt.

Legalább tíz üzenetet küldtem Charlotte-nak, miután letettem a telefont.

Ő viszont egyszer sem válaszolt.

Egyszerre éreztem örömet és bűntudatot, amikor a recepcióhoz értem.

Eszembe jutott, amikor azt mondta, nem kezelheti a fiamat. Szomorú hangját képtelen voltam kiverni a fejből, miközben magam előtt láttam Travist, ahogy holtápadtan ül a kád szélén, szájában az inhalálókészülékkel, és patakokban folynak a könnyei.

Helyesen cselekedtem. Éreztem a zsigereimben. De azt is pontosan tudtam, hogy ez mérhetetlen fájdalom lesz Charlotte-nak.

Ugyanaz az ősz hajú recepciós fogadott. Kitérte az ablakot, és gondterhelten rám nézett.

– Ismét találkozunk, Mr. Reese. – Felállt, odament a pult széléhez, és megnyomta a gombot. – Már vártuk.

Bólintottam, és nyeltem egy nagyot.

– Beszélhetnék Charlotte-tal négy szemközt, mielőtt bevinném a gyerekeket?

Rita hirtelen megjelent az ajtónál. Először Travisre, majd Hannah-ra nézett, végül rám szegezte a tekintetét.

– Jöjjön, Porter! Charlotte épp egy pácienssel van.

– Rita! – szóltam, és áttettem Hannah-t a másik karomba.

A szabad kezemmel próbáltam megfogni Travisét. – Muszáj

vele beszélnem.

Rita hátat fordított nekem, és a már jól ismert folyosó felé irányított.

– Rita! – suttogtam. – Muszáj...

Hirtelen megállt, ezért a hátának ütköztem. Amikor felém fordult, vonásai kemények voltak, de a szeméből gyengédség sugárzott. Travisre nézett, mosolygott, aztán jelentőségteljes pillantást vetett rám. – Ha megbántja Charlotte-ot, intézheti a saját temetését – suttogta.

– Nem akarom bántani. Pont, hogy... – kezdtem, de ő kinyitotta az ajtót, bement, és várta, hogy kövessem.

Pontosan két lépést tettem, aztán megfagyott a vér az ereimben.

A hosszú tárgyalóasztalnál három, fehér köpenyes orvos ült. Ahogy beléptünk, mindhárman felálltak.

Charlotte nem volt köztük.

Az egyik talán dr. Laughlin lehetett, legalábbis a váróban lévő fénykép alapján. A két, idősebb nőt viszont még életemben nem láttam.

– Bizonyára te vagy Travis – mondta egy vékony nő, akinek állig érő, kicsit őszes haja volt. Ahogy közelített, a kezét nyújtotta a fiam felé, miközben kedvesen mosolygott.

– Jó napot – mondta Travis, és kételkedve rám nézett, mielőtt kezét fogott volna az ismeretlennel.

– Szia. Én Gina Whitehall doktornő vagyok. Sokat utaztam, hogy lássalak. – Kacsintott, aztán rám nézett. – Örülök, hogy eljöttek, Porter.

– Én is – mondtam zavarodottan. – Hol van Charlotte?

– Egy pácienssel. És ma nem csatlakozik hozzánk –

jelentette ki kategorikusan dr. Laughlin.

– Értem. Akkor miért vagyunk itt? – kérdeztem pislogva.

– Pisilnem kell – suttogta Hannah, mielőtt bárki válaszolhatott volna.

– Majd én kiviszem – ajánlotta Rita. – Úgy értem... ha ez így megfelel. Van kréta az irodámban. Kicsit elszórakozunk, míg önök elintézik, amit kell.

– Mi folyik itt? – kérdeztem tőle suttogva.

– Üljön le, és figyeljen, Porter! Ismétlem: ha megbántja Charlotte-ot, megölöm. – Összecsapta a két kezét, aztán Hannah felé nyújtotta. – Gyere! Együnk valamit!

Alaposan végigmértem a helyiséget, és még jobban összezavarodtam.

– Menj, kicsim! Mindjárt megyünk mi is – mondtam Hannah-nak.

Amikor leengedtem a karomat, Travis megfogta az egyik kezem, és szorosan mellém húzódott. Lenéztem, és láttam, hogy engem figyel. Tekintetéből áradt az aggodalom.

– Jól van, fiam – nyugtattam, bár fogalmam sem volt, mi fog történni.

– Travis – üdvözölte kedvesen a másik, kicsit teltebb nő. – Én Erin Hoffman doktornő vagyok, a Texasi Gyermekkórház pulmonológiai osztályának vezetője. Azért jöttünk, hogy beszéljessünk. – Ezután rám mosolygott, és folytatta. – Üljön le, Porter!

Akkor sem tudtam volna megmozdulni, ha tűz ütött volna ki az épületben.

– Elnézést. Azt mondta, a Texasi Gyermekkórháztól jött?

– Igen – válaszolta dr. Hoffman.

Georgiában éltünk, de mindent tudtam a texasi kórházzról. Akinek beteg a gyereke, minden követ megmozgat, hogy a legjobb kezekben tudja. Charlotte volt Atlanta legjobb pulmonológusa, a Texasi Gyermekkórházat pedig az ország legjobbjaként tartották számon. Az ember a lelkét is eladná, hogy időpontot kapjon oda.

És ők jöttek ide. Átszelték majdnem az egész országot, hogy találkozzanak a fiammal.

Hirtelen úgy éreztem, kicsúszik a lábam alól a talaj.

– Hogyhogy? – kérdeztem, és gyorsan megkapaszkodtam az előttem lévő szék támlájába.

Dr. Whitehall mosolygott, és megvonta a vállát.

– Charlotte Mills jó barát, és még annál is jobb orvos. Ha ő megkér, hogy nézzek meg egy pácienset, jövök. Egyszer biztos nekem is szükségem lesz az ő segítségére.

Ebben a pillanatban éreztem igazán, hogy látom a fényt az alagút végén.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Charlotte

Figyeltem az irodám ablakából, ahogy Porter megérkezik. Önsorsrontó módon néztem, ahogy a bejárati ajtóhoz kíséri a gyerekeit.

A kislánya gyönyörű volt. Nagyon hasonlított az édesapjára, csak neki sötétebb volt a haja és a szeme. Megszakadt a szívem, amikor láttam, hogy felnyújtja a karját, és az apja gondolkodás nélkül felemeli. Látszott, hogy Porter rutinos a gyerekemelgetésben, mert miután felkapta a kislányt, egy laza mozdulattal a csípőjére ültette. A kicsi gumicsizmája Porter combjához ért.

Aztán ott volt a fia. Mintha kést vájtak volna a szívembe, amikor láttam, hogy néz az apjára. Messziről is jól kivehető volt, hogy ezer kérdést tesz fel Porternek, aki türelmesen válaszol. Az ő állkapcsa nem volt olyan erős, mint az apjáé, és a válla sem volt széles, de ez, gondolom, korral változni fog. Apja visszafogottságát viszont sikerült örökölnie, ami főként abban nyilvánult meg, ahogy megfogta Porter kezét. Sápadt volt és sovány. Beesett arca és karikás szeme aggodalomra adott okot.

De szerencsére eljött. Ahogy dr. Hoffman és dr. Whitehall is.

Mindent megtettem, amit tudtam ezért a kisfiúért.

Amikor látótávolságon kívülre kerültek, visszaengedtem a függönyt. Odamentem az íróasztalhoz. Égett a torkom, hasogatott a mellkasom. Mégis reménykedtem.

Egész addig az irodában rejtőztem, míg Rita nem szólt, hogy Porter és Travis a tárgyalóban van. Csak ezután néztem meg a telefonomon azt a rengeteg üzenetet, amit Porter küldött reggel.

Porter: Igazán nem kell megtenned.

Porter: Charlotte! Kérlek, válaszolj! Nem vihetem fel a gyereket, míg nem vagyok benne biztos, hogy részedről minden rendben.

Porter: Írj valamit, vagy nem megyünk!

Porter: A fenébe, Charlotte! Válaszolj!

Porter: Úton vagyunk. Csak rettentően félek, hogy ezzel fájdalmat okozunk.

Szívemet melegség járta át, ahogy minden egyes üzenetét újraolvastam. Mindegyiken azt éreztem, hogy leginkább miattam aggódik. Könnyekig meghatódtam.

Nem bíztam magamban annyira, hogy rögtön elolvassam az üzeneteket. Biztos nem álltam volna meg válasz nélkül, Porter pedig garantáltan nem jött volna, ha tudja, mennyire aggódom a mai reggel miatt.

Amikor utoljára láttam Portert, nem tudtam, miféle csoda segít majd visszaterelni az életemet a normális kerékvágásba, de elhatároztam, hogy mindent megteszek a

változásért. Látni szeretném a fényt az alagút végén, mert tudom, hogy Porter vár rám.

A zsebembe csúsztattam a telefonomat, és elindultam az ajtó felé. Hétfőnként nem volt olyan sűrű a napom, és már amúgy is vége felé közeledett a rendelés. Amikor kinyitottam az ajtót, tudtam, hogy még annál is gyorsabban fog telni az idő.

Porter ott állt az ajtóban. Állkapcsa feszült, nyaki ütőere lüktetett, és nagyon komolyan nézett rám. Ijesztően komolyan.

– Mit csináltál? – kérdezte vádlón.

Oldalra hajtottam a fejem.

Vajon mérges?

– Öhm... – kezdtem, de aztán el kellett gondolkodnom a válaszon.

Ádámcsutkája majd kiugrott, amikor ismét feltette a kérdést.

– *Mit* csináltál?

A francba! Tényleg dühös.

Meg akartam szólalni, de összeugrott a gyomrom az ijedségtől.

– Mondtam, hogy nem fog menni. Én nem kezelhetem a fiadat.

– Ezért úgy döntöttél, hogy idecitalod az ország két legjobb pulmonológusát anélkül, hogy előre szóltál volna nekem? – kérdezte összevont szemöldökkel.

Megmozgattam a vállam, aztán mélyen a szemébe néztem.

– Nos... Igen. Bár nem tudom kezelni a fiadat, szeretném, ha a legjobb ellátást kapná.

És ekkor törtem át a falat. Pontosabban Porter kőkemény teste az enyémet. Egyik kezével a hajamba markolt, a másikkal átkarolta a csípőmet, aztán elemelt a padlóról, és berontott velem az irodámba. Valószínűleg berúgta az ajtót, mert hatalmasat csattant, amikor becsukódott.

Alig kaptam levegőt az ijedségtől, ahogy a hátam erősen a falnak ütközött. Porter mellkasa az enyémhez koccant, csípője szinte felnyársalt, és nagyon kicsit remegett a keze.

Csak ekkor vettem észre, hogy nem is mérges.

Inkább meghatott.

Átkulcsoltam a nyakát, és megpusziltam az arca mindkét felét.

– Szívem!

– Felveszik a páciensek listájára – mondta elcsukló hangon, miközben a nyakamba fúrta az arcát.

Rövid hajába túrtam, aztán végigsimítottam a tarkóján.

– Laughlin lesz a kezelőorvosa, de Whitehall a távolból mindenre kiterjedő utasítást ad.

– Kezelni fogják a fiamat, Charlotte – mondta remegő vállal.

– Igen. És mindannyian csodás orvosok – mondtam megnyugtatóan, miközben még közelebb húzódtam Porterhez.

– Istenem! Ezt soha nem fogom tudni neked meghálálni!

Még mindig remegett a keze, ahogy az ujjával a tarkómat simogatta.

– Segítettél megállítani a világot. Ez a legkevesebb, amit tehettem – megcsókoltam.

Még szorosabban magához ölelt, de nem nézett rám.

– Sikerült egyenesbe jönnöd? Már tudsz tiszta fejjel gondolkodni?

– Nem.

– Akkor hajlandó vagy elfogadni a segítségemet?

– Porter, én nem... – suttogtam lehunyt szemmel.

– Engedj be az életedbe, Charlotte! Majd lassítunk, és ha szükséges, akkor a sötétből indulunk. Szeretnék a fény felé vinni, bármi legyen is az ára. Mindent megteszek, hogy megtaláld a fényt az alagút végén. Csak engedd, hogy megpróbáljam – mondta érzelmekkel teli hangon.

Olyan szenvedélyesen csókolt ezután, hogy az egész testem bizsergett.

– Hiányoztál – vallottam be.

– Nem kell hiányolnunk egymást, ha közelebb engedsz magadhoz.

Most jöttem rá, milyen igaza van. Talán lassítani kéne. Tíz éven keresztül néztem tétlenül, hogy a világ forog körülöttem. Senki nem mondta, hogy azonnal fejest kell ugranom a mélybe. Talán mindkettőnknek az lenne a jó, ha szép lassan sétálnánk a fény felé.

Ez Porter. Nem bánom, ha több időmbe telik közösen átvészelnem a nehézségeket, mert biztos vagyok benne, hogy minden apró lépésemnél ott lesz, és segít.

Még mindig szorosan a nyakába kapaszkodtam, amikor éreztem, hogy készen állok megtenni az első lépést.

– Jól van – sóhajtottam eltökélten.

Ebben a pillanatban kicsit eltávolította az ajkát az enyémtől, és leültetett. Végigsimított a hajamon, a fülem mögé tűrte az egyik tincsemet, aztán a homlokomhoz

szorította az övét.

– Ma este elmegyek hozzád. Késő lesz, és nem maradhatok sokáig, de egyetlen napot sem akarok várni, hogy elkezdjük.

– Megírom a címet – suttogtam az ajkamat harapdálva.

Mosolygott. Ismét megvillantotta a tipikus Porter Reese-féle csábmosolyt, aztán homlokon csókolt, és elengedett.

Utána gyorsan megfogta a kezem, és összefűzte az ujjainkat.

Testemet melegség járta át, és kuncogtam, amikor az ajtóhoz kísért.

– Mi olyan vicces? – kérdezte, amikor a kilincshez ért a keze.

– Te aztán tudod, hogy kell megfogni a másik kezét – válaszoltam, és összefűzött ujjainkat a levegőbe emeltem.

– Zavar? – kérdezte összevont szemöldökkel.

– Nem. Egyáltalán nem. Először megijedtem, de most már semmi gond. Ez nagyon jellemző rád.

Vigyorgott, aztán szorosan magához húzott, és átölelt. Lehajtotta a fejét, és ajkát az enyémhez simította.

– Nehéz téged megfejteni, Charlotte. A kezed viszont mindent elárul – mondta halkán. – Erősen szorítasz, amikor félsz vagy ideges vagy. Gyengéden fogsz, ha kedves akarsz lenni. Aztán hirtelen elengedsz, ha épp el akarsz rejtőzni. Ma kiderül, mit csinál a kezed, ha elélveztetlek – suttogta sejtelmesen.

– Jóságos ég, Porter! – kiáltottam, és erősen megszorítottam a kezét.

A levegőbe emelte összekulcsolt kézfejünket, és állával a

szorításom felé bökött.

– Gyanítom, hogy azt csinálja, amit most, ha felvillanyozódsz.

Nevettem, és a fejemet csóváltam.

– Csak hogy tudd: nem tetszik, ha arrogáns vagy.

– Még mindig hazudsz magadnak – vigyorgott... arrogánsan.

Sóhajtottam, de képtelen voltam visszatartani a röhögést, ami úgy kitört belőlem, mint egy vulkán. Egyre szélesebben vigyorgott, miközben kinyitotta az ajtót, és a folyosóra lépett. Még mindig fogta a kezem, és le nem vette rólam a szemét, ahogy távolodott. Csak akkor engedett el, amikor a köztünk lévő, egyre nagyobb távolság megkövetelte.

Tipikus Porter.

Az ajtókilincstre támaszkodtam, és figyeltem, ahogy távolodik. Aztán megnyugodtam, amikor észrevettem Ritát a nővérpultnál. Tőle balra ott állt Hannah, jobbra pedig Travis. Bocsánatkérően rám nézett.

Mély levegőt vettem, ahogy láttam Portert a gyerekek felé sietni. Mindkettőt magához ölelte, aztán így szólt:

– Na jó, mitugrászok. Menjünk innen!

Ösztöneim azt súgták, hogy forduljak el. De képtelen voltam róluk levenni a szemem.

Hannah kuncogott, Travis halványan mosolygott, és kibontakozott Porter öleléséből.

– Hagyd már abba, apa – mondta, aztán hirtelen rám nézett. Ijedtemben azt sem tudtam, mit csináljak. Rajtakapott a báméskodáson.

– Jó napot! – mondta, és intett felém.

Összeugrott a gyomrom, de valahogy sikerült viszonznom a gesztust.

Porter rám nézett. Láttam a szemében az aggodást, ami rám is átragadt.

– Menjetek előre, Trav! – szólt a fiának. Ahogy a gyerekek elmentek, gyorsan odajött hozzám.

– Jól vagyok – biztosítottam erőltetett mosollyal az arcomon, mielőtt bármit kérdezhetett volna.

Megfogta az arcomat, és végigsimított az ajkamon.

– Emlékezz a szabályra, szívem!

Semmi megjátszás.

Kezét a sajátomra tettem, és megcsókoltam a kézfejét.

– Ne feledd a második szabályt, Porter!

Nincs ítélkezés.

Sóhajtott, aztán leengedte a karját. Előrehajolt, hogy megcsókolja a homlokomat, aztán így szólt:

– Ma éjjel.

Összeugrott a gyomrom, miközben bólintottam.

– Majd lekapcsolom a fényeket.

Még egyszer mosolygott, aztán kacsintott egyet, és elindult. Sietett a gyerekek után.

Aztán elment.

Egészen aznap éjjelig.

– Gyerünk, Charlotte! – mormolta a fülembe Porter.

Kezemet a fejem fölött tartottam, ujjaim az övét kulcsolták, lábam széttárva, ő pedig kőkeményen belém hatolt.

Körmömet a hátába vájtam, ahogy ütemesen nyomult.

– Mindjárt, szívem – lihegtem.

Porter annyit sem mondott, hogy szia, amikor aznap éjjel megérkezett hozzám. Hacsak az nem számít köszönésnek, hogy lehúzta rólam a melltartót, és kiéhezett száját a mellbimbómhoz tapasztotta. Végző soron ez volt a legszebb köszönés, amit eddig életemben kaptam.

Fürge ujját már az előtt a bugyimba csúsztatta, hogy levehettem volna a felsőjét.

Gondolom, ez a válasz, ha az ember este fél tizenkettőkor egy szál fekete csipkés fehérneműben és túsarkú cipőben nyit ajtót. El kell ismernem, szexi látványt nyújthattam. Erre az estére is készültem. Munka után újabb kör a bevásárlóközpontba, látogatás a fodrásznál, és igen: megint tiszteletemet tettem a sminkpultnál. Porter reakcióját elnézve azt kell mondjam, megérte.

Ügyes kezének hála, már az előtt elélveztem, hogy eljutottunk volna a nappaliba.

Aztán megint, amikor orálisan elégített ki.

Most pedig a harmadikra készülök, ezúttal a farkának köszönhetően. Szerencsére puha matracon fekszünk, de még nagyobb szerencse, hogy csak ez volt puha.

Arcom kipirult, mellem petyhüdtté vált a sok érintéstől.

Bár mindketten szeretttük a sötétet, akkor éjjel ez nem volt opció Porter számára. A lakásom jó eséllyel úgy nézett ki, mint egy repülőtéri kifutópálya, ami a hálószobába vezet. Ahogy a falnak ütköztünk és levertünk néhány képet, Porter jobbnak látta, ha minden lehetséges fényforrást bekapcsol.

Csodás férfi volt, ezért *nem* esett nehezemre kőkemény

hasizmát bámulni, miközben ütemesen ki-be járatta bennem a farkát. Akkor sem panaszkodtam, amikor a hátát kellett figyelmem, míg a száját a lábam közé tapasztotta. Az pedig végképp nem okozott gondot, amikor láttam az isteni Porter Reese arckifejezését, amint elélvez.

– Egyszerűen tökéletes – mormolta, és olyan mélyen jött belém, hogy az egész testem beleremegett. Miután elengedte a kezem, átkulcsolta a térdhajlatomat, és megemelt. Ahogy elélveztem, hangosan felnyögtem. Alig kaptam levegőt, és minden izmom feszült.

– Hát így állunk – mondta Porter, miközben gyorsított a tempón.

Még mindig a csúcson jártam, amikor éreztem, hogy megfeszül a teste, és hallottam, hogy a nevemet suttoja.

Egyszerűen csodás volt.

Letette a lábam az ágyra, és egy kicsit előregörnyedt, amikor elélvezett bennem.

Csak feküdtem Porter súlya alatt, és egy ideig folyamatosan simogattam a hátát.

Amikor már kezdtem azt hinni, hogy elaludt, felkapta a fejét, és kedvesen rám mosolygott.

– Szia.

– Szia – mondtam vigyorogva.

Megcsókolt, aztán leszállt rólam, és az ágy mellé gurult. Felkönyökölt az ágyra, tenyerével megtámasztotta a fejét, és csak bámult rám.

– Mindig fehérneműben nyitsz ajtót?

– Persze – válaszoltam, és ránéztem. – Így fejlesztem a szomszédság erkölcsi érzékét.

– Ahogy az enyémet is.

Nevettem, és közelebb húzódtam hozzá.

Hanyatt feküdt az ágyon, és kinyújtotta a karját, hogy pihentetni tudjam rajta a fejemet.

– Hogy telt a napod hátralévő része? – kérdezte a plafont bámulva.

– Sok munkával. Két órát azzal kellett töltenem, hogy átnéztem a páciensek kartonját. Az egyiket kórházba kellett küldenem. Aztán vacsoráztam Ginával és Erinnel, mielőtt visszautaztak Texasba.

Átkarolt, és homlokon csókolt.

– Csodálatos vagy – suttozta.

– Nem igazán. Japán étterembe mentünk. Nem nagy áldozat, mert a kedvencem.

– Tudod, mire gondolok – mondta nevetve.

Lassan végigsimítottam a hasán, aztán egy kicsit megszorítottam a kezét.

– Meddig tudsz maradni?

– Nem sokáig. Anyámnak azt mondtam, hogy fél egyre otthon leszek.

– Fellövik a pizsamát? – cukkoltam, és próbáltam úgy tenni, mint aki egyáltalán nem szomorú. Pedig sokat megadtam volna, hogy a karjaiban alhassak, mint nemrég, az öccse házában.

– Holnap este kilencig a Tannerhouse-ban kell lennem. Sok a dolgom, de mi lenne, ha te és a barátnőd beugornátok egy italra?

– Egy barátnőm van, Porter.

– Jó. Akkor te és az egy szem barátnőd eljöhetnétek. Az

ital természetesen a ház ajándéka, és mindkettőtöket hazaviszem.

Mosolyogtam, aztán hátrahajtottam a fejem, hogy ránézzek.

– Ott is van kanapé az irodában?

– Van. De Tanner többet használja a helyiséget, mint én, úgyhogy jobb, ha védőruhát is húzol a sajátodra, mielőtt ráülsz a bútorzatra.

Nevettem. Csodás érzés volt végre szívből nevetni. Ez volt a Porter Reese-hatás legjobb része.

– Bárcsak mehetnék, de holnap éjjel telefonügyeletben vagyok. Mit szólnál szerda estéhez?

– Nem lehet. Szerdán szabadnapom van.

Általában ez lett volna a nap jó híre. Én sem rendelek szerdán, ezért együtt tölthettük volna az egész napot. Csakhogy én jól tudtam, mit ért szabadnap alatt Porter. A szerdát a gyerekeivel tölti.

– Ó! – sóhajtottam csalódottan.

– Mit szólnál egy ebédhez csütörtökön? Az egyik főnök szabadságon van, de háromig nem kell bemennem.

– Csütörtökön páciensem van – mosolyogtam. – Látszott, hogy ő is egyre gondterheltebb. – Jól van. Majd találkozunk hétvégén.

Sóhajtott, és összekulcsolta a karját a feje alatt.

– Most pénteken is szabadnapom van, mert szombaton és vasárnap is dolgozom.

Nem szóltam semmit, csak a falat kezdtem bámulni.

Egyedülálló apával sokkal nehezebb randizni, mint gondoltam. Ez rettentően bosszantott, ugyanis imádtam vele

tölteni az időt. Akkor is, ha javarészt sötétben voltunk. A tudat is boldoggá tett, hogy Porter velem van.

– Jól van – suttogta, mintha olvasna a gondolataimban. – Majd kitalálunk valamit.

– Igen. Tudom. De ez mindig így lesz. Lopott percek, és ha szerencsénk van, akár több órát is egymással tölthetünk a nap folyamán.

– Nézz rám! – Kezét az állam alá tette, és maga felé fordította, hogy muszáj legyen a szemébe néznie. – Majd kitaláljuk. Majd szakítok magamnak énidőt, ha ez az ára, hogy megtartsalak. Addig mindkettőnknek ott a telefon. Tudod, mennyit szórakoztunk volna, ha válaszolsz az üzeneteimre? – kérdezte vigyorogva.

– Sokszor kínosak az üzeneteid – válaszoltam.

– A természetemből fakad – mondta vigyorogva, aztán elhallgatott, és megcsípte a mellbimbómat. – De nem tűnt úgy, mintha zavarna.

Már megint. Kitért belőlem az őszinte, szívből jövő nevetés, és újból melegség járta át a testem, főképp a szívemet.

– Jól van, Porter. Majd csetelünk, és igyekszem nem kiakadni az üzeneteid kellemetlen mivoltán.

– Milyen nagylelkű vagy – gúnyolódott.

Húsz percig feküdtünk egymás mellett, továbbra is anyaszült meztelenül.

Beszélgettünk. Semmi komoly. Csak csevegés.

Aztán hosszasan és hevesen csókolóztunk.

Végül Porter felkelt, felöltözött, és elment.

Ahogy az első randi után ígérte, az éjszaka hátralévő

részét azzal töltöttem, hogy felduzzadt és sebes ajkamat tapogattam. Közben önkéntelenül mosolyogni kezdtem.

HUSZADIK FEJEZET

Porter

Túl optimista voltam azt illetően, hogy mennyi időt tölthetek Charlotte-tal, miután mindketten úgy döntöttük, megpróbálunk együtt boldogulni a sötétségben, és eljutni a fény felé. Catherine halála óta nem randiztam senkivel, de úgy gondoltam, nem olyan nehéz időt szakítani egy randevúra.

Dehogynem!

Charlotte és én sokat beszélünk telefonon, és számtalan üzenetet váltottunk. Két hét telt el azóta, hogy hivatalosan is járni kezdünk. Ezalatt összesen négyszer láttuk egymást. Egy kezemen meg tudnám számolni az együtt töltött órákat. Két óra azzal telt, hogy az étteremből hazafelé menet beugrottam hozzá. Nem, mintha útba esett volna a lakhelye, de olyan elszánt voltam, hogy több mint egy órát vezettem csak azért, hogy lássam. Ennek köszönhetően tíz percig mosolygott, miután megérkeztem, aztán hevesen megcsókolt, de nem annyira, hogy kitarson a hét végéig. Ennek ellenére nagyon megérte.

Mivel mindkét étteremben sok volt a dolgom, alig maradt időm a gyerekekre. A társasági életről nem beszélve. Charlotte szerencsére megértette. Neki is rengeteg dolga

volt. A négy alkalomból, amikor láttuk egymást, kétfő úgy telt, hogy útban hazafelé beugrott az étterembe, és figyelte, ahogy sürgök-forgok, miközben ő egyedül vacsorázott a bárban.

Kezdem megbolondulni, annyira kívántam ezt a nőt. És nemcsak a testét, bár természetesen az sem utolsó. Hiányzott, hogy nem láthatom az arcát, nem tarthatom a karjaimban, és hiányzott a szívverése, melyet akkor éreztem igazán, amikor megcsókoltam. Szerettem volna hallani elégedett duruzsolását, amikor megfogtam a kezét.

De tekintve, hogy Charlotte-ról van szó, még a telefonhívásától és az üzeneteitől is lázba jöttem.

Két hét óta ez volt az első relatíve szabad estém. Tanner elutazott, és az új főnök megkezdte az önálló munkát. Annak ellenére, hogy az étteremben kellett maradnom, nem kellett dolgoznom, csak készenlétben állnom, ha gond lenne. Maradt négy órám, hogy nyugodtan vacsorázzak Charlotte-tal, esetleg beiktassunk egy rövid légyottot is. Na jó. A valóságban ez egyáltalán nem ideális helyzet a randizáshoz. Viszont hetek óta ez volt a leghosszabb együtt töltött időnk.

Csendben ültünk, miközben ő az asztalt bámulta, és papírgalacsint hajtogatott a szalvétából.

Tudtam, mi következik, ezért elengedtem a kezét, hátradőltem, és vártam, hogy összeszedje a bátorságát és belekezdjen.

Mindennap ezt csinálta – akár személyesen, akár telefonon beszéltünk. Egyetlen kérdést tett fel a gyerekekről. Se többet, se kevesebbet. Először nagyon

kellemetlen volt, aztán rájöttem, hogy talán így akarja közelebb engedni magához a fiamat és a lányomat. Jó néhányszor meglepett, amikor telefonon beszéltünk, de ha találkoztunk, előre meg tudtam mondani, hogy mikor teszi fel a kérdést. Csendes lett, és annak ellenére, hogy a karom között volt, érzelmileg eltávolodott tőlem. Felgyorsult a légzése, és idegesen piszkálta a haja végét vagy a nyaklancát, vagy bármit, ami a keze ügyébe került. Megtanultam, hogy ki kell várnom.

Kérdezni fog.

Én pedig válaszolok.

Nagyot nyel.

Megcsókolom, és elterelem a témát.

Nevet.

Aztán visszatérünk ahhoz, amit csináltunk, vagy másról kezdünk beszélni.

– Hogy van Travis? – kérdezte.

Megfogtam a kezét, hogy csillapítsam ideges kézfejmozgását.

– Jobban. Ma reggel beszéltem dr. Whitehallal. Nagyon elégedett volt a fiam állapotával, én pedig örülök, hogy már egy hónapja nem kellett kórházba mennünk.

– Jó – suttozta, majd kortyolt egyet a borból.

Megcsókoltam a kézfejét.

– Ha akarod, megkérhetünk egy pincéernőt, hogy az irodámban lévő kanapén szolgálja fel nekünk az italt.

Láttam, hogy kiül az aggodalom az arcára, pedig egyáltalán nem állt szándékomban megrémiszteni.

Képtelenség volt olvasni az arcáról, de a szeme

mosolygott.

– És akkor újabb pincérnő esik áldozatul az elbocsátási hullámnak?

– Ugyan már! Senkit nem rúgtam ki. Senki nem említette, hogy aznap éjjel bármit is hallott volna az irodámból. Akkor biztos, hogy azzal töltötték volna az elmúlt két hetet, hogy szexuális zaklatás vádjával bíróság elé citáljanak. Arra pedig semmi szükség, hogy ingem-gatyám elveszítsem a perben.

Charlotte szeme felcsillant, miközben mosolygott.

Vége a régi Charlotte.

Annyira lenyűgözött a kedvesem széles mosolya, hogy nem vettem észre az öcsém közeledtét.

– Húha! Mi történik itt? – kérdezte Tanner, amikor megállt az asztalunknál, és hozta a szokásos formáját.

– Mit keresel itt? – kérdeztem. – Azt hittem, még mindig házon kívül vagy.

– Visszajöttem. Csak beugrottam egy üveg pezsgőért, amikor Bethany szolt, hogy itt vagy a *barátnőddel*.

– Emlékeztetek, Tanner. Az étterem bárja nem önkiszolgáló. Két házzal arrébb van egy italbolt.

– Ön bizonyára a híres Charlotte Mills – mondta az öcsém, és ügyet sem vetett az előbb elhangzottakra.

– Ön pedig nyilván Sloth – mondta rezzenéstelen arccal Charlotte.

– Sloth? – kérdezett vissza meglepődve Tanner.

Charlotte arca továbbra is rezzenéstelen maradt, én viszont alig tudtam visszatartani a nevetést.

– Porter mutatott önről néhány képet. Azt kell mondjam, nem sokat öregedett. – Aztán rám nézett, és folytatta. –

Tévedtem. Mégiscsak jobban nézel ki, mint a tesód.

Tanner áll a kis híján leesett a csodálkozástól, belőlem pedig kitört a röhögés.

Semmi nem okozhat nagyobb örömet, mint hallgatni, ahogy Charlotte halálos nyugalommal tiporja az öcsém hatalmasra nőtt egóját.

Megfogtam a kezét.

– Korai még beléd szeretnem?

– Igen. Nagyon – válaszolta nyersen, de már ismertem. Tudtam, hogy a lelke mélyén tetszik neki a gondolat.

– Jó. Akkor holnapig várok – kacsintottam.

Charlotte elmosolyodott, Tanner pedig sóhajtott egy nagyot, jelezvén, hogy még mindig ott áll.

– Szerencse, hogy csak viccelt – mondta nevetve, aztán odajött az én oldalamhoz, így kénytelen voltam kicsit arrébb húzódn.

– Nem zavarunk? – kérdeztem jelentőségteljesen.

– Nem igazán. Szóval Charlotte. Tudja, mennyit gondol önre a bátyám?

– Most komolyan ezt fogod művelni? – kérdeztem tőle.

Charlotte oldalra hajtotta fejét, aztán rám nézett.

– Gondolsz rám?

– Nem többet, mint amennyit te rám – válaszoltam, és megvontam a vállam.

– Ebben nem vagyok biztos – jelentette ki Charlotte összevont szemöldökkel.

Ezen a ponton úgy tűnt, hogy őt is lenyűgözte az én mosolyom, és ezért nem vette észre az asztalhoz közeledő nőt, aki hirtelen megszólalt.

– Hazudik. Nagyon sokat gondol önre – mondta Rita, és Charlotte mellé ült a padra.

– Jaj... – mondta Charlotte, amikor egy kicsit arrébb húzódott.

Én is ezt mondtam, amikor Tanner felkönyökölt és áthajolt az asztalon, hogy megcsókolja Ritát.

Hiába tudott Charlotte pókerarcot vágni, most nem tudta leplezni a döbbenetet.

– Szia, édes! – mondta Tanner, és kedvesen átnyúlt az asztal fölött, hogy megfogja Rita kezét. Őszintén szólva még soha nem láttam ilyen lovagiasnak.

– Sajnálom, hogy elkéstem. Nem találtam a kocsikulcsomat – mondta Rita, és láthatólag ügyet sem vetett a meglepődésünkre.

Tanner arca ellágyult.

– Hívhattál volna. Még mindig nálam van a pótkulcs. Beugrottam volna, hogy odaadjam.

A torkomon akadt minden szó, ahogy ide-oda jártam köztük a tekintetemet, bár teljesen egyértelmű volt a helyzet.

– Randevúztok? – kérdezte Charlotte.

Rita vastag, sötét szempilláit rebegtette, aztán megmondta a tutit:

– Nem te vagy az egyetlen nő, aki bepasizott. Tartanunk kéne egy csajos estét, hogy megbeszéljük a részleteket.

– Egy órája találkoztunk! – kiáltotta Charlotte. – Mindennap látjuk egymást. Miért kéne ahhoz csajos este, hogy mesélj nekem a randevúdról Slothtal?

– Ez a Sloth-dolog csak vicc, ugye? – kérdezte Tanner.

– Kérlek, mondd, hogy nem fekszel össze Ritával! A férje Travis orvosa – böktem oldalba Tannert.

– Már nem a férjem! – csattant fel Rita.

– Jut eszembe – kezdte Tanner. – Beszéltem az ügyvéddel. Visszakapta az aláírt válási papírokat Gregtől.

– A te ügyvéded intézi *Rita* válóperét? – csaptam Tanner vállára.

Rita csücsörített az ajkával, és úgy nézett a nőcsábász öcsémre, mint egy félistenre.

– Köszönöm, édes. Nagyon hálás vagyok, hogy a szíveden viseled ezt az egészet – Aztán irreálisan mézesmázos hangon így szólt Charlotte-hoz: – Nem bánnátok, ha helyet cserélnénk? Nagyon szeretnék a párom mellé ülni.

– Jó ötlet – vágta rá Tanner, és felállt a padról. Feltehetően azért, hogy kimenjek és helyet cseréljek Ritával.

De sem én, sem Charlotte nem mozdultunk.

Csak ültünk a helyünkön.

Pislogtunk.

Döbbenten néztünk.

Vártuk, hátha kiderül, mi a frász folyik itt.

Rita közelebb húzódott az asztalhoz, így közelítve szemből Tanner felé.

Tanner átölelte Ritát, amennyire tudta.

– Kimászol végre, vagy mi lesz? – kérdezte tőlem sűrgetően.

– Nem, míg el nem árulod... – Képtelen voltam befejezni a mondatot, mert hirtelen eszembe jutott valami. Felpattantam. – Beszélhetnék veled, Charlotte?

– Most? – kérdezte vonakodva, miután levette

számonkérő tekintetét Ritáról.

– Igen. Négyszemközt – válaszoltam mosolyogva, és igyekeztem jelezni, hogy sürgős az ügy.

Pislogott, de szerencsére vette az adást. Ő is felállt, aztán elindult velem, az asztalon hagyva a táskáját.

– Hozd a táskádat is... Kéne... – Tannert figyeltem, ahogy leül, és rögtön az oldalához húzza Ritát. – Kéne egy kis ajakbalzsam.

– Nincs nálam ajakbalzsam.

– Nekem van! – kiáltott Rita, aztán kotorászni kezdett a táskájában.

Elkaptam Charlotte könyökét, magam felé húztam, és a fülébe súgtam:

– Hozd a táskádat. Hozd a táskádat. *Hozd a táskádat!*

Kihúzta magát, és követte az utasításomat.

– Tudod, mit? Szerintem mégis van nálam valami ajakápoló-féle.

– Mindjárt visszajövünk – mondtam Ritának és Tannernek, aztán elindultunk Charlotte-tal.

– Mit csinálsz? – kérdezte, miközben siettünk kifelé.

– Add a kocsikulcsot!

– Tessék? Minek? Azt hittem, zárásig kell maradnod.

– Nem. A *tulajdonosnak* kell zárásig maradnia. – Átnéztem a vállam fölött. Szerencsére Tanner nem figyelt minket, míg a kijárat felé vettük az irányt. – Slothnak van saját kulcsa az étteremhez, bár mindig úgy tesz, mintha nem tudná használni.

– Most nem mehetünk el – mondta Charlotte. – A legjobb barátnőmnek végre kezd egyenesbe jönni az élete azok

után, hogy a személtáda férje alaposan összetörte a szívét. Megjelent a híres öcséddel, aki – hogy őszinte legyek, Porter – egyáltalán nem úgy néz ki, mint Sloth. Egy icipicit sem hasonlít rá, mert inkább nézném görög istennek, mint egyszerű földi halandónak. Te is elképesztően vonzó vagy, de az öcséd...

– Ilyeneket mondasz, amikor itt állok előtted? – kérdeztem döbbenten.

Charlotte halványan elmosolyodott, aztán kacsintott egyet.

– Csak viccelek. De komolyra fordítva a szót, szerintem ő az a típus, aki felszed egy nőt, aztán ugyanazzal a lendülettel dobja.

– Lehet. De ha el tudunk szökni, mielőtt Tanner észreveszi, akkor az elkövetkezendő négy órában azt csinálunk, amit akarunk. Tekintve, hogy a lakásodra megyünk, és nem maradunk az étteremben, még ruházat *sem* szükséges.

– Á! – csillogott a szeme.

– Igen. Á! De most mennünk kell, mert nincs kedvem Ninja Warriort játszani az öcsémmel, ha vesztek, és rajtakap a szökésen.

Nevetett, de csak néhány másodpercig. Aztán megragadta a karomat, és sprintfutásban igyekeztünk a kijárat felé.

Amikor az autóhoz értünk, beütöttem a térdem a kormányba, de ez nem nagy ár azért, hogy kacagni halljam Charlotte-ot, aki villámgyorsan bepattant mellém az anyósülésre.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – ordította, és csapkodta a műszerfalat.

Kilöttem a parkolóból, de nem sokáig tartott a sebesség. Semmi mást nem láttam magam előtt, mint világító féklámpákat.

Üdv az atlantai forgalomban!

– Hát ez csúcs volt.

– Mire gondolsz?

Tekintve, hogy nem tudtunk sietni, sóhajtottam egyet, és kapcsolgattam a rádióállomások között, míg felcsendült az AC/DC.

Annyi idő sem telt el, hogy levegyem a kezem a rádió gombjáról, Charlotte kikapcsolta a zenét.

– Hé! – ellenkeztem.

Gondosan felvette a pókerarcát, mielőtt megszólalt.

– Vezetheted a kocsimat. Beállíthatod az ülésedet, de soha nem játszatsz AC/DC-t az autómban. Összeomlana a rendszer, letörne a fék, és úgy kilőne a kereke, hogy ártatlan járókelők százait küldené a halálba, ő pedig a roncstelepen végezné.

– Jó ég! Csak azért, mert megszólalt a *Highway to Hell*?

Charlotte vállat vont, és a szélvédőre nézett.

– Betty White komolyan veszi a zenét.

Az ajkamba haraptam, nehogy kitörjön belőlem a röhögés.

– Betty White-nak hívják a kocsidat?

Visszanézett, és egy halvány mosoly sem volt az arcán, amikor válaszolt.

– Szerintem logikus választás.

Erre már hangosan nevettem.

Charlotte még egy ideig rezzenéstelen arcot vágott, aztán

belőle is kitört a röhögés.

– Gyere ide! – mondtam, és megfogtam a tarkóját. A műszerfal felé húztam, és megcsókoltam.

– Menjünk, Porter! Feltartjuk a forgalmat – nevetett.

Még mindig csókolóztunk, ezért vakon arrébb húzódtam a kocsival, hogy mehessen, aki akar.

– Jó. Már nincs akadály.

Charlotte továbbra is nevetett, és ez engem is boldoggá tett.

Nagyon szerettem vele lenni. Nem érdekelt, hogy a forgalomban ülünk és értékes perceket veszítünk az együttlétből. Legszívesebben életem végéig a kocsiban ülnék, ha tudnám, hogy mindig mellettem lesz. A gyerekek pedig a hátsó ülésen.

Elengedtem Charlotte-ot, kihúztam magam a vezetőülésen, és próbáltam a forgalomra figyelni.

Vajon ez megtörténik?

Vajon lesz olyan, hogy a megtört szívű barátnőm együtt nevetgél Travisszel és Hannah-val, akik annyira hozzám tartoznak, mint a testrészeim?

Még csak néhány hete. Lehet, hogy előbb cselekedtem, mint gondolkodtam volna. Annak ellenére, hogy Charlotte szereti a gyerekeket, még nem mutatnám be neki a fiamat és a lányomat. Pontosabban őt a gyerekeimnek. Nem, mintha elvált ember lennék, aki megint randizni kezd. A gyerekeimnek nincs anyja. Tudom, milyen boldog lenne Hannah, ha lenne az életében egy nő, aki anyja helyett anyja lenne. Azt viszont egyáltalán nem akartam, hogy kötődjenek valakihez, aki esetleg nem marad velünk.

Bár ha azt veszem, hogy Charlotte mosolya is beindítja nálam a kémiai folyamatokat, elmondhatom, hogy én már erősen kötődöm hozzá.

Nagyjából egy kilométerre voltunk az étteremtől, amikor csörögni kezdett a telefonom. Lenéztem, és azt vártam, hogy Tanner lesz, és alaposan leolt, amiért eljöttünk.

Csakhogynem ő volt, ezért összeugrott a gyomrom.

– Anya? – kérdeztem, mielőtt újból csöröghetett volna a készülék. – Minden rendben?

– Szia! Baj van.

– Mi az? – kérdeztem, és szinte magam előtt láttam Travis halálsápadt arcát.

– Nyugi. Travis jól van – válaszolta, mintha olvasna a gondolataimban.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, aztán a másik fülemhez szorítottam a telefont, így Charlotte combján tarthattam a felé eső kezem.

Rögtön a kézfejemre tette a tenyerét, és megsimogatott.

– Hannah-ról van szó. Felkelt, lázas volt, ezért adtam neki Tylenolt. Viszont olyan erősen köhögött, hogy a végén hányt.

– A francba! – suttogtam, és a támlára hajtottam a fejem.

– Ne aggódj! Travist beküldtem a szobájába, és mindent fertőtlenítettem, amihez Hannah az elmúlt huszonnégy órában hozzáérhetett. Szerintem ez csak egy apró fertőzés. De talán jobb lenne neki nálam egy pár napig.

Itt is megjegyezném, hogy anyám egy igazi szent.

– Jó ötlet.

– Akkor összepakolom a táskáját. Tudom, hogy dolgozol,

de azt kérte, hogy hívjalak fel.

Charlotte-ra néztem, és láttam, hogy óvatosan figyel.

És ekkor jöttem rá, mi a legnagyobb gond.

Lehetetlen a végtelenségig távol tartani egymástól a számomra mindennél fontosabb dolgokat.

Mindegy, milyen keményen próbálkozom, mindig lesznek átfedések. Például amikor Charlotte-tal beszélek telefonon, és a háttérben vitatkoznak a gyerekeim, nekem pedig rohannom kell a szobába, nehogy meghallja őket. Vagy most, amikor egymás mellett ülünk az autóban, és a lányom beszélni akar velem, mert nincs jól.

Az efféle helyzeteket nem tudom uralni. Képtelen vagyok befolyásolni az eseményeket.

Nem akartam megbántani Charlotte-ot.

De a nap végén mindig apa voltam, és azt kellett tennem, ami a gyerekeimnek a legjobb.

– Sajnálom – suttogtam Charlotte felé.

Kérdőn nézett rám, és összevonta a szemöldökét.

Megszorítottam a combját, és így szóltam a telefonba:

– Hívd a telefonhoz Hannah-t.

Charlotte megfeszült. Nagyon sajnáltam, de aztán a lányomra figyeltem, aki időközben megszólalt.

– Hánytam.

Az előttem araszoló kocsira néztem.

– Hallottam. Most már jobban vagy?

– Nem – nyöszörögte, és úgy tűnt, mint aki sírni akar. – Most nem ehettek nyalókat.

– Tessék? – nevettem, mert nem erre a válaszra számítottam.

– Nagymama azt ígérte, hogy vacsora után ehetek nyalókat. De amikor a múltkor hánytam, azt mondtad, nem szabad enni, mert megfájdul a pocakom.

– De a nagymama azt mondta, hogy azért hánytál, mert sokat köhögtél. Úgyhogy nem hiszem, hogy a jeges nyalóka gond lenne. Mondd meg a nagymamának, hogy ehetsz egyet. Csak aztán ne a pirosat válaszd, mert szerencsétlenséget hoz, és még a végén kihányod.

– És a sárga?

– Jó. A sárga jó lesz.

Ráadásul könnyű feltakarítani.

– Hazajössz? – kérdezte Hannah szipogva.

Sóhajtottam, és Charlotte-ra néztem. A hüvelykujja körmét rágta, és kibámult az ablakon.

A kurva életbe.

A kurva életbe.

A kurva életbe!

Alig vártam, hogy vele legyek.

De a lányomnak nagyobb szüksége van rám.

– Nemsokára – suttoztam.

– Alhatok az ágyadban, míg hazaérsz? – kérdezte Hannah.

– Persze.

– Jaj, de jó! Apa azt mondta... – kezdte, de egyre kevésbé hallottam.

Előrementem egy kicsit, és bekapcsoltam az indexet, hogy visszakanyarodhassak az étteremhez.

– Ott vagy még, Porter? – kérdezte anyám.

– Igen.

– Jól van. Mennem kell, mielőtt Hannah bemegy Travis

szobájába. Este találkozunk, ha hazaérsz.

Fékeztem, amikor a többi autó lassított, aztán lehunytam a szemem.

– Szeretlek, anya.

– Én is téged. – Még nem tette le, amikor hallottam, hogy kiabál. – Hannah Ashley Reese! Ki ne nyisd azt az ajtót!

Az ölembe tettem a telefont, és Charlotte felé fordultam.

– Haza kell mennem. Hannah lebetegedett.

– Jó. Megértem – mondta, de nem nézett rám.

– Nagyon sajnálom, Charlotte.

– Ne csináld – suttogott, és hirtelen rám nézett. Tekintete üres volt. – Ne kérj elnézést! Akkor se, ha a sötétben vagyunk, de főképp ne, ha már fénynél.

– Fénynél vagyunk? – kérdeztem döbbenet.

Pislogott, és könnyek szöktek a szemébe.

– Ott vagyok, ahol te, Porter. És számodra nem volt sötétség, amikor telefonon beszéltél.

– Édesem – suttogtam, és éreztem, hogy majd megszakad a szívem.

– Próbálkozom – suttogta Charlotte.

– Tudom.

Magam felé húztam, és homlokon csókoltam.

– Köhög?

– Szerintem csak megfázott – mormoltam.

Ujja megfeszült, aztán olyat mondott, amire álmomban nem számítottam.

– Ha megállsz a patikánál, segítek gyógyszert választani, és a súlya alapján megmondom, mennyit kell szednie.

– Igazán nem kell ezzel fáradoznod – sóhajtottam.

– Dehogynem.

Ebben a pillanatban éreztem csak igazán a fényt.

Életre kelt a testem, és valami különös nyugalom lett rajtam úrrá.

Szívemet melegség járta át, és úgy éreztem, mintha a szó jó értelmében az egész világ megváltozott volna. Hagytam, hogy úrrá legyen rajtam a boldogság.

Jó néhány percig ültünk szótlanul.

Autók egymás hegyén-hátán.

Ajkam Charlotte homlokán.

Keze az enyémben.

Igaza volt.

Ez már tényleg a fény.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Charlotte

A függönyön át beszűrődött a napfény, amikor a legszebb álmomból kopogásra ébredtem.

Az oldalamon feküdtem felhúzott térdel, a fejem alatt párnával. Az egyik lábamat a takaró fölé tettem, a másikat alatta hagytam, és annak ellenére, hogy kinyitottam a szemem, továbbra is álomvilágban éreztem magam.

Egy kőkemény, meztelen test a hátamhoz simult. Egyik kezével a nyakamat támasztotta, a másikat az oldalamra tette, és megfogta a mellemet. Éreztem a testének melegét.

Porter előző este azzal lepett meg, hogy nemcsak az éjszakát töltötte velem. Megkérte a szüleit, hogy vigyázzanak a gyerekekre, így volt egy teljes napunk. Kis híján kiugrott a szívem, én pedig szó szerint a karjába vettem magam örömben. Nem tudom, mikor voltam utoljára ilyen boldog.

Fél óránál tovább nem volt rajtunk a ruhánk aznap éjjel. Kivéve, amikor sört ittunk és kínai kaját ettünk a kanapén. (Porter ugyanis nagy kegyesen hajlandó volt felvenni az alsógatyáját, mielőtt ajtót nyit a futárnak.)

Mosolyogtam, hozzábújtam, és imádkoztam, hogy tűnjön el az ajtó elől, aki az előbb kopogott.

– Hány óra? – mormolta anélkül, hogy kinyitná a szemét. Felemeltem a fejem, hogy megnézzem az órát az éjjeliszekrényen.

– Negyed kilenc.

– Mmm. Az korán van – nyöszörögte álmosan.

Megböktem az orrát.

– Látod? Ez van, ha ragaszkodsz a hajnali négyes menethez is.

Még mindig csukva volt a szeme, amikor így szólt:

– Ne merészelj hibáztatni. Te kezdeményezted.

Vigyorogtam, mert tudtam, hogy igaza van.

Aztán megcsókoltam az ajkát, mintha ebben a pillanatban keltünk volna.

– Jó reggelt – mondta mosolyogva, és végre kinyitotta a szemét.

– Jó reggelt – suttogtam, és végigsimítottam kócos haján.

– Hogy aludtál? – kérdezte.

Hirtelen elfogott a szomorúság.

Jobban, mint ma fogok, mert még itt voltál velem. Nem akarom, hogy hazamenj.

– Jól.

– Jó. Akkor kezdjük előlről – mondta, aztán ismét belefúrta a fejét a párnába, és lehunyta a szemét.

Porter még reggel nyolckor, borostásan és kócosan is jól nézett ki. De leginkább a belső értékeivel tudott levenni a lábamról. Még mindig forgott a világ, de most először azt éreztem, hogy nem kell vele lépést tartanom. Lassabban ment az idő, ha együtt voltunk.

Az elmúlt pár hétben még jobban közeledtem az alagút

vége felé, de továbbra is voltak elakadások. Tudtam, hogy a kis lépéseket is értékelni kell. Nem mentem többet a parkba, és a régi házat sem látogattam. Még mindig éreztem a késztetést, de mindig örültem, hogy nem engedtem a kísértésnek.

Egy hónapja ismertem Portert, és ezalatt közelebb jutottam a régi életemhez, mint az elmúlt tíz évben. Az volt az egészben a legcsodásabb, hogy ezt saját magamnak köszönhetem – Porterrel az oldalamon.

Porter mindenben tartotta magát a szabályokhoz. Nem tett fel kérdéseket, pedig sok mindenre választ adtam. És ezután sem ítélkezett. Pontosan tudta, mikor menekülök a gondolataimba, hogy elvonjam a figyelmemet a fájdalomról. Türelmesen várt, míg visszatérek hozzá a jelenbe. Soha nem adott okot, hogy meg kelljen magam játszani. Csak fogta a kezem, és hagyta, hogy önmagam legyek. Ha meg akartam nyílni, megnyíltam. Ha nem, azzal sem volt gond. De soha nem voltam egyedül a sötétben. Legalábbis addig nem, míg velem volt. Akár csak egy telefonbeszélgetés erejéig.

Az után, hogy az éjszakát nevetéssel, beszélgetéssel és szeretkezéssel töltöttük, reggel elintéztük ügyes-bajos dolgainkat, és visszafeküdtünk az ágyba. A karja között jöttem rá, hogy valami különös érzés kavargat bennem.

Azt nem mondom, hogy nem éreztem hasonlót az elmúlt tíz évben.

Ez a bizonyos érzés nem volt más, mint a szeretet. A legcsodálatosabb érzés a világon.

Szemem könnybe lábadt, összeszorítottam a fogam, és próbáltam elkerülni az elkerülhetetlent.

– Ne bámulj! – mormolta anélkül, hogy kinyitná a szemét. Mosolyogtam, és képtelen voltam megállítani a könnyecseppet, mely végigcsurgott az arcomon. Gyorsan letöröltem, és így szóltam:

– Ez azért van, mert reggelente undokoskodsz velem.

Nevetett, aztán lejjebb húzott, így a fejem a párnáján landolt.

– Hajnali négykor nem ezt mondtad.

Lehunytam a szemem, és próbáltam elfeledkezni a kopogásról, ami felébresztett. Ekkor viszont már dörömbölés hallatszott az ajtó felől.

– Vársz valakit? – kérdezte Porter.

– Te itt vagy. Rita jó eséllyel épp az öcséddel kefél. Anyám pedig szombatontként nem hagyja el a házat délig. Úgyhogy nem.

– Lehet, hogy valamelyik szomszéd, akinek fejleszteni kell az erkölcsi érzékét? – kérdezte grimaszolva Porter.

Nyöszörögtem, aztán kibontakoztam az öleléséből, és felálltam.

– Lehet. Úgyhogy muszáj felvennem a melltartómat és a bugyimat, hogy megnézzem, mit tehetek az ügy érdekében.

Nevetett, aztán felült, és le nem vette rólam a szemét, amikor odamentem az öltözőasztalhoz. Kivettem egy pólót és egy hálóbugyit a szekrényből, és magamra ráncigáltam.

Összeszorította a fogát.

– Mielőtt visszajössz, vedd le a ruhádat. Már nincs olyan röntgenszemem, mint régen.

– Röntgenszemed volt?

– Szerinted másképp hogy láttalak volna a sötétben? –

kérdezte, és kacsintott.

– Éjszakai viszonyokra tervezték?

– Nem is tudom. Inkább a szuperképességemnek köszönhetem – válaszolta, és a távolba meredt.

– Jól van, Amerika Kapitány. Míg kimegyek az ajtóhoz, nem próbálnád bevetni minden hatalmadat, hogy sikerüljön felvenni az alsógatyát? Aztán beizzíthatnád a kávéfőzőt is.

– Amerika Kapitánynak nincs sok hatalma, csak testi ereje és védőpajzsa.

– Jól van. Akkor mi lenne, ha a védőpajzzsal takarnád a hátsódat, míg felkelsz, és a hosszú, fűrge ujjaidat használva megnyomnád a gombot a kávéfőzőn?

Kitört belőle a nevetés, és pont ebben a pillanatban hallottam meg anyám hangját.

– Charlotte! – szólt a nappaliból. – Kicsim! Én vagyok, anya. Bejöttem a lakásba a kulccsal. Tom is velem van, úgyhogy vegyél fel valamit, mielőtt kijössz.

– A francba – suttogtam.

Porternek kikerekedett a szeme, aztán gyorsan kipattant az ágyból.

– Ezek szerint mégiscsak elhagyja a házat dél előtt is?

– Fogalmam sincs. De akkor inkább a gatyádat vedd fel, ne a pajzsot.

Mosolyogtam, és még mindig hallottam Porter nevetését, ahogy végigmentem az előszobán. Amikor a nappalirhoz értem, láttam, hogy anyám és Tom ott áll az ajtóban.

Kis híján leesett az állam, ahogy észrevettem anyám sápadt arcát. Tom átkarolta a vállát, és pont ugyanolyan holt-sápadt volt.

Jó ég!

Hol az egyikükre, hol a másikukra néztem, és megszólalt a képzeletbeli vészcsengő.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Beszelnünk kell – suttogta anya, és a mellkasához szorította a kezét, mintha így akarná elhárítani a feszültséget. A hideg futkosott a hátamon, és az egész testem libabőrös lett.

Tomra néztem, és emelt hangon megkérdeztem:

– Mi folyik itt?

– Charlotte – kezdte, aztán elállt a szava, amikor elnézett a vállam fölé. – Sajnálom. Nem tudtam, hogy társaságod van.

Anyám összecsapta a két tenyerét, könnybe lábadt a szeme, de nem nézett Porterre. Engem nézett, és látszott, hogy valami nyomasztja.

– Istenem! Ő az a férfi, aki olyan boldoggá tett téged az étteremben.

Porter hátulról megfogta a csípőmet, és éreztem, hogy megpuszilja a fejem búbját, de még így sem tudta ellensúlyozni a szobában uralkodó fagyos hangulatot.

– Jó napot. Porter Reese vagyok. Örülök, hogy...

Nem hagytam, hogy befejezze.

– Tom! – sürgettem, és előreléptem.

Tom összevonta a szemöldökét, és kínosan félrenézett.

Az egekbe szökött a pulzusom. Csak egyetlen okot tudok, amiért anyám Tommal együtt megjelenik nálam szombaton reggel nyolckor, mint akik szellemet láttak.

Aztán hirtelen belém hasított a felismerés, hogy jó eséllyel erről van szó.

Tom ismét rám nézett, aztán átkarolta anyámat.

– Négyszemközt kéne beszélünk, Charlotte.

– Mondd! – utasítottam fejcsóválva.

Tom a vállam fölött Porterre nézett.

– Szeretném, ha most távozna.

Pislogtam, és éreztem, hogy egyre kevesebb a levegő.

Ennyi. Az igazság, ami egyszerre öl és felszabadít.

Testem megkövült, és forgott velem a világ.

Porter szorosan mögém állt és átkarolt, mint aki oltalmazni akar. De még ő sem tudott megvédeni ettől az egésztől.

– Kizárt dolog – jelentette ki Porter.

– Mondd! – utasítottam Tomot.

– Kicsim... – kezdte anyám, de aztán szünetet tartott, hogy összeszedje magát. – Ez magán...

– Mondjátok már! – üvöltöttem. Először csak az állam reszketett, aztán az egész testem.

Anyám ugrott egyet, Tom ösztönösen tett felém egy lépést, de Porter volt az, aki megtartott.

Nem akartam vigasztalást, csak választ. Nagyon tartottam tőle, hogy mást fogok kapni, mint amire számítok.

Kibontakoztam Porter öleléséből, és próbáltam megállni reszkető lábamon. Pont, mint aznap, amikor a fiamat elvitték. Mélyen Tom szemébe néztem.

– Kérlek.

Mély levegőt vett, kihúzta magát, és kimondta, amit hallani akartam.

– Múlt éjjel egy építkezésen megtalálták egy kisbaba maradványait, ásás közben.

Hirtelen elfogott a hányinger.

Hát erről van szó.

A pillanat, melyre olyan régóta várok.

Imádkoztam, hogy soha ne halljam ezeket a szavakat. Aztán évekkel később pont ezek a szavak engednek továbblépni.

– Ő az? – kérdeztem anélkül, hogy bármit éreztem volna.

Porter közelebb jött, de nem ért hozzám.

Anya felém nyújtotta a kezét, és patakokban hullott a könnye.

Tom olyan elszörnyedve nézett rám, mintha azt kértem volna, hogy lőjön le.

Én pedig csak álltam, és arra vártam, hogy valaki véget vet ennek a rémálomnak.

– Még nincs meg a halál oka, és nem azonosították a holttestet, de...

Tom kivett a zsebéből egy fényképet, és felém tartotta.

A szám elé tettem a kezem, és éreztem, hogy megnyílik alattam a föld. Életre kelt a múlt, bármennyire ragaszkodtam a jelenhez. Azt a cumiláncot ezer közül is felismerném. Utoljára a fiam pólójára volt csíptetve. Külön neki készítettem, pedig még nem voltam benne biztos, hogy fiú lesz. Nevezzék anyai megérzésnek vagy bárminek, de a zsigereimben éreztem, hogy ő az.

A fiam.

Halott.

Ahogy a kék-fehér pöttyös szalagot néztem a képen, és észrevettem a behéímzett ötbetűs szót, úgy éreztem, ismét kiveszett egy darab a lelkemből.

Lucas. Milyen fájdalmas ez a szó.

Annak ellenére, hogy tíz évem volt felkészülni, hirtelen megszűnt körülöttem a világ.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Porter

Fogalmam sincs, mi volt a képen, de nem volt nehéz kitalálni. Ettől függetlenül képtelenségnek tűnt az egész.

Meghalt a fia. Megtalálták a holttestét, amit isten tudja, mikor temettek el, miközben Charlotte a látszat ellenére tíz évig folyamatosan temette a saját életét.

Lucas nem volt a gyerekem, mégis csontomig hatolt a fájdalom. El nem tudom képzelni, micsoda vihar tombolhat ezek után Charlotte lelkében.

Amikor botladozni kezdett és a mellkasomnak ütközött, nem tudtam elég gyorsan megtámasztani. Magam felé fordítottam, és átöleltem. A hátát görbítette, miközben hozzám bújt. Olyan gyorsan vert a szíve, hogy azt hittem, rögtön kiugrik a helyéből. Egyetlen dolgot tehettem. Szorosan magamhoz öleltem, és vártam, hogy kiboruljon, és végre kitörjön belőle a sírás. Vártam, hogy ordítson, tomboljon, és kiadja minden keserűségét.

Bármit megtettem volna, hogy visszavihessem a hálószobába. Legszívesebben visszaforgattam volna az idő kerekét, és visszamentem volna addig, amikor békésen aludt mellettem. Egyenletesen lélegzett. Lassan vert a szíve. Nyugodt volt. Egy pillanatra talán meg is feledkezett a lelki

sebeiről.

Tarhattam volna, míg letörik a kezem, de akkor sem lett volna neki jobb. Mielőtt találkoztunk, már nem ugyanaz az ember volt, mint annak idején, és csak most kezdődött az igazi gyászfolyamat. Épp ezért semmit nem tehettem, hogy enyhítsem ezt a borzalmat.

Ez nem azt jelenti, hogy meg se próbálom.

Nem üvöltött.

Nem sírt.

Nem jajveszékelt vagy szitkozódott.

Meg sem mozdult.

– Itt vagyok – mormoltam, és folyamatosan puszilgattam az arcát. – Lassítok veled. Csak te és én, Charlotte.

Nem válaszolt. Őszintén szólva már abban sem voltam biztos, hogy lélegzik.

Nyugodt volt.

Ijesztően nyugodt.

– Kicsim – szólta az anyja, és odalépett.

Testem feszült, de éreztem, hogy Charlotte az anyja felé indul, ezért elengedtem.

De nem futott az anyja karjaiba.

Távolabb lépett mindkettőnkől, és így szólt:

– Kávéra van szükségem – jelentette ki automatikusan, és megkérdezte, hogy én is kérek-e.

Nyugodt. Higgadt. Összeszedett.

Nyoma sincs könnynek a szemében. Leengedett váll. Semmi reszketés.

A kurva életbe!

Ez nem az ő arca. Teljesen üres. Még az elrejtett

érzelmeket sem látom. Sokkal rosszabb volt, mintha sírna, mert a találkozásunk óta most először érzem, hogy már kiborulni sincs ereje.

– Charlotte! Gyere vissza, édes!

Nem fizikailag gondoltam. Lélekben is messze járt, és ezzel halálra rémisztett.

Kinyújtottam a kezem, hogy megfogjam az övét, és összekulcsoltam az ujjainkat. Próbáltam olvasni a gondolataiban. Nem fogta meg erősen a kezem. És gyengéden sem. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy elvenni sem próbálta az övét.

Lazán tartotta a csuklóját.

Fizikailag ott volt, érzelmileg és lelkiileg kilométerekkel távolabb.

Közelebb mentem, és riadtan suttogtam.

– Menjünk, és üljünk le a sötétben.

Rám mosolygott, de olyan erőltetetten, mintha műanyagból lenne az arca.

– Inkább maradjunk a fénynél, Porter.

– Nem tudom, most hol vagy, de gyanítom, hogy nem a fénynél. Engedj be! Veled tartok, bárhová akarsz menni. Itt vagyok.

Kihúzta a kezét az enyémből, és a mellkasomra tette. Aztán lefelé nézett, és kábán követte az ujjával a pólóm nyakvonalát.

– Hosszú ideig vártam, hogy megtudjam, merre van a fiam. Most már tudom. Ez a fény már nem lehet világosabb.

Nagyot sóhajtottam, és úgy éreztem, mintha fejbe vágtak volna.

Igaza van. Pont ez a legszörnyűbb az egészben. Mégis ez a tény.

Üres tekintetét figyeltem, és próbáltam megtalálni benne a ragyogást, amivel rabul ejtette a szívemet.

Sajnos nem sokáig nézhettem, mert hirtelen megfordult, és a konyha felé vette az irányt.

– Hadd csináljam meg a kávé, Charlotte – mondta az anyja, miközben utánament.

Én csak álltam ott, megkövülten.

Mindenki másképp reagál a tragédiára. Ezt magamról tudom. Istenem, hányszor küzdöttem én is emiatt!

A mostani viszont egészen más helyzet volt. Nem tudtam, mit tegyek.

Adjak neki teret?

Ragaszkodjak hozzá, hogy beszéljen?

Bevigyem a hálószobába, húzzam le a redőnyt, és kényszerítsem a sötétbe?

Ha tartom magam a szabályokhoz, akkor csak egy dolgot tehetek: várok, hogy magától megnyíljon. De ez akkor és ott képtelenségnek tűnt.

Ha viszont megszegem a szabályt, megbántom Charlotte-t.

Néztem a pultnál, ahogy tett-vett az apró konyhában. Anyja próbálta megállítani, de Charlotte ügyet sem vetett a könyörgésére, csak elővette a kávé és a csészéket, megtöltötte a kancsót vízzel, és a gépbe öntötte. Arcán nyoma nem volt érzelemnek, mozdulatai lágyak és kimértek voltak. Egyáltalán nem látszott, hogy ideges. Mintha robot lenne.

Amikor két csészét megtöltött, egyet odahozott nekem. Pont ugyanott álltam, ahol eddig, ő pedig karnyújtásnyira tőlem.

Elvettem a csészét, de folyamatosan őt néztem, és csak egy dolgot mondtam:

– Engedj be!

A csészéjére bámult, aztán szürcsölt egyet a kávéból.

– Hidd el, jobb, ha ebből kimaradsz.

Szomorúan lehunytam a szemem, és a fejemet csóváltam. Amikor kinyitottam, Tomra néztem, aki pár lépésre állt tőlem, és gyanakodva figyelte Charlotte-ot.

– Charlotte! – szólalt meg Tom. – Több infóra van szükségem, mielőtt beszélek Bradyvel. Biztos fel fog tenni pár kérdést, amire nem tudom a választ. Eljössz velem?

Charlotte rám nézett, de Tomnak címezte a választ:

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

Aztán hozzám intézte szavait:

– Szerintem jobb, ha most elmész.

Ezt a kijelentést képtelen voltam komolyan venni.

– Nem – jelentettem ki kerek pereg. Odaléptem, a bal kezembe tettem a csészét, jobb kezemmel pedig átkulcsoltam a nyakát. Behajlítottam a térdem és lehajoltam, hogy a tekintetünk egy magasságban legyen. – Ha *te* akarod, hogy elmenjek, az egy dolog. Nem örülnék, nagyon bántana. De ha *tényleg* erre van *szükséged*, akkor eltűnök. Viszont az a gyanúm, hogy a lelked mélyén nem is akarsz elküldeni, ezért nem megyek sehová. Mondtam már: megállok veled. *Bármikor*, Charlotte.

Hirtelen megláttam a szemében egy apró fényt, ami az

általam ismert Charlotte-ra emlékeztetett. Kicsit megkönnyebbültem.

– Meg akarsz állni? – kérdeztem. – Tegyük úgy, mintha ez nem most történne?

Remegett az álla, miközben bólintott, és könnyek szöktek a szemébe.

Megfogtam a tarkóját, és magam felé húztam, hogy felsőtestünk összeérjen. A kávé kiömlött a földre, amikor átkarolta a csípőmet. Még akkor sem sírt, de olyan szorosan bújt hozzám, mintha egygyé akarna velem olvadni. Őszintén szólva, nem bántam volna.

– Akkor megállunk – suttogtam, aztán megcsókoltam a feje búbját.

Charlotte anyja odarohant, és elvette mindkettőnk bögréjét. Zokogott, amikor látta, hogy a lánya milyen erősen kapaszkodik belém. Megpuszilta Charlotte fejét, aztán rám nézett.

– Maradok, de nem fogok zavarni.

Bólintottam.

Tom is odajött, és megsimogatta Charlotte hátát, aztán megszorította a vállát.

– Most mennem kell dolgozni. Később még visszajövök.

Amikor Charlotte nem válaszolt, Tom biccentett felém, aztán halántékon csókolta Charlotte anyját, és elindult az ajtó felé.

Egyedül maradtunk.

Legalábbis majdnem. Charlotte anyja, akiről később megtudtam, hogy Susannek hívják, gyorsan elkezdett takarítani. Charlotte nem sokat törődött a dísz tárgyak és a

képek törölgetésével, de Susan – ígéretéhez híven – igyekezett meghúzni magát, és ezek takarításával is foglalatoskodott.

Én is tartottam a szavam. Úgy tettem, mintha reggel mi sem történt volna.

Őszintén szólva Oscar-díjas alakítást nyújtottam, mert az események után sajgott a mellkasom, és folyamatosan járt az agyam.

Charlotte és én a kanapén ültünk. Lábamat a dohányzóasztalra tettem, ő pedig az enyémre fektette a sajátját. Nem volt tévéje, ezért fogtam a laptopját, és kerestem valami agyzsibbasztó vígjátékot a Netflixen. Egyikünk sem figyelt a műsorra.

Ő a távolba révedt és elmerült a gondolataiban, én pedig aggódva figyeltem őt.

Szórakozottan mozgatta az ujjait. Hol összekulcsolta, hol elengedte őket, aztán előlről kezdte az egészet. Én közben köröket rajzoltam a lábára.

Csak ritkán beszéltünk, és akkor is felszínes dolgokról.

Még a poénomon is nevetett egy kicsit, amikor Ritáról és Tannerről volt szó.

Amikor eltelt jó néhány óra, Susan felajánlotta, hogy készít nekünk reggelit. Charlotte nem akarta, de a kávé elfogadta. A mellkasához szorította a csészét, de egy kortyot sem ivott belőle. Amikor érezte, hogy kihűlt, kiöntötte az egészet.

Az ebéd nagyjából ugyanígy telt. Csak ezúttal az ölébe tette a szendvicses tányért, én pedig elvettem, és felraktam az asztalra.

Egész nap a kanapén ültünk. Összeöleleztünk, és elvesztünk valahol a fény és a sötétség határán. Késleltettük az elkerülhetetlent.

Kicsivel öt óra után Charlotte elaludt, ezért kibújtam az öleléséből, és felhívtam anyámat, hogy megkérdezzem, mi van a gyerekekkel. Szóltam neki, hogy késem. *Még hozzá sokat.* Rögtön felajánlotta, hogy ott marad még egy éjszakára, de tudtam, hogy haza kell mennie. Ő és apa másnap reggel Maine-be készültek. Két hétre utaztak el, hogy megünnepeljék a házassági évfordulójukat. Lelkifurdalásom volt, amiért megkértem, maradjon egy éjszakát a gyerekekkel, viszont tudtam, hogy két hétig nekem kell ellátnom a gyerekeket, ezért gyakorlatilag semmi időm nem lesz Charlotte-ra. Anyám egy igazi tündér, amiért bevállalta azt az éjszakát. Azt viszont nem akartam, hogy újabb áldozatot hozzon.

Ahogy elnéztem a békésen alvó Charlotte-ot, tudtam, hogy ez a vihar előtti csend. Viszont azzal is tisztában voltam, hogy a gyerekeim várnak otthon. Ismét két tűz közé kerültem.

Lehunytam a szemem, mélyet lélegeztem, és a farzsebembe tettem a telefont.

Igazság szerint nemcsak Charlotte tesz úgy, mintha teljesen nyugodt lenne. Én is ezt csináltam évekig. Tettettem, hogy nem tettemek semmit, holott magam is tudtam, hogy színjátékot játszom.

Ha azt akarom, hogy szembenézzon a valósággal, akkor nekem is azt kell tennem.

Fájni fog. Nem. Ölni fog.

De talán ez az egyetlen módja, hogy elengedjem a saját tragédiámat.

A kábulat már nem működik. Nálam legalábbis nem. És szerintem Charlotte-nak sem ez jelenti a megoldást.

Ideje véget vetni az egy helyben toporgásnak.

Odamentem a kanapéhoz, leültem a szélére, és összeugrott a gyomrom az előbbi gondolatra.

– Kelj fel, szívem! – suttogtam, és kifésültem egy hajtincset az arcából.

Álmosan kinyitotta a szemét, halványan elmosolyodott, aztán átkulcsolta a nyakamat. Végül egy szempillantás alatt újból üressé vált a tekintete.

– Mész?

– Szeretném, ha velem jönnél – mondtam mosolyogva.

– Hová? – kérdezte összevont szemöldökkel, miközben a homlokát ráncolta.

Lehajoltam, és gyengéden szájon csókoztam.

– Valahová. Felkészültél?

Felült, és fürkésző tekintettel végigmért. Látszott, hogy fél.

– Ha *szeretnéd*, hogy veled menjek, akkor igen, Porter. Felkészültem.

Újból megcsókoztam, de ezúttal hosszasan és erősebben.

– Kellemetlen lesz – mormoltam.

– Veled kimozdulni általában kellemetlen – cukkolt viccesen.

Összetört a szíve. Gyászol. És még így is képes viccelődni a kontómra.

Charlotte.

Az én Charlotte-om.

Nevettem. Hangosan. Jóval hangosabban, mint ahogy aznap nevetett volna egy átlagember. De tudtam, hogy csak így lábalhatunk ki ebből az egészből.

Elköszöntünk Susantól, aki továbbra is ott maradt Charlotte lakásán.

Nyilván nem örült, hogy elmegyünk, de annak igen, hogy jó kezekben tudhatja a lányát. Charlotte belém karolt, aztán megbökte a nyakamat az orrával, amikor készen állt az indulásra.

– Nemsokára visszajövünk – mondtam nyugtatásképp az anyjának.

Susan bólintott, és megfogta Charlotte arcát.

– Ha bármire szükséged van, hívj. Rendben? Itthon leszek, és várlak.

– Köszönöm, anya – suttogta Charlotte.

– Ez csak természetes, kicsim.

Susan az ajtóból figyelt minket, és látszott rajta, hogy pontosan tudja, mit érez a lánya. Charlotte hiába próbálta elrejteni az érzéseit, biztos, hogy az anyja elől nem sikerült.

Átkaroltam Charlotte vállát, ő pedig a csípőmet. A másik kezét a hasamra tette, és úgy hagytuk el a lakást, mint két összetört szívű ember. Őszintén reméltem, hogy ez utóbbi örökre megváltozik.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Tom

Tom Stafford szomorúan ült le az asztalához a kapitányságon. Mindig utálta, ha efféle hírt kell megosztania. Főképp, ha a számára két legfontosabb nőről van szó. Feltett szándéka volt, hogy élete végéig Susan mellett marad. Kapcsolatuk lassan fejlődött az évek során. Ő már jóval régebb óta volt szerelmes az asszonyba, mint hogy randevúra merte volna hívni.

Charlotte más. Őt lányaként kezelte, ha már a sajátját nem láthatta felnőni. Nagyon sajnálta, amiért az élet olyan rútul bánt vele, de úgy gondolta, Charlotte *mindig* az ő kislánya marad. Kapcsolatuk a súlyos veszteségen és a fájdalmas emlékeken alapult. Semmi nem tehetett tönkre a kettőjük között kialakult köteléket.

Lucas eltűnésének esete már az első naptól kezdve reménytelennek tűnt, Tom mégis mindent megtett, hogy megtalálja a kisfiút. Kudarccal követte, de a férfi folytatta a nyomozást, és nem akarta feladni, míg a fiú nyomára nem bukkan. Tíz év alatt nem volt olyan nap, hogy ne nyitotta volna ki a már lezárt aktát. Próbált olvasni a sorok között, hátha többet megtud Lucas Boydról.

De minden nap ugyanúgy végződött: bukással.

Az építési terület, ahol Lucas holttestét megtalálták, mindössze két kilométerre volt a parktól, ahol nyoma veszett. A rendőrség, az FBI és több száz önkéntes ezerszer átkutatta már a terepet, miután a kisfiú eltűnt. Tom személyesen kapcsolódott be a munkába, és maga is többször átfésülte a területet. A halottkém előzetes jelentése és a nyomok becsült kora alapján Lucas Boyd már az elrablásának napján a föld alá került.

Tom erős büntudatot érzett. Tíz éve véget vethetett volna Charlotte szenvedésének. Csakhogy nem tette. És nagyon jól tudta, hogy ez az ő lelkén szárad.

Hátradólt a székén, kortyolt egyet a papírpohárba töltött kávéból, ami olyan erős volt, hogy alig tudta lenyelni. Előző nap tizenegykor hívták, hogy egy kisbaba holttestének maradványaira bukkantak az építkezésen. Tizenegy óra húszkor már a kapitányságon volt. Összeugrott a gyomra, amikor meglátta a kék-fehér kezeslábast, amit Lucas utoljára viselt.

Tekintve, hogy rengeteg kék-fehér csíkos kezeslábast lehet kapni, leginkább a cumilánc és a behímzett név keltett erős gyanút a nyomozóban. A fenébe! Akármilyen hévvel kereste a fiút annak idején, most gyűlölte a tényt, hogy megtalálták. Pontosabban azt gyűlölte, hogy egyáltalán a keresésére kellett indulni.

A rákövetkező néhány órában egy szemhunyásnyit sem aludt. Haza se ment. Inkább úgy döntött, hogy szakít a protokollal, és egyszer és mindenkorra véget vet a számára legfontosabb két nő szenvedésének. Aztán kénytelen lesz elvinni a szerelmét, hogy közöljék a rossz hírt a kedvese

lánnyával, akit nyilván letaglózna majd a hírek.

Egyedül a tudat vigasztalta, hogy végre lezárhatják ezt a szörnyű fejezetet Susan és Charlotte életében. Megkönnyebbülésnek nyomát sem érezte, amikor Susan térdre rogyott a hír hallatán, Charlotte pedig behúzódott a saját világába. Tom attól félt, hogy soha nem tér vissza. A férfi tudta, hogy számára a lezárás az egyetlen vigasz, hacsak meg nem találja a tettest.

Lucas elment, és ő már semmit nem tehet, hogy visszahozza. Ez az eset közel-távol nincs lezárva.

Hirtelen reménykedni kezdett, amikor eszébe jutott, hogy kell lennie más bizonyítéknak is. Az igazságügyi orvostan hatalmasat fejlődött, mióta Tom nyomozónak állt. Ez utóbbinak pedig harminc éve. Szentül hitte, hogy a labor majd talál még valami nyomot, amin el lehet indulni. Emiatt ült még mindig a kapitányságon, bámulta a monitort, és folyamatosan frissítette az e-mailjeit, hátha újabb jelentés érkezik.

Egész délután írogatott Susannek, és a válaszokból úgy tűnt, hogy Charlotte nem hajlandó tudomást venni a valóságról. Viszont öröm az örömben, hogy talált magának egy férfit, aki remélhetőleg úgy bánik vele, ahogy ilyen esetben szükséges. Charlotte sem neki, sem Susannek nem mondta, hogy ismét találkoznak Porterrel, pedig tudta, hogy látták őt a férfival a Porterhouse-ban. Láta, hogy Charlotte úgy kapaszkodik Porterbe, mintha a férfi meg tudná védeni a világ összes fájdalmától. Egyértelműnek tűnt, hogy komolyra fordult köztük a dolog.

– Szia, Tom! – szólt oda neki kollégája, Charlie Boucher,

erős New York-i akcentussal. Ez szöges ellentétben állt a kapitányság dolgozóinak kilencven százalékát kitevő déli srácok beszédével.

Tom megfordult, és látta, hogy a férfi pont felé tart, kezében egy borítékkal, amit a levegőbe emel.

– Megvan az eredmény? – kérdezte Tom, és talpra ugrott.

Charlie vállat vont.

– Menj be a laborba! Vannak jó és rossz hírek. És mivel a világ bonyolult, a kettő egy és ugyanaz.

Tom kikapta kollégája kezéből a borítékot. Feltépte, és lüktetett a vér az ereiben.

Charlie leült egy székre Tom asztalához közel, majd kinyújtotta a lábát, és így szólt:

– Nem Lucas Boyd az.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Charlotte

– Hová megyünk? – kérdeztem Portert, miközben a külváros felé tartottunk.

Lehúzta az ablakot, kikapcsolta a rádiót, és a combomra tette a kezét. A meleg áprilisi szellő befűjt az ablakon, de én semmit nem éreztem a kábulattól.

Amikor nem arra gondoltam, hogy Lucas meghalt, akkor ez a nap is olyan volt, mint a többi. Számomra a fiam már évek óta halott volt. De amikor Tom megosztotta velem a borzalmas hírt, úgy éreztem, mintha fejbe vágtak volna, holott ép ésszel tudtam, hogy nem aznap történt az eset. Én már sokkal korábban elvesztettem Lucast.

Teljesen kikapcsoltam, és ez tudatos döntés volt. Pontosan úgy tettem, mint annak idején, amikor a fiam eltűnt, én pedig visszamentem az egyetemre. Egyszerűen nem tudtam kezelni az érzelmi hullámozást.

Sokkal könnyebb volt teljesen üres fejjel.

Persze még így is gyötrődtem.

– Itt vagyunk – mondta Porter.

– Öhm... – körbenéztem, és kis híján megállt a szívem, amikor leparkolt egy keskeny kőhídnál, ami inkább tűnt felüljárónak, csak nem az autópályát fölött haladt, hanem a

Chattahoochee folyó fölött.

– Itt kezdődött – jelentette ki határozottan, majd meglepően erősen szorította a combomat, miközben láttam, hogy kezd úrrá lenni rajta a pánik. Felemelte az egyik ujját, és a kocsi ablaka felé mutatott. – Láttam, hogy áthajt a korláton, és még csak nem is fékezett.

– Jó ég! – suttogtam, és megfogtam a kezét.

Néhány autó elhaladt mellettünk, de hiába lehetett hallani a motorok zúgását, mindent elnyomott az a mérhetetlen fájdalom, ami Porter hangjából áradt, amikor folytatta.

– Még soha nem jöttem vissza. Három éve, hogy meghalt, de azóta egyszer sem jöttem ide.

– Persze hogy nem – megszorítottam a kezét. – Miért jöttél volna?

– Mert itt kezdődött – válaszolta. Elhúzta a kezét, és kinyitotta az ajtót. Szélesre tárta, aztán folytatta. – És itt is kell befejezni.

Eddig rosszul mondtam. *Ez* volt az a pillanat, amikor tényleg majdnem megállt a szívem.

– Porter! – kiáltottam, és kipattantam a kocsiból. Jeges rémület fogott el, amikor láttam, hogy átmászik a korláton, és lefelé néz. – Ne csináld! – ordítottam, és ijedtemben elfogott a hányinger.

Hála az égnek, hallgatott rám.

– Mit? – kérdezte, és úgy nézett rám, mintha megbolondultam volna.

– Mit?! – üvöltöttem, és még a könnyem is kicsordult. – Mi a bűdös frászt művelsz?

– Úszom egyet – mondta megint olyan hangsúllyal,

mintha én lennék a hülye.

Pislogtam, és elgondolkodtam, hátha tényleg én bolondultam meg, mert itt már semmi logikát nem láttam. Miután mindent végigpörgettem, és arra jutottam, hogy *nem én* kaptam idegösszeomlást, megkérdeztem:

– Idegösszeomlást kaptál?

– Nem tudom, milyen az – válaszolta rezzenéstelen arccal. Ezek után már teljesen biztos voltam benne, hogy idegösszeomlása van.

Megálltam mellette a korlátnál, és a mutatóujjammal intettem.

– Porter, édesem. Gyere ide! Nem mész úszni. Sötét az a folyó, és lehet, hogy alligátorok is vannak benne. Vagy legalábbis kígyók.

Oldalra hajtotta a fejét, de szerencsére tett felém néhány lépést.

– Tudom, hogy sötét, Charlotte. Az elmúlt három évben pont ilyen sötétségben és mocsokban éltem. Meg akarok tőle szabadulni.

– Nem...

– De igen – jelentette ki kategorikusan. – Kurvára elegendő van abból, hogy ez még mindig nyomaszt. Nem akarok ezzel együtt élni. Gyűlölöm, amiért megölte magát, és a gyerekeket is magával akarta vinni. Ő ilyen volt. Ezen nem tudok változtatni. Az egyetlen, amin viszont tudok, hogy másképp viszonyulok a történetekhez. Évekig hibásnak éreztem magam, amiért nem voltam mindig mellette.

Még a lélegzetem is elállt, égett a torkom. Nagyon jól ismertem ezt az érzést.

Ez a seb soha nem fog begyógyulni.

– Nem hagytad magára, Porter.

Ajka elvékonyodott, és szomorúan bólintott.

– De igen. Látnom kellett volna, hogy ez lesz. Tudtam, hogy szenved, de azt nem vettem észre, hogy ilyen súlyos a helyzet. Évek óta Travis egészségével foglalkoztunk, és ő mindig nagyon optimista volt. De amikor közölték velünk, hogy a fiunknak szívatültetésre lesz szüksége, végleg kiborult.

Hazudtam. Kétszer is. Ez volt az a pillanat, amikor megállt a szívem.

Jóságos ég!

– Tessék? – kiáltottam, és a szám elé tettem a kezem. Hátrálni kezdtem, de a korlát megfogott.

– A fenébe! Ne haragudj! Nem kellett volna szóba hoznom a gyerekeket.

A fejemet csóváltam. Nem ezen akadtam ki.

– A fiadnak szívatültetése volt? – kérdeztem, miközben továbbra is eltakartam a szám.

– Még nem – válaszolta.

– Miért nem? – ordítottam, és szíven ütött, hogy van még egy szörnyűség, amiben Porter és én osztozunk.

Összevonta a szemöldökét.

– Még csak hat hete volt a listán. Pont ezért akartam, hogy minél jobban legyen. Ha beteg, és pont akkor lenne donor, akkor nincs esélyünk.

– Istenem! Akkor emiatt vannak gondok a tüdejével?

– A francba! – mormolta Porter, aztán a karjába zárt. – Jó ég, Charlotte! Nincs semmi baj. Dr. Whitehallnak hála,

Travis sokkal jobban van. A múlt héten a doktornő még a gyermekkardiológiai osztály vezetőjét is megkérte, hogy konzultáljon a kardiológusunkkal.

Összeugrott a gyomrom. Porter tényleg a poklok poklát éli. Még emlékszem a napra, amikor Lucas betegségét diagnosztizálták. Életem legfájdalmasabb napja volt.

Megszorítottam a vállát, mintha így akarnám jelezni, hogy osztozom a fájdalmán.

– Sajnálom. Nem tudtam. Én...

Megfogta a kezem, és egy kicsit arrébb tolt, hogy a szemembe tudjon nézni.

– Édesem. Nincs semmi baj. A fiam egy igazi harcos. Sikerülni fog.

– De mi van, ha... – kezdtem, aztán inkább csendben maradtam.

– Ne! Erre ne is gondolj! Sok időt töltöttem a sötétségben, de Travis egészsége nem tartozhat oda. Rendbe jön. Megkapja az új szívet, és boldogan él, míg meg nem hal. Idős koráig. Ez az egyetlen lehetőség. Épp ezért ez így is fog történni. Érted?

Sajnos túl sokat tudtam, hogy ezt elhiggyem. De ha Porter illúzióba akarja ringatni magát, nem én fogom kiábrándítani.

– Igazad van. Minden rendben lesz – bólogattam.

– Jól van. Most beszéljünk valami másról – mondta Porter, és a fülem mögé tűrt egy hajtincset.

– Miről? – suttogtam.

– Sírsz – jelentette ki, és letörölt egy könnycseppet az arcomról.

– Basszus! Ne haragudj! Pedig te kaptál idegösszeomlást, nem én.

– Komolyan mondd? – kérdezte vigyorogva.

– A hídnál vagyunk. Úszni akarsz a sötét, mocskos folyóban. Három éve hibásnak érzed magad a törtétek miatt.

Ajkát a homlokomhoz szorította.

– Akkor elhalasztom az idegösszeomlást. Pocsék nap volt a mai, mégsem sírtál egész mostanáig, amikor kiderül, hogy a fiamnak új szívre van szüksége. Van valami, amit el akarsz mondani? Mármint azon túl, ami nyilvánvaló.

Elkaptam a tekintetem, és a mellettünk elhaladó autót figyeltem.

– Azon túl, ami nyilvánvaló? Nem.

– Jó. Akkor még mindig színlelünk? – kérdezte.

Visszanéztem rá, és megint könnyek szöktek a szemembe.

A francba.

– Én...

Megpuszilta az orromat, de nem hagyta, hogy befejezzem.

– Jól van. Térjünk vissza az idegösszeomlásomhoz.

Nagyot nyeltem.

– Várj! Nincs is idegösszeomlásod, ugye?

– Nincs – válaszolta nevetve.

– Na jó. Térjünk vissza rá.

Előrehajolt, és a fülembe súgta:

– Készen állok, hogy elengedjem. Túl sokáig emésztett a bűntudat. Mindent megtettem, amit tudtam, Charlotte. Jól csináltam? Persze hogy nem. De ezen már nem tudok változtatni. A régi Porter Reese valahol a folyó mélyén van.

Készen állok, hogy visszahozzam.

Hirtelen mozgásra lettem figyelmes. Kilépett a cipőjéből.

– Nem hiszem, hogy be kéne úsznod a... Porter! – kiáltottam, amikor hirtelen a sziklák felé rohant.

Nem ugrott be, de nem lassított, amikor a mocsaras folyóhoz ért. Aztán egyszer csak eltűnt a felszín alatt.

– A kurva életbe! – mormoltam, és én is levettem a cipőmet, hátha ki kell majd mentenem Portert. Közben végigmértem a terepet, mert szentül hittem, hogy vannak itt aligátorok.

Néhány másodperc múlva Porter kidugta a fejét, és visszhangzott a kiáltása.

– A francba! Ez hideg – jelentette ki mosolyogva. Boldog, széles vigyor jelent meg az arcán. Ilyet eddig soha nem láttam rajta, pedig amikor megismerkedtünk, rengeteget mosolygott. Ahogy én is.

Ez a mosoly egyszerűen lenyűgöző. Mégis fájtnézni. Irigykedtem. Nekem nem segít egy nyomorult folyó, hogy visszakapjam a régi életemet.

A fiam eltűnt...

– Istenem – sóhajtottam. Forgott a gyomrom, remegett a térdem, és szó szerint alig tudtam lélegezni.

Kiszáradt a szám, és úgy éreztem, megfulladok.

Testen kívüli élmény volt látni, ahogy visszatér a partra, a farmerjáról csöpögő víz nyomot hagy a sziklán, pólója pedig szorosan a mellkasára és kőkemény bicepszére tapad. Mosolya nem halványul, míg elém nem áll.

– Szia. Porter Reese vagyok – mondta, és felém nyújtotta a kezét.

Ez volt a pillanat, amikor keserves zokogásban törtem ki.
– Meghalt!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Porter

Keserves sírásának hallatán majd megszakadt a szívem. Közben azon voltam, hogy feldolgozzam a hallottakat. Előrehajoltam, és gyorsan megtámasztottam, mielőtt a földre zuhanna.

– Meghalt. A fiam – zokogta, és látszott, hogy most hasított bele igazán a felismerés.

Csorgott a ruhámból a víz, miközben magamhoz szorítottam Charlotte-ot, és azt kívántam, bárcsak többet is tehetnék.

Egyértelmű volt, hogy Charlotte végleg felhagyott a színleléssel.

– Tudom – suttogtam, és halántékon csókoltam.

– Azt hittem, könnyebb lesz így – zokogta, miközben egész teste remegett. – Ezt akartam. Nem gondoltam, hogy ennyire fog fájni.

– Tudom, szívem. – Újból megcsókoltam, és csak bámultam a mellettünk elhaladó autókat. A világ nem állt meg, pedig minden erőmmel azon voltam, hogy megállítsam Charlotte-nak.

Rázkódott a sírástól, miközben folytatta.

– Már tíz éve, Porter! Nem kellene ennyire fájni. Meg

kéne könnyebbülnöm. Hálásnak kéne lennem, amiért nem szenvedett. Nekem...

És ebben a pillanatban szegtem meg az összes, eddig felállított szabályt.

A szabályok nem segítenek Charlotte-on.

Ahogy rajtam sem.

Tehát nem segítenek *rajtunk*.

A sötétség a világ legmagányosabb helye még akkor is, ha az embernek van társasága. Charlotte és én becsaptuk magunkat. Nem osztottuk meg a sötétséget.

Mindketten a vakító fényben éltünk. Ronda hely volt, ahol rengeteg szörnyűség történt a jó emberekkel.

Viszont a szerelem is itt született és fejlődött.

Ezt rögtön tudtam, ahogy először megpillantottam Charlotte Millst.

És a világon mindent megtettem volna, hogy ezt fenntartsam.

Akkor is, ha szembe kell néznom a valósággal.

Megragadtam a vállát, és finoman megráztam, hogy biztosan magamra vonjam a figyelmét.

– Ne szabd meg magadnak, hogy *mit* érezz! Ha kiderül, hogy meghalt a gyereked, természetes, hogy kiborulsz. Teljesen mindegy, hogy tíz éve vagy tíz másodperce történt. Engedd szabadjára az érzéseidet! Engedd, hogy fájjon! Talán ez az egészsnek a kulcsa, Charlotte. A színlelés nem változtat semmin. Az igazság végül úgyszólván törli az embert. Hagyj magadnak időt a gyászra. Hagyd, hogy az érzéseid a felszínre törjenek! Hagyd, hogy elragadjon a hév. Engedd szabadjára a bánatodat, a dühödet, és minden olyan érzést,

ami tombol benned! Semmit ne tarts vissza – kicsit vártam, aztán lágyabb hangon folytattam: – És csak ez után engeddel!

– A fiam volt. Képtelen vagyok elengedni.

– Igazad van. De a *bűntudatot* elengedheted. Figyelj! Nem ihatok bort, ha vizet prédikálok. Nem mondhatom, hogy semmi okod bűnösnek érezni magad, míg saját magamnak nem mondom ugyanezt. Azt viszont bátran állíthatom, hogy muszáj elengedned ezt a borzalmat. Fájdalmas lesz, Charlotte. A legfájdalmasabb, amit valaha éreztél. De el tudod engedni. Muszáj. Mert csak így léphetsz tovább.

– Nem akarok továbblépni! – ordította, és az egész teste megfeszült.

Nagyon halkán szóltam, és lehajtottam a fejem, hogy összeérjen a homlokunk.

– De igen. Látom a szemedben, valahányszor rám nézel. Valahányszor nevetsz az idióta poénjaimon. És mindig, amikor ugyanazt a kérdést teszed fel a gyerekekkel kapcsolatban. Attól még, hogy nekem is pocsék a múltam, nem általam fogsz kikeveredni a saját poklobból. Magadnak kell megtalálni a kiutat.

Erőltetett nevetésben tört ki, aztán kibontakozott az ölelésemből.

– Ebből a pokolból nincs kiút, Porter. És ha azt hiszed, hogy ez a folyóban úszás több volt, mint színjáték, és valóban visszataláltál a régi önmagadhoz, akkor te sokkal rosszabbul vagy, mint én.

Sóhajtottam, és előre gyűlöltem magam azért, amit mondani készültem. Csakhogy ezúttal úgy tűnt, mint aki

megint elrejtőzik, és attól tartottam, hogy nem jön vissza hozzám.

– Meghalt, Charlotte. – Halálra vált arccal nézett rám. – Tudom, hogy szereted. És azt is tudom, hogy bármit megtennél, hogy újra lásd. De már nem tehetsz semmit. Mindig a *fiad* lesz. Ezt soha, senki nem cáfolhatja. De a szeretetnek nem a gyűlölet az ellentéte, ahogy annak idején hittem. Inkább a gyötrődés. És te már jó ideje élsz így. Engedd! El!

– Ó a fiam – suttogta remegő állal.

– Ó is szeretett téged. Gondolod, hogy... – nem fejeztem be a mondatot, mert láttam, hogy kővé dermed.

– Mit? – kérdezte.

– Hogyhogy mit?

– Kisbaba volt, Porter. Nem szeretett. *Szüksége* volt rám. Én pedig cserben hagytam.

Összeugrott a gyomrom. A kurva életbe! Nem is tudta, hogy a fia szereti. Soha nem felejttem el a napot, amikor Travis először mondta, hogy szeret. Persze hogy attól kezdve örök szerelem volt a miénk. Ötéves volt, mi pedig alig egy évvel azelőtt házasodtunk össze Catherine-nel. Amikor Travis azt mondta, szeret, olyan dolgot indított el bennem, amiről azt sem tudtam, hogy létezik. Erre csak a gyerekek képesek. Hiába érzi az ember, hogy mindene megvan, a gyerek még a kerek egészhez is képes hozzátenni.

Attól fogva éreztem úgy, hogy Travis a fiam. Nem az én vérem, de az teljesen mindegy volt. A szeretet összekötött minket. Aznap megkérdeztem Catherine-t, hogy a nevemre

vehetem-e, és már nem is gondoltam arra az időre, amikor másképp volt.

Nagyon elszomorított, hogy Charlotte-nak ez nem adatott meg.

– Jaj, Charlotte! – közelebb léptem hozzá, és magamhoz öleltem. Továbbra is olyan volt, mint egy kőszobor, de nem hagytam, hogy ez eltántorítson. – Persze hogy szeretett. Az édesanyja voltál.

– És... Cserben hagytam – dadogta.

– *Akkor is szeretett* – suttoztam.

– Kizárt. Magára hagytam.

– *Akkor is szeretett.*

Lassan odajött, és átkarolta a csípőmet.

– Segítettem egy vadidegennek ahelyett, hogy vigyáztam volna a fiamra.

– *Akkor is szeretett.*

– Miért? – nyöszörgött.

– Mert ahogy ő mindig a fiad lesz, úgy te mindig az anyja maradsz. Amit tettél, nem változtatja meg ezt a ténnyt.

És ekkor Charlotte Mills elengedte.

Összeroskadt. Tíz év szenvedése és büntudata tört felszínre. Sírt, és érthetetlen szavakat dünnyögött. Talán a fiától kért bocsánatot. Vagy tőlem. Néha talán szitkozódott, és átkozta az egész világot. Aztán saját magát is.

Összetört.

Ugyanakkor meg is gyógyult.

Még közel sem ért a végére. Mi több, ez még csak a kezdet.

És bármi legyen az ára, én mindvégig mellette leszek.

Közel negyedóra álldogálás után Charlotte a földre

rogyott. Leguggoltam, magam felé húztam, mire úgy zokogott, hogy azt hittem, soha nem fogja abbahagyni.

Tehetetlenül próbáltam megtartani, miközben maga alá temette a szeretet és a gyűlölet.

A folyóra néztem, és hagytam, hogy engem is legyűrjön a keserűség.

Egy órát maradtunk így. Fogtuk egymást. Gyászoltuk a múltat, amit nem tudunk megváltoztatni.

A múltat, mely összehozott minket.

A múltat, mely elválaszt minket egymástól.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Tom

– Kizárt dolog! – ordította Tom Stafford, miközben remegő kézzel fogta az ismeretlen gyermek DNS-tesztjének eredményét. – Ez valami tévedés.

Charlie Boucher zavarában egyik lábáról a másikra helyezte a súlyát.

– Nem tévedés. De mielőtt végképp eldurranna az agyad, találtam néhány dolgot, ami szerintem érdekelhet.

Tom felkapta a fejét, és mogorva pillantást vetett a kollégájára.

– Jól van – mormolta Charlie. – Három különböző DNS-mintát vettek a holttestről. Az elsőt a ruháról. Ami Lucas Boydé. A másodikat magáról a testről. Ami egyértelműen *nem* Lucas Boydé. A harmadikat pedig a zacskóról, amiben megtalálták. Egy nő mintája. És ez a nő *nem* Charlotte Mills. Az adatbázisban nem találtuk az illetőt. Viszont nagyon úgy tűnik, hogy az ismeretlen gyermeknek köze van ehhez a nőhöz. Vagyis... ő volt az anyja.

Tom pislogott, és folyamatosan jártak az agytekervényei.

– Mi a halál oka?

– Ez egy régi holttest – válaszolta Charlie.

– Sokkal régebbivel is volt már dolgunk – vágott vissza

Tom.

Charlie a fejét csóválta.

– Még nem lehet biztosat tudni. Legalábbis fizikailag. Elküldtek néhány mintát, de időbe telik, míg megérkezik a patológiai és a toxikológiai vizsgálat eredménye.

A francba! Tom pontosan tudta, hogy ez egy örökkévalóság lesz.

Megvakarta az orrnyergét, és ledobta az aktát. Összeugrott a gyomra, amikor végiggondolta, miként fogja erről Charlotte-ot tájékoztatni. Ismét összetöri a szívét. A kurva életbe! Miért mondott neki egyáltalán bármit, míg nem volt teljesen biztos?

Mert reménykedett, hogy véget vethet Charlotte és Susan szenvedésének. Ahogy a sajátjának is.

Tom tudta magáról, hogy jó rendőr. De túl közletről érintette az eset. Már akkor át kellett volna adnia az ügyet, amikor ő és Charlotte közelebb kerültek egymáshoz. Ő viszont nem bízott a kollégáiban. Attól tartott, hogy hamar leveszik az ügyet a napirendről. Megesküdött magának, hogy objektív marad. Csak a tényeket nézi, és nem dönt érzelmi alapon.

Egyértelmű, hogy e tekintetben kudarcot vallott.

– Van még valami? – kérdezte dühösen.

– Még csak most kezdtem – válaszolta Charlie.

Tom ránézett.

– Akárki legyen is a kisfiú, a fogászati vizsgálat alapján úgy tűnik, hogy tizenkét-tizenhat hónapos lehetett, amikor elhunyt. Talán azzal kellett volna kezdenem, hogy találtunk néhány nyomot. Egy nőét. Bármiben fogadnék, hogy azé,

akié a DNS-minta.

Végre egy jó hír. Tom nagyot sóhajtott, aztán leült a számítógépéhez, és felordított.

– Kié?

– Húha! Nyugodj meg! Hadd mondjam el, miért érdekes ez.

– Ne szórak...

– A nő meghalt. Néhány éve öngyilkos lett. A folyóba hajtott a kocsival, a hátsó ülésen a gyerekeivel – szünetet tartott, majd folytatta: – A fia... Az *egyetlen* fia élve kijutott.

Tom egész teste feszült.

– De ha az *egyetlen* fia már a halottasházban van, akkor ki a frász volt az a gyerek az autóban?

Charlie előrehajolt, a térdére könyökölt, és így szólt:

– Alapos a gyanúm, hogy Lucas Boyd.

Felkapta az aktát, és kinyitotta.

– Szerintem meg kéne látogatnunk a fiú apját – mondta. Végigsimított az ujjával az oldalon, majd így szólt:

– Porter Reese-t.

A név hallatán Tom úgy pattant fel a helyéről, mintha puskából lőtték volna ki.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Charlotte

Fájt a szemem.

Fájt az arcom.

Fájt a tüdőm.

Fájt a testem.

Fájt a lelkem.

De a szívem... Továbbra is dobogott.

Lucas meghalt.

Nekem viszont túl kell élnem.

Hátrahajtottam a fejem, belenéztem Porter kék szemébe,
és így szóltam:

– Azt hiszem, végeztem.

Finoman megcsókolt, de éreztem rajta az aggodással
kevert megkönnyebbülést.

– Hogy érzed magad?

– Pocsékul.

– Nagy baj, ha azt mondom, hogy ez így van jól?

– Szerintem idegösszeomlást kaptam – válaszoltam
fejcsóválva.

– Nem csoda.

Bólintottam, és a folyóra néztem.

– Örülök, hogy nem falt fel egy aligátor.

Porter kuncogott, aztán magához ölelt, és halántékon csókolt.

– Mi legyen?

– Hazamegyünk, és szervezünk egy temetést a fiamnak – sóhajtottam.

Elgondolkodott.

– Szívesen lennék melletted, Charlotte, de tudom, hogy ez személyes. Úgyhogy mondd meg, mit szeretnél.

Felálltam, és leporoltam a nadrágomat.

– Egy pohár bort. Fel kell hívnom Bradyt. Aztán ki kell találnom, hogyan tovább. Szeretném, ha mellettem lennél. Bár azt is tudom, hogy te száraz ruhát szeretnél, és hazamenni a gyerekeidhez.

– Charlotte – suttogta bocsánatkérően, és ő is felállt.

– Semmi baj. Én már nem színlelek. – Megfogtam a kezét, összekulcsoltam az ujjainkat, és gyengéden megszorítottam a kézfejét. – Mi lenne, ha most hazavinnélek? Neked otthon a helyed. Kicsit...

– Szerintem jobb lenne, ha most nem maradnál egyedül – vágott közbe.

– Nem fejeztem be. Azt akartam mondani, hogy fújd ki magad egy kicsit a sok szarság után, és ha a gyerekeid lefeküdtek, gyere vissza hozzám ma este borozni.

– Tetszik az ötlet – mondta azzal a tipikus Porter Reese-féle mosollyal az arcán.

– Jó. Most viszont vetkőzz le!

– Mit mondtál? – kérdezte kikerekedett szemmel.

– Azt mondtam, vetkőzz le. Kizárt, hogy vizes ruhában szállj be a kocsimba.

– Már majdnem megszáradt! – védekezett.

Mosolyogtam, pedig tényleg pocsék nap volt. De Porterrel már csak ilyen az élet.

– Akkor majdnem beszállhatsz.

Szakadtam a röhögéstől, amikor láttam, micsoda hévvel kutatja át a csomagtartót papírtörőért.

Tíz perc múlva, miután atyai gondossággal leterítette a vezetőülést, mindketten beszálltunk, és a háza felé vettük az irányt, magunk mögött hagyva minden bűntudatot és keserűséget.

Ahogy Porter házához értünk, a telefonomra néztem. Két nem fogadott hívásom volt Tomtól. Kettő az anyámtól. Brady nem hívott. Gondoltam, már úgyis tudja, ezért nem lepődtem meg. Próbáltam észben tartani, hogy írnom kell anyámnak, mielőtt elindulok. Ő majd szól Tomnak.

Porter és én csendben ültünk egymás mellett. Már mindent elmondtunk. Kivéve azt az egyetlen szót, amitől a szívem kalapált. Csakhogy az a pillanat nem a szerelmi vallomásokról szólt. A nap már nyugodni készült. Az az *egyetlen szó* talán várhat napfelkeltéig.

Tíz év óta először reménykedtem, hogy lesz még napfelkelte a jövőben.

– Szerinted mikorra érsz vissza? – kérdezte Porter, amikor lekanyarodott egy mellékúton.

Előrehajoltam, kinéztem az ablakon, és figyeltem az elénk tornyosuló házakat. Nem voltak olyan nagyok, mint az öccsée, de ezek is szépek voltak. Puha pázsit borította az előkertet, hátul pedig magas, sötét kerítés állt. A sok kosárlabdapalánkról egyértelműen látszott, hogy családok

laknak erre.

Összeugrott a gyomrom, de nem hagytam, hogy úrrá legyen rajtam a pánik. Ez Porter lakhelye. Nincs benne semmi félelmetes.

– Öhm... Mikor mennek a gyerekeid aludni? – kérdeztem.

– Általában kilenckor, de lehet, hogy anyám hagyta őket tovább fent maradni, ezért... Hirtelen elhallgatott, és összevont szemöldökkel nézett maga elé. – Mi a frász ez?

Követtem a tekintetét. Két rendőrautó parkolt egy kétszintes, vörös téglás ház előtt.

– Ez a te házad?

Porter nem válaszolt, csak rátaposott a gázra, és nem lassított, míg a kocsim alja bele nem ütközött a padkába. Összereztemem.

Még a motort sem állította le, csak kiugrott a kocsiból, és rohant a járdán befelé.

Zavarodottan figyeltem.

A zavarodottságom csak fokozódott, amikor Tom kijött a házból, gyilkos pillantást vetve Porterre. Megragadta Portert a pólójánál fogva, és az ajtó melletti falhoz szorította.

Mi a fene folyik itt?

Kinyitottam az ajtót, és kiugrottam az autóból.

– Tom! – ordítottam, és rohantam a ház felé.

Tom még véletlenül sem nézett rám, miközben elővette a bilincset a zsebéből.

– Eresszen el! – kiáltotta Porter, és próbált szabadulni.

Charlie is kijött a házból. Egy sápadt, idősebb asszony követte. Megállt az ajtóban, és látszott, hogy meg akar szólalni, de képtelen rá. Kétségbeesés látszott a tekintetén.

– Állj, állj, állj! – kiáltotta Charlie, és megragadta Tom vállát. – Nem tartóztathatod le. Még nincs semmi bizonyíték.

– Hülyeség! Már eleget tudunk – csattant fel Tom.

Odamentem a vitatkozó férfiakhoz, de képtelen voltam követni a felfordulást.

– Mi a frászt művelsz? – üvöltöttem, és Tom mellkasára tettem a kezem, miközben próbáltam elválasztani Portertől.

– Menj az utamból, Charlotte! – utasított Tom.

– Nem, míg el nem árulod, mi folyik itt!

Jéghideg tekintettel rám nézett, aztán ellágyultak a vonásai, és így szólt:

– Lucas nem halt meg.

A hideg futkosott a hátamon, miközben azt hittem, elájulok. Hátrálni kezdtem, és nekiütköztem Porter mellkasának. Porter rögtön átkarolt.

– Tessék? – suttogtam.

– Ne csináld, míg nem teljesen biztos, Tom – szólt oda neki Charlie.

– Biztos vagyok a dolgomban. Ő az. Te is ugyanolyan jól tudod, mint én. Ugyanaz a vércsoport. A kórtörténet. Minden.

Tom állkapcsa megfeszült, ahogy a vállam fölött Porterre nézett.

– Okunk van feltételezni, hogy Lucas életben van, és a barátod tudja, hol találjuk.

– Mi a fészkes fenéről beszél? – ordított Porter.

Egy hang nem jött ki a torkomon.

Ismét reménykedni kezdtem.

Aki azt mondja, szavakkal nem lehet ölni, téved. Mi több,

hazudik.

A hangok és a betűk ugyan nem kézzelfoghatóak, de gyorsabban végeznek az emberrel, mint egy lövedék.

Egyetlen szó.

Amitől összeomlik egy világ.

– Apa! – kiáltotta sírva egy kisfiú, aki rögtön Porter oldalán termett. Tekintve, hogy Porter mellkasa a hátamhoz ért, én is a fiú mellett álltam.

Ösztönösen megmozdítottam a karomat, de ahogy visszaengedtem, a gyerek hátához ért.

Tomra néztem, aki először kikerekedett szemmel, aztán ellágyulva figyelt.

Olyan ellágyulva, ahogy mindig is nézett rám. És anyámra. És ahogy a... fiamra nézne.

Végigfutott a hátamon a hideg.

Lassan a kisfiúra néztem. Az apját figyelte, és sütött róla a félelem.

Láttam már Travist, de akkor és ott a remény elhomályosított, ezért olyan érzésem támadt, mintha most először találkoznék vele.

Az én hollófekete hajam.

Az apja gödrös álla.

Már nem volt kisbaba.

Ott állt.

Lélegzett.

Dobogott a szíve.

Élt.

Egyetlen szó.

– Lucas – sóhajtottam.

A. L. JACKSON

Elvesznék
benned

Nem engedlek 1.

Ajánlás

Az olvasóimnak minden üzenetért, minden
bejegyzésért, minden megjelölésért.
Mind-mind rengeteget jelent nekem!

Első fejezet

CHRISTIAN

Velem szemben ült ez a gyönyörű lány, a legédesebb és legszexibb teremtés, akit valaha láttam. Mélyen bűgött a hangja, visszafogott magabiztossága teljesen magával ragadott, miközben arcát kihangsúlyozta a halovány pír, amikor valami olyasmit mondott, amitől kicsit zavarba jött. Fenségesnek találtam ezt az ellentmondást: egyszerre volt határozott és szégyellős.

Elképesztő, hogy pont ő ült velem szemben, de nem kellett volna, hogy meglepjen. Mindig is tudtam, hogy mit akarok, attól a perctől fogva, hogy megpillantottam.

Fészkelődtem a kemény faszéken, előrehajoltam, de nehezen koncentráltam a szavaira, annyira lenyűgözött a tökéletesen ívelt szája. Egyik könyökével az asztalon támaszkodott, fejét oldalra billentve az ujjain pihentette. Napsütötte tincsek hullottak szív alakú arcába, miközben átlapozta a közöttünk elterülő, vastag tankönyvet. A koncentrációtól összehúzta a szemöldökét, ajka barátságtalan, vékony vonallá egyenesedett, ahogy elmerült az olvasásban.

Két rövid e-mailt váltottunk előző éjjel, amiben megbeszéltük, hogy az apró kávézóban találkozunk az

óráink közti szünetben. Persze, akkor még fogalmam sem volt, ki is lesz az *Egyesült Államok kormányzása* tantárgyhoz a tanulótársam. Csupán rövid leírást adott magáról, ezt lejegyeztem egy papírra, és begyűrtem a zsebembe. Elizabeth Ayers, hosszú, szőke haj. A lap alá odafirkantottam a telefonszámát.

Az tuti, hogy nem dobom ki.

Elborzadt nyögés szökött ki a száján, a hangtól majdnem én is felnyögtem.

– Végignézted a tanmenetet? – pillantott rám, aztán visszaneézett az előttünk heverő, kicsi, összetűzött papírhalomra. – Rengeteg mindent be kell magolni. Biztos vagyok benne, hogy ez örült nehéz óra lesz – mondta komolyan, és teljes figyelmét a papíron található információhalomnak szentelte. – El sem hiszed, mennyire örültem, amikor megtaláltam a feliratkozólapot, hogy tanulótársat kérhetek. Nem ismerlek, de komolyan, nem kaphatok rossz jegyet ezen az órán.

Elizabeth feljegyzett valamit a füzetébe, megnyalta az ajkát, de inkább magának hadarta a szavakat.

Én meg csak bámultam rá.

Tizenöt perccel ezelőttig, mielőtt beléptem volna a kávézó ajtaján, és mielőtt megpillantottam volna, engem is csak az osztályzat érdekelt. Aggódtam, hogy ki lesz a társam a kurzuson, és attól tartottam, valami lúzerrel kell együtt tanulnom, aki le akarja majd nyúlni a kemény munkám gyümölcsét, és csak az időmet vesztegetem. Ezzel is együtt kellett volna élnem, lenyelnem a dühömet, és szétdolgozni a belemet, mert egyszerűen nem volt más választásom.

Nincs az az isten, hogy apámnak újabb okot adjak arra, hogy rám szálljon, csak azért, mert a jegyeim nem a legjobbak.

De nem így alakult. Beléptem az ajtón, és megpillantottam Elizabethet. Azóta igen nehéznek találtam, hogy figyeljek. Elterelte a gondolataimat hangjának könnyed dallamossága és barna szemének borostyános melegsége. Megdermedtem a sokktól az ajtóban állva, amikor beléptem, és megláttam azt a lányt, akit képtelen voltam kiverni a fejből a múlt heti *Egyesült Államok kormányzása* óra óta. Amikor véget ért az előadás, összeszedtem a holmimat és felálltam. Felnéztem, hogy elinduljak a lépcsőn, és épp csak a profilját pillantottam meg, miközben lopva hátralesett a válla felett, majd az ajtó felé sétált. Elakadt a lélegzetem. Azóta is újra és újra visszakalandoztam az arcához, bekúszott a gondolataimba, és az álmaimban is megjelent.

A reakcióm a viszontlátásra épp ilyen erőteljes volt most, mikor besétáltam az ajtón.

Sosem volt rám ilyen hatással semmilyen lány, neki pedig már másodjára sikerült. Ahogy ott ültem vele szemben, tudtam, hogy meg kell szereznem. Még ha egyetlen alkalomra is.

Megakadva felnézett rám, összehúzta a szemét, tekintetében játékosság és némi kis nyugtalanság keveredett.

– Christian, hallod egyáltalán, amit mondok? – kérdezte, és az arcomat fürkészte, ahogy a válaszra várt. – Kérlek, ne mondd azt, hogy egyedül kell majd mindent megcsinálnom!

Próbáltam elnyomni a testem sürgetését, hogy azonnal elvegyem azt, amiről tudtam, hogy végül az enyém lesz.

– Persze hogy hallottalak. Nagyon sokat kell majd dolgoznunk. Ebben jó vagyok – vigyorogtam rá. – És nem, nem neked kell mindent csinálnod. – Megböktem az asztal alatt a lábát, és ugyanazt a mosolyt villantottam, amit évekkkel ezelőtt dolgoztam ki arra, hogy megszerezsem, amit akarok. Most őt akartam. – Milyen pasinak gondolsz?

Elöntötte a vörösség az arcát. Szinte éreztem a bőréből áradó forróságot, a zavart hullámokat, az édes szégyenlősséget, ami minden más lányból hiányzott, akikkel eddig összefutottam a városban. Minden más lányból, akivel kapcsolatba kerültem az elmúlt négy évben. Esküszöm. Éreztem a felszín alatt megbúvó vonzalmat, annak ellenére is, hogy elfedte az önmegtartóztatás keménysége.

– Arra még nem jöttem rá – mondta, kiegyenesedett, és oldalra billentette a fejét, miközben lassan dobolt a tollával a jegyzetfüzetén, és behatóan tanulmányozott engem.

Átható pillantása körbezárt, próbálta kitalálni, ki is vagyok valójában. Viszont az én tekintetem engedetlenül vándorolt saját kénye-kedve szerint. Végigsiklott az álla vonalán, a nyakán, a pólója kivágásában megcsillanó, tökéletes bőrén. Ki is bírálhatna azért, ha bele akarnám temetni az arcom? Vajon mennyi ideig fog tartani, amíg közel enged magához?

Mire visszarángattam magam a valóságba, már megváltozott az arckifejezése, máshogy ült, hátradőlve, és mindentudó, apró mosoly bujkált az arcán. Úgy tűnt, mintha valami komolyabb titkot rejtegetne mézszínű tekintete. Mintha csalódott lenne.

Ismerős érzés szorította össze a gyomromat.

Bűntudat.

Elkaptam a tekintetem, és lenéztem az összeszorított kezemre az asztalon.

Vele kapcsolatban mindent átítatott az ártatlanság, de a pillantása túl élesnek tetszett ahhoz, hogy naivnak higgyem. Nagyon jól tudta, mire gondoltam, amikor a szememmel végigsimítottam nyakának lágy vonalait. A legtöbb lány már rám mászott volna, de Elizabeth úgy festett, mintha épp eldöntötte volna, hogy semmit sem akar tőlem.

Nyeltem egyet, és megpróbáltam összeszedni magam.

Elbasztam az egészet, és fogalmam sem volt, miért érdekelt ez ennyire. De mégis, komolyan csalódott lettem. Nem akartam kapcsolatot vagy ilyesmi, de akartam... valamit. Elizabeth arckifejezése pedig megsúgta nekem, hogy ő bizony már elhatározta, mit is akarhatok tőle.

Igen. Komolyan elcsesztem az egészet.

Újra visszatért a könyv lapozgatásához, aprólékosan kidolgozta a tanulmányi tervet a szemeszterre. Számos kérdést tett fel, felmérve az erősségeimet, megtudakolva az órarendemet, és hogy hol és mikor szeretném, hogy együtt tanuljunk. Annak ellenére, hogy látványosan aggódott a jegye miatt, kétség sem fért hozzá, hogy remekelni fog.

– Honnan jöttél, Elizabeth? – szakítottam hirtelen félbe, és fészkelődni kezdtem, ahogy közelebb hajoltam a kicsi asztal felett. A könykömet a falnak támasztottam, és felé pillantottam. Mintha méz csókolta volna testének minden szegletét: a haját, a szemét, a bőrét. Innen tudtam, hogy nem innen származik.

– Hm... San Diegóból – válaszolta szinte szórakozottan, elmélyedve a jegyzeteiben. Meglepetésemre felnézett a füzetéből, és vágyakozva elmosolyodott. – Egész életemben ott éltem. Ez az első alkalom, hogy elhagytam Kaliforniát. El sem hiszem, hogy New Yorkban vagyok. Teljes örület. – Elégedetten ingatta a fejét, aztán az ajkába harapva visszatért oda, ahol abbahagyta a munkát, könnyeden írogatott és tervezgetett.

– Ez az első alkalom, hogy eljöttél Kaliforniából? – bukott ki belőlem a hitetlenkedés. Hogyan lehetséges ez egyáltalán?

Én átutaztam a világot a szüleimmel, folyamatosan unalmas utazásokra kényszerítettek. Amikor még fiatal voltam, elkápráztattak az első osztályú repülőjegyek, izgatottan vártam a repülést, hogy új dolgokat tapasztaljak, hogy az apámmal legyek. De hamarosan rájöttem, hogy mindig ugyanaz történik. Mindig egy hatalmas hotelszobában ragadtam, és a régi Nintendo Game Boy-jal játszottam egy olyan bébiszitterrel, akit nem is ismertem, miközben a szüleim elszöktek, hogy azt csinálják, amit ők akarnak. Anyám ígéreteinek halvány lenyomata lebegett az elmémben, de mindig volt kifogás, egy béna bocsánatkérés, hogy a következő alkalommal majd elvisznek várost nézni, vagy vidámparkba, vagy valami menő helyre, ahová én akarok menni. Tizenöt éves koromra már nem voltam hajlandó velük tartani.

– Sejttem, hogy ez sokaknak szokatlan lehet – mondta –, de engem és a testvéremet egyedül nevelt az anyánk, szóval nem igazán maradt pénzünk nyaralásra. – Felemelte a fejét,

így jobban láttam az arcát. Visszafogott lezserség keretezte a száját, tiszteletről és megbecsülésről árulkodott.

Az én anyám előbb halt volna meg, mint hogy bevallja, nincsen pénze valamire. Erre létezik egy lány, aki nem lehet több tizenhatalmánál, és kiteríti az összes kártyáját, felfedi a magánéletét minden hátsó szándék nélkül.

Apró nevetés bukott ki Elizabeth ajkai közül.

– De volt saját tengerpartunk.

Egy másodpercre szomorúság árnyékolta be az arcát, alig lehetett érzékelni izmai apró rándulását.

– Hiányzik – böktém ki suttogva. Nem kérdeztem, éreztem a vágyódást, hirtelen ott vibrált a levegőben.

Elizabeth felhúzta a vállát, és elkezdett a jegyzetfüzete szélére rajzolgatni.

– Átlátszó vagyok, mi? – rándult grimaszba az arca. – Csak pár nappal ezelőtt vert fejbe igazán. Sosem voltam távol az otthonomtól, erre itt vagyok az ország másik felén barátok és család nélkül. Ne érts félre, egész életemben azért dolgoztam, hogy idejussak, és hálás is vagyok érte. – Megnyalta a száját, nyelt egyet, és elkapta a tekintetét, miközben lerogyott a válla. – Csak nagyon hiányzik anyja.

Valami fájdalomra emlékeztető hasított bele a mellkasomba. Nem igazán illett hozzám ez az egész, mérföldekre volt a számomra ismert érzésektől. Eddig úgy tudtam, hogy a lányok is pontosan ugyanazt akarják, amit én, legalábbis azok, akik minden kétség nélkül bemásztak az ágyamba. A szándékaink nyíltak voltak, és mindig véget is ért ott az egész történet. Sosem tettem úgy, mintha többet akarnék adni nekik. Ők sem mondták, hogy többet

akarnának tőlem.

De abban a pillanatban az egyetlen dolog, amit igazán szerettem volna, az volt, hogy megöleljem ezt a lányt.

Nem is ismertem igazán, de nem tartott sokáig, hogy belássam: meg akarom ismerni.

– Hé! – mondtam, és előrehajoltam, hogy a szemébe nézhessek, majd átcsúsztottam a tenyeremet az asztalon, hogy a jegyzetfüzete mellé tegyem a kezem. Megrándultak az ujjaim, és próbáltam ellenállni a készítésnek, hogy megfogjam a kezét, amely csak pár centire volt az enyémtől.

– Nem vagy egyedül – húztam fel a szemöldököm, vidámságot csempésztem a hangomba abban a reményben, hogy felderíthetem. – Csak gondolj arra, hogy mennyit fogunk együtt tanulni!

A fejét még mindig lehajtotta, amikor felnevetett, és felnézett rám a haja mögül, ami fátyolként takarta el az arca egyik oldalát. A szomorúság, ami egy időre beárnyékolta a tekintetét, elpárolgott. Rám mosolygott, és hirtelen úgy éreztem, mintha beleláthatnék a lelkébe, mintha abban a pillanatban jobban ismertem volna őt, mint bárki mást a világon, annak ellenére, hogy alig pár perce találkoztunk. Elizabeth erős volt és határozott, hihetetlenül intelligens, de őszinte kedvesség hatotta át legjobban a lényét.

Röviden felnevetett, majd felhúzta a szemöldökét.

– Fogalmam sincs, hogy ez jó hír-e, Christian.

Ez egyben piszkálódás is volt, de magában foglalta az igazságot is, játékos szavai incselkedéssel teltek meg, amely megerősítette, hogy már régen eldöntötte, mit is gondoljon rólam.

– És mi a helyzet veled? – kérdezte. – Te mindig is itt éltél?

– Nem, Virginiából jöttem.

– Virginia. – Úgy ízlelgette a szót, mintha egy idegen, egzotikus helyről lenne szó. – Szóval, mi hozott New Yorkba?

Kicsit felnevettem, de semmi vidámság nem volt a nevetésemben.

– Kiskorom óta tudom, hogy a Columbiára fogok járni.

Sosem volt igazán választási lehetőségem. Apám óvatos palántázása és nyesegetése irányította a jövőmet, amit ő maga választott ki nekem, nem lehetett hiábavaló a rengeteg befektetett munkája.

Elizabeth arca összerándult, vékony ujjait a kávésbögréje köré fonta, és belekortyolt, várt a folytatásra.

Olyan egyszerűen válaszoltam, amennyire csak lehetett.

– Apám is idejárt.

– Á – bólogatott, mintha értené, mire is gondoltam, mintha észlelte volna, hogy a lényegre tapintott. Úgy tűnt, többet is szeretne kérdezni.

Én gyorsan témát váltottam, a szüleimről akartam a legkevésbé beszélni.

– És mi a helyzet veled? Miért pont New York?

Újra megjelent az arcán a vágyakozó mosoly, a vonásai ellágyultak, a szavai még inkább.

– Elégé kínos... de volt számodra valaha is olyan hely, ami tündérmesévé változott benned?

Pislogtam, nem igazán értettem, amit mondott, de érteni akartam. Kissé felhúztam a vállam.

– Nem, nem igazán. Semmiképp sem.

Elizabeth újra elvörösödött, leszegte az állát, mint mindig, ha zavarba jött.

– New York ilyen volt nekem kislánykoromban. Mindig azt gondoltam, hogy ez a legcsodálatosabb hely a világon. Aztán úgy döntöttem, ügyvéd szeretnék lenni, és éreztem, hogy a Columbiára kell járnom.

– Várj... micsoda? Jogi előkészítőre jársz?

Bólintott.

Létezik nála tökéletesebb lány a számomra?

Honnan a fenéből bukkant fel bennem ez a gondolat egyáltalán?

– Én is – mondtam.

Elizabeth kihúzta magát, mind a ketten izgatottabbak lettünk, talán jobban is a kelleténél.

– Komolyan?

– Igen... tudod, apám már évek óta egy ingatlanos céget vezet. Én fogom átvenni a helyét, ha nyugdíjba megy.

– Ó, istenem. Szuperül hangzik – mosolyodott el, talán örült a sikeremnek, de talán annak is, hogy talált bennünk valami közöset, többet is, mint azt gondolta volna.

– Te mire fogsz szakosodni? – kérdeztem.

Elizabeth még mindig mosolygott, a teste izgalomtól vibrált.

– Még nem döntöttem el. Szerintem a családi jog érdekelne. Az államnak szeretnék dolgozni vagy egy nonprofit szervezetnek. – A szenvedély csak úgy áradt belőle, szaggatottan lélegzett. Összefonta a karját, ahogy elképzelte a jövőjét. – Ahol gyerekeknek segíthetek – derült fel az arca. – Valamilyen jogi képviselő szeretnék lenni.

Pontosan még nem tudom.

Felhúzta a vállát, de nem azért, mert nem érdekelte az egész. Nem kellett tökéletesnek lennie, csak megfelelőnek.

Teljesen a padlóra kerültem. Sosem találok még hozzá hasonlóval. Nagyon jól tudtam, milyen rosszul fizetnek ezek az állások, és valószínűleg Elizabeth is tisztában volt vele. A lehető legrosszabb pozícióban szeretett volna dolgozni, ami csak létezhetett egy ügyvéd számára. Az apám ezeket a munkákat kiszipolyozónak nevezte. Éveken keresztül folyamatosan nyomatta, mit kell tennem, hogy a csúcsra jussak. Nem is akarta megfontolni, hogy a cége közelébe engedjen addig, amíg le nem húzok legalább kétévnyi kulimunkát. Azt hittem, az lesz életem két legrémesebb éve.

Erre kiderült, hogy pont ezek a munkák Elizabeth álmái.

Az apám szemszögéből az egész nem arról szólt, hogy adjunk vissza valamit a társadalomnak. Számára minden a hasznosságról szólt. Azt akarta, hogy meglássam a legalját is, hogy jobban megértsem, mit is kínál nekem, amikor ezüstitálcán átnyújtja az állását.

– Mi az? – kérdezett vissza Elizabeth, amikor észlelte az arckifejezésem, a zavartság eltüntette a sugárzó lelkesedést az arcáról.

Túl hosszan néztem rá, a szám kiszáradt, a tenyerem izzadt. Szerettem volna a helyében lenni, teljesen megérteni, tudni, milyen az, amikor nem a kapzsiság és a pénz irányítja az ember életét.

De azt nem akartam, hogy ő is lássa a belső titkaimat. Megráztam a fejem.

– Semmi. Csak... ez igazán szuper, Elizabeth.

– Köszönöm, Christian. – Egyszerű mosoly tűnt fel a szája szegletében. Becsapta a jegyzetfüzetét, és belecsúsztatta a tematikát a mappába. – Mennem kell. Jó lesz, ha hétfőn találkozunk itt? Ugyanekkor? – kérdezte.

A hétfő még ötnapnyi távolságban terpeszkedett. A lelkem mélyén ezt nem akartam elfogadni. Nem akartam ennyit várni arra, hogy újra láthassam.

– Mit csinálsz péntek este?

– Én? Tanulok – nevetett fel röviden, és megrázta a fejét, mintha várta volna, mit mondok még.

– Mit szólnál, ha elmennénk vacsorázni tanulás helyett? – próbálkoztam, és újra felvillantottam a megszokott mosolyomat.

– Azt nem lehet. – Újra pír színezte az arcát, de úgy tűnt, mintha próbálná visszafogni a feltörő mosolyt. Összeszedett pár kósza papírt, az asztalhoz ütögette az aljukat, hogy összerendezze őket.

– Miért nem?

– Mert én nem az a fajta lány vagyok, akit keresel.

– Honnan tudod, milyen lányt keresek?

Elizabeth hátradőlt a széken, egyenesen rám nézett, amitől azonnal ideges lettem. Minden szégyenlőssége feloldódott, acélos határozottság vette át a helyét, ahogy újra felszegte az állát.

– Oké, Christian. Válaszolj nekem egyetlen kérdésre!

Oldalra billentettem a fejem, de előre sejtettem, meg fogom bánni, hogy belegyeztem ebbe.

– Rendben.

Mosoly táncolt barna szemében.

– Mióta vagy New Yorkban?

Kifújtam a levegőt, amit eddig bent tartottam. Oké, eddig minden rendben ment. Felengedve kissé közelebb hajoltam.

– A szüleim költöztettek ide a nyár elején. Azt mondták, hogy szeretnék, ha jobban megismerném a helyet. De szerintem csak azt akarták, hogy tűnjek el végre otthonról.

Elizabeth finoman bólintott, úgy vonta össze a szemöldökét, mintha ezt előre sejtette volna.

– Boldog vagy itt? – suttogta, mintha ez lenne a legsötétebb titkom.

Pislogtam, meglepett hangjának hirtelen ereje, és őszintén válaszoltam, mert ráébredtem, fogalmam sincs, hogyan is hazudhatnék ennek az előttem ülő lánynak.

– Bárhol jobb, mint a szüleimnél.

Egy pillanatra ellágyult az arca, bólintott, még mindig a szemembe nézett. Biztos voltam benne, hogy még sosem éreztem magam annyira védtelennek, mint abban a percben.

Elizabeth megköszörülte a torkát, elkapta a tekintetét, ezzel megtörte a pillanatot. Amikor visszanézett, minden megváltozott, kérdőre vont csillogó szemével.

– És hány lánnyal feküdtél le, mióta itt vagy?

A picsába! Hát persze hogy feltette ezt a kérdést, amire nem akartam válaszolni, máris éreztem a helytelenítést a hangjában.

– Ööö... – haboztam, és rágcsálni kezdtem az alsó ajkamat, megráztam a fejem, miközben megeresztettem egy szégyellős nevetést.

Elizabeth összefonta a karját maga előtt, és szélesen elmosolyodott.

– Mi az? Nem tudsz addig elszámolni, vagy nem akarsz elmondani?

Könnyed hangot ütött meg, a szenvedésemre nevetett. Az arca tökéletes vonalai mögött láttam, hogy érdeklődik a válaszom, miközben én mást sem akartam, csak végigsimítani ezeket a vonalakat az ujjam hegyével. Becsalogatott, kifeszített, már sehová sem bújhattam előle.

Vörös arccal vakartam meg a tarkómat. Tudtam, bármit is válaszolok, rosszul fogok vizsgázni. Ha hazudnék, rájönne, és azt is tudtam, hogy a valósággal sem lesz kibékülve.

– Ne már, Elizabeth... Csak megkérdeztem, nem akarsz-e velem vacsorázni.

– Szóval, azt mondd, nem akarsz lefeküdni velem?

A frusztráció megfeszített nyögésként bukott ki belőlem. Nem hazudhattam neki. Mintha nem lenne egyértelmű, mennyire el akartam vinni a lakásomra, és előcsalogatni azt a pírt a teste minden egyes szegletéből.

– Azt nem mondtam.

Lehajolt a padlón heverő táskájáért, és belecsúsztatta a holmiját, közben újra rám emelte a tekintetét.

– Nos, Christian, azt hiszem, kijelenthetjük, hogy nem az a lány vagyok, akit keresel.

A cipzár éles hangja jelezte a beszélgetésünk végét.

Komolyan nem emlékszem, hogy valaha visszautasítottak-e így. Bizonyára igen, de alig lehetett hatással rám, könnyedén elfeledhettem, és továbbléphettem a következő, jobb esély felé. Ez viszont arcon ütött. Nem

tudtam mást tenni, csak bámultam Elizabethet, ahogy felkelt, és a vállára vette a hátizsákját. Nem éreztem még ehhez hasonlót, a visszautasítás annyira fájt, hogy a székhez szegezett.

Mi a fenéért zavart ennyire?

Felnyúlt, kiszabadította a táskája alá csúszott tincseket, a markába fogta a haját, és végigsimított rajta. Könnyed hullámként terült szét a vállán, ahogy elengedte.

Nyeltem egyet. Istenem, csak nézni ezt a lányt úgy, hogy nem érinthetem meg, felért egy kínzással.

– Később találkozunk – mondta, és az ajtó felé indult. Hátrafordult, hogy újra rám nézzen, hátrálva sétált, és még hozzáfűzte. – Ha nem találsz ki jobbat péntek estére, tanulni fogok. Tudod a számom.

Elvigyorodott, mire én felnevettem. Erre egy cseppet sem számítottam.

Újra visszafordult, így először élvezhettem ki tökéletes fenekének a látványát abban a feszes nadrágban.

Nem, ennél tuti, hogy nem lesz jobb programom péntek estére!

Bassza meg, elég nagy szarba kerültem.

– Áll a randi – vettem oda sebesen.

Elizabeth kitárta az ajtót, és röviden felnevetve megrázta a fejét.

– Nem, Christian, ez nem randi.

Második fejezet

ELIZABETH

Ó, Christian teljes mértékben tiltott zóna! Hihetetlenül veszélyes terület.

A kávézó ajtaja becsapódott mögöttem, de mély nevetésének visszhangja tovább csiklandozta a fületem. Gyorsan a járdára léptem, sietve próbáltam távolabb kerülni tőle. Még öt percig maradhattam volna, mielőtt el kellett volna indulnom a következő órára, de ki kellett szabadulnom onnan, mert éreztem, hogy olyan dologba akar belerántani, amit később bizonyára megbánnék.

Emberek nyüzsögtek körülöttem, ahogy utat vágtam a hullámzó tömegben. Bocsánatkéréseket mormoltam a lábam felé, jobbra tértem, és beleolvadtam az egyetemre igyekvők árába.

Feljebb rántottam a táskámat, és próbáltam megszabadulni Christian képétől.

Nincs az az isten, hogy belezúgjak ebbe a srácba, de az a mosoly folyamatosan ott kavargott a fejemben. Az a gyomorszorító, szívet dobogtató, földet rengető mosoly. Nagyon jól tudtam, hogy el tudnék veszni benne.

Istenem!

Christian Davison a leghelyesebb srác, akivel valaha

találkoztam.

Mikor megpillantottam az ajtóban, nem láttam őt jól az arcára hullott árnyéktól, a mögötte beáramló fény részben eltakarta előlem. De mintha a testem tudta volna, hogy érdemes felfedeznem a megbúvó részleteket. És basszus, így is lett!

Az ajtó becsukódott, ahogy előrelépett, kiemelkedve a sötétből, felfedve a legrakoncátlanabb fekete tincseket, amiket valaha láttam. És mindez olyan kék szemmel párosult, hogy azonnal elvesztem. Annyira erőteljes... annyira *felkavaró* volt. Az álla éles vonala, a sima bőre, ahogy reménytelenül küzdött a durva borostával, amely pontosan olyan fekete volt, mint a haja.

A szája kacér és lágyszó volt, gyengéd, mintha csak ki akarta volna egyenlíteni az arca keménységét.

Életemben először éreztem készíttést arra, hogy kinyúljak, és megérintsek egy idegent, végighúzzam az ujjam az álla vonalán, talán az ajkán is, és közben azon máláztam, milyen lenne, ha a bőre a bőrömhöz érne. Hogy is érezném magam, ha megtenném?

Egy pillanat alatt végigpásztázta a helyiséget a szemével, a felismerés felderengett az arcán, mikor a tekintete megállapodott rajtam. A léptei egyre magabiztosabbak lettek, ahogy felém sétált. Minden mozdulata önbizalmat sugárzott, ajka pimasz arroganciával kunkorodott felfelé, ahogy közeledett felém.

Csak egypár pillanatig tartott, mire ráébredtem, miért tűnik úgy, hogy a jelenlétével betölti az egész helyiséget, hogyan is lett képes megállítani az időt, ahogy besétált az

ajtón.

Ez a srác teljesen el volt szállva magától.

Nem mintha annyira tapasztalatlan vagy buta lettem volna. Nagyon jól tudtam, mit akart Christian. Sütött a szeméből, vibrált az izmairól. Nem akartam pasit, sem semmi ilyesmit.

De neki szívesen odaadtam volna magam teljesen.

Egy férfi, aki uralkodna felettem egy futó érintéssel... Pontosan tudtam, hogy ilyen lenne.

Futó.

A legkevésbé arra volt szükségem a tanulmányaim első évében, hogy összetörje a szívemet egy olyan pasi, aki kétségtelenül csak egyetlen dologra vadászik. Nem azért dolgoztam annyit azért, hogy idejussak, hogy aztán rögtön összeroppantsák a szívemet.

Annyi áldozatot hoztam, nem jártam szórakozni, mint a barátaim. A bulik, a vásárlás... mind kimaradt, csak tanultam és harcoltam, hogy megkapjak minden ösztöndíjat, amit csak lehetett. Anyám meg túlórázott, hogy összeszedjen még pár dollárt. A segély, amire jelentkeztem, a diákhitel, amit egy nap vissza kell fizetnem... nem azért volt, hogy elvesztegessenem itt az időmet.

Nem, nincs szükségem olyan bonyodalmakra, mint Christian Davison.

De basszus, annyira helyes volt!

Az énem felelőtlen része úgy gondolta, megérné a kockázatot, hogy valami vakmerőt tegyek, valami olyasmit, ami nem illik hozzám, csak hogy hozzáadhassam a főiskolai tanulmányaim dédelgetett emlékeihez. Egy kis szórakozás

egy fiúval, akiben egyértelműen elveszhetnék. Csak egyetlen pillantást kellett vetnem az erős kezére és a testére, és egyértelmű lett, hogy olyasmit tapasztalhatnék meg mellette, amit még soha ezelőtt.

Hideg futott végig a gerincemen, majd összegyűlt valahol a gyomrom tájékán.

Megráztam magam, és kényszeredetten félresöpörtem ezeket a gondolatokat.

Ennél jobban ismertem magam. Sosem válhatott volna nálam ilyesmi dédelgetett emlékké, helyett inkább felemésztene az évek során.

Nem szoktam szórakozni a fiúkkal. Én szerelmes típus voltam, és könnyedén szerelembe eshetnék olyasvalakivel, mint Christian, ami olyan hiba lenne, amit nem engedhetnék meg magamnak.

De bárcsak félre tudnám tenni ezt az ismeretlen vágyódást, amit fellobbantott bennem! Ehelyett ráébredtem, hogy *komolyan* tetszett. Tetszett, ahogy elmerült a gondolataiban, eltűnt valahol mélyen a felszín alatt, amit valószínűleg csak pár ember törhetett át az idők során. Szinte éreztem a sérülékenység rejtett áramát a tökéletesség álarca mögött.

Talán pont erre volt szüksége. Valakire, aki átlát a gyönyörű vonásain és az arrogáns mosolyán. Talán éppen annyira szüksége volt egy barátira ebben a városban, mint nekem.

Meglátjuk, mit hoz a jövő.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Aly Martinez: *The Darkest Sunrise*
(The Darkest Sunrise #1), 2017

Fordította
GOITEIN ZSÓFIA

www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar [instagram.com/alomgyarkiado](https://www.instagram.com/alomgyarkiado)

ISBN 978-615-6013-81-1

Borítóterv: Faniszló Ádám
Szerkesztette: Kónya Orsolya
Korrektúra: Hoppe Adrienn
Tördelés: NovaBook

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2019

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

Elérhetőségeink:

+36 30 487 3552

admin@alomgyar.hu